

Ash gibi Müjde

Aslı gibi Müjde

Romalılar Bölümü Üzerine Bir Çalışma

Stuart Olyott

Kutsal Kitap alıntıları aksi belirtilmediği takdirde Yeni Yaşam Yayınları ve Kitabı Mukaddes şirketi tarafından yayınlanmış olan Kutsal Kitap'tan alınmıştır. Bütün hakları saklıdır.

Tonypandy ve Litchard'dan Hywel Griffiths'in
yaşamı ve hizmetleri nedeniyle
Tanrı'ya şükürler olsun!

'Kutsal Ruh'la ve imanla dolu iyi bir adamdı.
Ve Rab'be daha birçok kişi kazanıldı' (Elçilerin İşleri 11:24).

İçindekiler

Önsöz

1. Kısım: Ashı Gibi Müjde (1:1-5:21)

1. Kim? Ne? Neden? (1:1-17)
2. İnsanın günahı ve Tanrı'nın gazabı (1:18-32)
3. Yargı (2:1-16)
4. 'Asla benim başıma gelmez' (2:17-29)
5. Bazı itirazlar ve bir karar (3:1-20)
6. Müjde'de açıklanan kurtuluş yolu (3:21-31)
7. İmanla aklanmaya Eski Antlaşma'dan bir örnek (4:1-25)
8. Aklanmaya eşlik eden lütuflar (5:1-11)
9. İlk Adem ve sonuncusu (5:12-21)

2. Kısım: Şimdi Durumlar Farklı (6:11-11:36)

10. Eski efendi ve yenisi (6:1-14)
11. Kölelik ve özgürlük (6:15-7:6)
12. Bir Hristiyan'ın geçmiş ve şimdiki deneyimi (7:7-25)
13. Normal Hristiyan yaşamı (8:1-17)
14. Şimdiki acılar-yüceliğe giriş (8:18-39)
15. Tanrı'nın İsraili (9:1-29)
16. Gerçek kurtuluş ve bunun ilanı (9:30-10:21)
17. Tanrı'nın Yahudiler'le işi bitmiş midir? (1) (11:1-16)
18. Tanrı'nın Yahudiler'le işi bitmiş midir? (2) (11:17-36)

3. Kısım: Hristiyan Yaşamı Sürmek (12:1-16:27)

19. Tanrı'nın isteği (12:1-21)
20. Hristiyan ve devlet (13:1-7)

21. Toplumda Hristiyan davranış (13:8-14)
22. Vicdan farkları (14:1-23)
23. Gerçek kardeşlik (15:1-13)
24. Pavlus'un görevi ve tasarıları (15:14-33)
25. İlk Hristiyanlar'a kısa bir bakış (16:1-16)
26. Kapanış yorumları (16:17-27)

Kitaplar üzerine bir söz

Önsöz

Kutsal Kitap altmış altı odası olan bir kraliyet sarayıdır. Bazı odalar küçüktür, bazıları da geniştir. Bazıları son derece parlak olup diğerleri bunlarla karşılaştırıldığında karanlık görünür. Ama sarayın mucizesi şudur: kul hangi odaya girmeye istekliyse, o odada Kralla karşılaşması kesindir!

Romalılar bütün bunların içinde en görkemli odalardan biridir ve içindeki ışıktan dolayı, Kral'ın en net görüldüğü yerdir. Ancak çoğu insana buraya girmek zor gelir.

Bu kısa kitap bir anahtardır. Bunu kullanarak, kendiniz Romalılar'a ulaşabileceksiniz. Bunu yapmış olduğunuzda, size etrafı ayrıntılı bir şekilde gösterebilecek mevcut birçok rehberle başvurabilirsiniz. Bazıları size görülecek hemen hemen her şeyi gösterebilir.

Ama siz hâlâ dışarıdaysanız, bunların size ne yararı olur? Vaktinizi sadece anahtarı inceleyerek harcamayın. İçeri girmek için kullanın. Siz kapıyı açın ki, Kral size kendini tanıtabilsin!

Stuart Olyott

1. Kısım: Aslı Gibi Müjde
(Romalıları 1-5)

1.

Kim? Ne? Neden?

Romalılar 1:1-17'yi okuyun

Pavlus, çok istemiş olmasına rağmen, Roma'daki kiliseyi hiç ziyaret etmemişti. Kilise, aynı şehirde toplanmış olan ve arkadaşlarına, komşularına tanıklık etmiş sıradan Hristiyanlar tarafından kurulmuştur. Onları ziyaret etme isteği hiç gerçekleşmediğinden dolayı, Pavlus onlara yazmaya karar vermiştir. Müjde'nin ana hatlarını bizzat kendisi açıklamak yerine, bunu kalemiyle yapmıştır. Sonuç olarak, bütün Hristiyan kilisesi bundan yarar görmüştür. Pavlus'un arzu ettiği seyahat gerçekleşseydi, biz ilk Hristiyanlar'ın ondan duymuş olduklarını okuyor olurduk. Bu bizi son derece ayrıcalıklı yapmaktadır!

Bir imanlı Romalıları anlamaya başladığında bunun ruhsal yaşamına etkisi dikkat çekicidir. Kutsal Kitap'a ait müjdenin gerçekten ne olduğu kendisi için açığa kavuşur. Bugün 'Müjde' için piyasaya sürülenlerin çoğunun Tanrı'nın Müjdesi olmadığını anlayabilir. Kutsal Yazılar'ın nasıl Kutsal Yazılar'la bağlantılı olduğu, özellikle Eski Antlaşma'nın Yeni Antlaşma'yla nasıl ilgisi olduğu kendisi için açıklığa kavuşur. Tanrı'nın Mesih'te günahkârlar için yaptığından şaşkına döner. Kutsal Kitap'a ait inancın her canlanması Pavlus'un Romalıları'a mektubunun yeniden kavranılmasıyla bağlantılıdır.

O zaman, ilk on yedi ayete doğrudan bakıp, mektubun kendini tanıtmasını sağlayalım.

Yazar: Mektubu kim yazdı?

1. Mektubu bir Hıristiyan yazdı (1:1,5)

Pavlus 1. ayette kendini Mesih'in '**bir kulu**', 5. ayette de '**lütfa sahip olan kişi**' olarak tanımlar. 'Tamamen İsa Mesih'in emrine amade olarak, ruhunda Tanrı'nın hak edilmemiş lütfunu ve yaşamını almış olarak sizlere yazıyorum' der. Korint'te bir yerde, İ.S. 57'de Pavlus Hıristiyan kardeşlerine yazmaya başladı. O zamanlar biz yaşamıyorduk. Ancak mükemmel bir şekilde korunmuş olan mektup önümüzdedir. İlk Hıristiyanlar'ın neye iman ettiği hangi Müjde'ye değer verdikleri, dünyayı alt üst eden hangi mesaja sahip olduklarıyla ilgili tahminlerde bulunmaya gerek yoktur. Bunu kendimiz okuyabiliriz.

2. Mektup bir elçidendir (1:1,5)

Günümüzde elçiler yoktur. Rab, kendi dirilişine tanık olan kişilerden bazılarını kendi özel atanmış öğretmenleri ve ruhsal konuların yorumlayıcıları olarak görevlendirdi. Onlar kilisenin temelidir ve yetkileri tektir. Mesih'in yetkisiyle konuşurlar. Kurtarıcı'nın sözlerini kabul ettiğimiz gibi onların yazılı sözleri de kesinlikle aynı şekilde kabul etmeliyiz. Bu, Romalılar bölümünü ilk Hıristiyan tarafından yazılmış ilginç bir mektuptan daha önemli kılar. Elçilik yetkisi vardır. Ayrıca bizi bağlayan özelliği Tanrı Sözü olmasıdır.

3. Mektup istekli bir müjdecidir (1:1,5,9,14-15)

1. ayette Pavlus, 'Tanrı'nın Müjdesi'ni yaymak için seçildiğini' açıklar. 5. ayette, her ulustan insanın iman edip söz dinlemesini sağlamak için görevlendirildiğinden

bahseder. 9. ayette, Oğlu'nun Müjdesi'ni yaymak için bütün varlığıyla Tanrı'ya kulluk ettiği konusunda bize güvence verir. 14. ve 15. ayetler Pavlus'un, Müjde'yi diğerlerine bildirmeyi başından savamayacağı bir sorumluluk saydığını bize gösterir. Var olunuz tüm amacı Müjde'ydi. Kendini açıkça Müjde'ye adanmıştı. Bir insanın borçlarını ödemesi gerektiği gibi Müjde'yi de bildirmesi gerekiyordu. Her tür kişiye Müjde'yi bildirmesi gerektiğini düşünüyordu ve bunu Roma'da da bildirmekte istekliydi. Bu, sıkıcı ve yaşlı bir teologun tozlu bir kütüphanede saklanmış, hissetmediği bir şeyi isteksizce yazdığı bir mektup değildir. Bu mektup, müjdecilik görevlerinde bulunmuş bir adam, savaştaki bir asker, hapislerde kalmış, gemi enkazından, isyandan, açlıktan hastalıktan çıkmış, alnına leke sürülmüş ve kayıplara uğramış bir adam tarafından yazılmıştır, bunların hepsi, bildirdiği Müjde uğruna olmuştur. Bu mektup görevde olan, her zaman iyi haberi duyuran, asla yılmayan bir adam tarafından yazılmıştır. Bildirdiği müjde ve bunun aracılığıyla kurulan Yeni Antlaşma kiliseleri, mektubunda ana hatlarıyla belirteceği Müjde'dir.

4. Mektup, gönülden kiliselerle ilgisi olan bir kişidir (1:9-13)

Pavlus Roma'daki Hristiyanlar için sürekli dua etmiştir. Duası özellikle gidip onları görmek içindi. Onları bildirdiklerinden yararlandırmayı ve onların paydaşlığından yararlanmayı çok istiyordu. Çoğunu hiç görmemiş olmasına rağmen, onlara karşı sevgisi muazzamdı. Çoğunun yüzünü bile görmese de, onlara karşı yüreğinde paydaşlık hissi duyuyordu. Onu bu mektubu yazmaya iten, onlara iyilik yapma arzusuuydu. Öyleyse, bunun bize de yarayacağını umut edebiliriz.

Okuyucular: Bu mektup kime hitap etmektedir?

7. ayette Pavlus, selâmlarını yolladığı herkese lütuf bildirir. Bunlar belli özellikleri olan Romalılar'dır.

1. Onlar kutsallardır (1:6,7)

Öncelikle onlar Tanrı'nın sevdikleridir ve Tanrı onları kutsal olmaya çağırmıştır. Pavlus Tanrı'nın sonsuz sevgisini alanlara yazmaktadır. Böyle insanları gördüğümüzde nasıl tanırırsınız? Pavlus bundan bize 8. bölümde detaylı olarak bahseder. Bunun kısa cevabı, Tanrı'nın sonsuza kadar sevmiş olduklarını çağırıldığıdır. Müjde Roma'da bildirilmiştir. İnsanlar kulaklarıyla işitmiştir. Ama bazıları bunu yüreктen alıp, günahlarından dönmüşler, Müjde'de onlara sunulduğu gibi İsa Mesih'i benimsemişlerdir. Bu, Yeni Antlaşma'nın bahsettiği ve 6-7. ayetlerde belirtilen çağrıdır. Böyle bir çağrıyı alan herkes kutsaldır, yani Tanrı için ayrılmıştır, kutsal bir kişi olmak için O'nun tarafından seçilmiştir.

2. Onların imanı vardır (1:8)

8. ayetin açıklığa kavuşturduğu gibi böyle bir çağrıyı alan kişilerin imanı vardır. İman Tanrı'nın sözünü dinlemektir. Romalı Hıristiyanlar'ın imanı öyle bir nitelikteydi ki, Pavlus o zamanlar dünyada nereye gitse, insanların bunu konuştuğunu duyuyordu. Şimdi yazdıkları böyle imanı olan insanlar içindi. Onlar hiç durmadan dua ettiği (1:9) ve kendileriyle ruhça pekiştiği kişilerdi (1:10-12). Çoğu, öteki uluslardandı (1:13), ama göreceğimiz gibi aralarında bazı Yahudiler de vardı.

3. Sade insanlardı

Okuyucuların Roma'daki yerel kilisede bulunan sade insanlar

olduğunu belirtmek de fayda var. Bu mektup ilahiyat öğrencileri ya da akademisyenlere yönelik bir belge değildir. Teoloji uzmanları için bir bilimsel inceleme değildir. Kilise görevlileri için yazılmış bir talimat, ya da vaizler ve kilise önderlere yönelik bir konuşma değildir. Bu bir mektuptur. Sade insanlar içindir. Romalılar bölümü, Yeni Antlaşma kiliselerinde iman edilen bir Müjde'dir. Sade imanlının sevip yaşadığı bir Müjde'dir. Roma'da Tanrı'nın lütfuyla kurtulan erkek, kadın, kız ve erkek çocukların iman ettiği bir Müjde'dir. Bugünkü kiliselerin zayıflığının ana nedeni, kilise sıralarında iman edilen ve sade insanlar tarafından bildirilen Müjde'nin, Romalılar mektubundaki Müjde'yle çok az benzerlik taşımasıdır.

Konu: Mektup ne hakkındadır?

Müjde hakkındadır. Bu, Pavlus'un '**Müjde'yi yaymak üzere seçilmiş**' (1:1) diye bahsettiği açılış sözlerinde ve Müjde'yi Roma'da bildirmeye hazır olduğunu vurguladığı 15. 16. ayetlerde gayet açıktır. Neden Roma'ya gitmek istedi? Müjde'yi bildirmek için! Müjde'yi bildirmek yerine neden yazıyordu? Çünkü Roma'ya gitmesi mümkün değildi, bu nedenle dudaklarının yerine kalemini çalıştırdı. Romalılar, Müjde'nin açıklaması ve özetidir.

1. Bu müjdenin kökeni nedir?

İnsan buluşu değildir; '**Tanrı'nın Müjdesi'dir**' (1:1). Tanrı'nın sonradan aklına gelen düşüncesi değildir, bütün Eski Antlaşma'nın işaret ettiği bir şeydir. Eski Antlaşma'da bir mesaj, Yeni Antlaşma'da ise başka bir mesaj yoktur. Müjde Tanrı'nın peygamberleri aracılığıyla önceden vaat ettiğinin doruk noktasına ulaşp gerçekleşmesidir (1:2).

2. Bu Müjde'nin merkezi nedir?

Tanrı'nın Oğlu, **'Rabbimiz İsa Mesih'tir'** (1:3). Müjde bir kişidir. Bir insandır ve Tanrı'dır. O'nun insan atalarının izini sürebilirsiniz; doğrudan doğruya Davut soyundan geldiğini görebilirsiniz. Hemen hemen hiç tanınmadan yeryüzünde yürümüştür. Sadece birkaç kişi Ruh'un aydınlatmasıyla Nasıralı İsa'nın gerçek kimliğini görebilmiştir. Gerçek kimliği, O ölümden göge yükseldiği zaman bildirilmiştir. Ykselişinden sonra, Kutsal Ruh'un dökülmesinden dolayı O'nun kimliğini görebilen/anlayan insanların sayısı gittikçe artmıştır. Böylece **'kutsallık ruhu açısından ölümden dirilmekle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edildi'** (1:4). İsa Mesih, Tanrı'nın Müjdesi'nin odağı ve merkezidir.

3. Bu Müjde'nin içeriği nedir?

Sadece İsa Mesih'in kim olduğunun bildirisi olmayıp O'nun yaptıklarının bildirisiidir. 16-17. ayetler bize Müjde bildirmedi ki anahtar sözcüğün **'aklanma'** olduğunu gösterir. İsa Mesih'in Müjdesi'nde insanların Tanrı'yla aralarının nasıl düzeltilebileceği açığa kavuşur. Tanrı'nın kendisi kutsal ve adildir. İnsanlar günahkârdır ve baştan çıkmıştır. Böyle insanlar nasıl böyle bir Tanrı'yla doğru bir ilişki geliştirebilir? Müjde bize bunu söyler. Tanrı'nın insanı akladığı Müjde'de açıklanır. Bu sizin edinebileceğiniz bir aklanma değildir. Aklanma yalnız imanla olur. Müjde İmanla başlar ve imanla biter. Müjde, insanların Tanrı'yla aralarının düzelmesinin, iman aracılığıyla mümkün olduğunu belirtir. Kime imanla? Tanrı ve insan İsa Mesih'e olan imanla. Eski Antlaşma'da Habakkuk'ta öğretmiş olduğu gibi, imanla aklanan kurtulacak kişidir.

4. Bu Müjde'nin gücü nedir?

Bunun gücü Tanrı'nın insanları kurtarmak için kullandığı bir

araç olmasıdır. Tanrı kimi kurtarır? **'İman eden herkesi'** Yahudi ya da Yahudi olmayanları (1:16). Bu, İman eden *herkes* için Tanrı'nın gücüdür. Bu müjdeyi bildirerek Tanrı gerçekten insanlarla arasını düzeltir. Her *işiten* kurtulmaz, ama her *iman eden* kurtulur. Bu, önce Yahudiler olmak üzere herkes içindir.

Elçi Pavlus Müjde'nin özetini ve açıklamasını böyle sunar. Tanrı'nın açıkladığı tek kurtaran Müjde'den habersiz olmak çok kötü bir şeydir. Artık habersiz olmamız ya da kafamızın karışık olması gerekmez. Anahtar elimizde ve kilide yerleştirdik. Kapı yavaş yavaş açılmaya başlıyor. Çok küçük bir çabayla Pavlus'un anlatmak istediği yere gerçekten girmeye başlayabiliriz.

2.

İnsanın günahı ve Tanrı'nın gazabı

Romalılar 1:18-32'yi okuyun

'Aklanma' sorununun bütünüyle ilgilenen, merkezi Rab İsa Mesih olan Tanrı'nın Müjdesi'ni öğrendik (1:17). Bir başka deyişle, bu, insanın Tanrı'yla arasının nasıl düzeldiğiyle ilgilidir. Ama doğal olarak insanın Tanrı'yla arasının iyi *olmadığını* anlamazsak, böyle bir konuşma anlamsızdır.

Bu ayetlerde Pavlus insan günahının doğasını ve boyutunu tanımlar. Yozlaşmışlığımızın kötü ve dehşet verici tablosunu verir. Tanrı'nın insanlara öfkeli olduğunu öğretmeye devam eder. Bütün bölüm boyunca Tanrı'nın gazabı vurgulanır.

Ancak, onun sözünü ettiği şeyleri gözden kaçırmamalıyız. Müjde insanların Tanrı'yla aralarının düzelebileceğini açıklar. Günahları bağışlanabilir, Tanrı'nın gözünde aklanabilirler. Böylece O'nun gazabı kalkar. Bunların hepsi hak edildiğinden dolayı değil, imanla olur. İman eden herkes böyle bir aklanmaya tabi olur.

Pavlus'un Mesih'in Müjdesi'nden utanmaması ve onu her yerde, Roma'da bile bildirmeye hazır olması boşuna değildir (1-15-16). İnsanoğlunun aşırı kötülüklerini ve Tanrı'nın gazabının boyutunu düşündüğümüzde, bu günahkârları güçlü bir şekilde kurtaran böyle bir Müjde olmasından dolayı sevinç duymalıyız!

İnsanın günahı

Şimdi elçinin insan günahıyla ilgili dediklerine bakalım.

1. Bilerek yapılır (1:19,21,28,32)

Herkes Tanrı'nın var olduğunu bilir. Her insanın Tanrı'ya ilişkin doğal bir bilgisi vardır. Ne kadar inatçı olursa olsun, bu içsel kanaat gözünden kaçamayacak kadar açıktır (1:19). Çevresindeki yaradılış da aynı mesajı verir. Tanrı'nın yarattığı şeyler O'nun Tanrılığını açıkça sergiler. Tanrı onları yarattığından bu yana O'nun Tanrılığını açıkça sergilediler ve bunu günümüzde de yapmaya devam ediyorlar. Sonsuz, kudretli, görkemli ve görünmeyen bir varlığa açıkça tanıklık ederler (1:20).

Kimse Tanrı'nın varlığından haberi olmadığını bahane edemez. Bir *Görünmeyen* olduğu açıkça anlaşılabilir (1:20). Her insan Tanrı'nın var olduğuna dair bir bilgiye sahiptir (1:28). Bundan başka bu her vicdanda yazılıdır (1:32).

Bütün bunları bilmesine rağmen, insanın yaptığına bir bakın. Haksızlıkla '**gerçeğe engel olur**' (1:18). Tanrı'yla ilgili gerçeği bilir, ama yanlış olduğunu bildiği şeyi bu gerçeğe tercih eder ve en büyük bağlılığı, görebildiği ve kendi yaptığı şeylere gösterir (1:23,25). Böylece durumunu daha da kötüleştirir. 26-27 ve 29-32. ayetlerde sıralanan günahların hepsi yeryüzündeki her kişide bulunmaz. Ama bu günahlar her insan topluluğunda bulunur. Pavlus'un sözünü ettiği utanç verici tutkular ve kötülükler, bulunduğu yer her neresiyse insanın tanımıdır. Yapmaması gerektiğini bildiği halde bu şeyleri yapar. İşin aslını bilir. Vicdanı ona Tanrı'yı ve yargıyı hatırlatır. Ama ileri gider. Günahını bilerek işler.

2. Bağışlanamaz (1:20-21,28)

Hiçbir yerde şöyle bir bahane öne süren bir insan yoktur:

“Tanrı'nın olduğunu bilmiyordum. Kimse bana söylemedi. Yanlış yaptığımı nasıl bilebilirdim ki? Tanrı'nın beni davranışlarımdan sorumlu tutacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yaşam şeklim nedeniyle yargılanacağımdan tamamıyla habersizdim.”

Kimse böyle bir karşılık veremeyecektir. Yeryüzündeki herkes Tanrı'nın var olduğunu bilir. Tanrı'nın neye benzediği konusunda biraz bilgisi vardır. Mutlak doğru ve mutlak yanlış olarak böyle bir şey olduğunu bilir. Bir yargı olacağını bilir. Böyle şeyleri bilmesine rağmen, eylemlerine bahaneler bulur, günahlarını sürdürür, hatta bunları yapmaktan zevk alır, bu durumdan da insan günahının ne kadar yoğun olduğu anlaşılabilir (1:32).

Bu, insanlığın içine düştüğü dehşet verici durumdur. İnsan, Tanrı'yı Tanrı olarak yüceltmediği için (1:21), O'nu şükredilmesi gereken, bütün iyiliğin Yaratıcısı olarak görmeyi reddederek (1:21) ve gerçek Tanrı'yı tanımayı düşüncesinde reddederek (1:28) bu duruma düştü. İnsan günahkârdır, çünkü tanrısızdır, bu da 18. ayetteki sözleri açıklar. İnsan Tanrı'yı terk etmiştir. Böylece kötülük/günah başlayıp devam etmiştir. Bu ayrıca Batı'da günahlılığın neden aşırı boyutlara vardığını da açıklamaktadır. İnsan ahlâkı gerçek ve yaşayan Tanrı'yı tanınmasıyla orantılıdır.

Sonuçlar

İnsanın Tanrı'yı terk etmesinin sonuçları nelerdir? Temel nokta insanın ayartılan bir varlık olmasıdır. Doğası gereği eylemleriyle sapabilir. İçinde de ayartılır. İçi de yanlıştır. Bu ayartılma onun bütün yargılarını, eğilimlerini ve böylelikle seçimlerini etkiler. Eylemleri içyapısıyla tutarlıdır. Her kişinin bu bölümde listelenen bütün günahları işlemeyeceği doğrudur. Ama her insanda bu günahların türediği bir yapı vardır. Hepsı bu günahların bazılarını işlemiştir. Bazıları da

hepsini işlemiştir.

İnsan düşüncesi bir boşluk değildir. Tanrı'yla ilgili gerçek insan düşüncesinden çıkarıldığı için yerini yalanlar almıştır. Düşünceler tanrısız hale gelmiştir. Bunlar boş düşüncelerdir. İnsanın hâlâ akıl yürüttüğü doğrudur, ama gerçeğe varamaz. Tanrı'nın açıklamasını benimsemekten ziyade kötüyü benimsemeye hazırdır. Yüreği kararmıştır. Bütün anlayışı, duygusu ve seçimi ışıktan yoksundur. Doğruluk gitmiş, bunun yerine yanlışlığa ve budalalığa düşmüşlerdir (1:21).

Bu, kendilerini akıllı sanmalarını engellemez (1:22). Cennette yasak meyveyi yerken düşünmek istediğini düşünür, Tanrı gibi olduğunu düşünür. Onun için her şeyin mümkün olduğunu ve her şeyi keşfedebileceğini sanır. Ama aslında, hiçbir şey hakkında doğru bilgiye sahip olamaz. Örneğin, Tanrı'nın evrenini incelerken, Tanrı'yı hiç hesaba katmaz! O zaman da bununla ilgili bütün anlayışı yanlış olur. Akıllı olduğunu öne sürer, ama aynı zamanda kendi akılsızlığını sergiler.

Gerçekten, '**yakışksız**' ya da baştan çıkmış bir zihniyeti vardır (1:28). Bir metalin, niteliği için test edildiğini ve testin olumsuz çıktığını düşünün. Burada 'baştan çıkmış' ('ahlâksız') olarak çevrilen sözcüğün arkasında bu vardır. İnsan düşüncesi Tanrı tarafından onaylanmaz. Reddedilir. Bu, tanrısal yargıdan yoksun bir düşünce olup Tanrı'ya ait şeyleri anlayamaz, onlara değer veremez ya da sevmeyebilir. Bunun yerine, Tanrı'yı hoşnut etmeyen şeylere teşvik eder. Bunlar insanın içindeki ayartılardır. Doğasındaki bu sapma insanoğlunun dıştan da ayartıldığı anlamına gelir. Çünkü düşünceleriyle birlikte eylemleri de yanlıştır. Hiç şüphesiz kalıtım, çevre, yetiştirme, eğitim ve diğer unsurlar insan davranışını etkilemede rol sahibidir. Ama insanın ahlâki düşüşü, bencillik ve insana karşı acımasızlığı, ayartılmış yapısında bir açıklama bulabilir. Bunu göz önüne almadan önerilen her çözüm boşunadır.

23. ve 25. ayetlerdeki putperestlik, 24. ayetteki tutkular, 26-27. ayetlerdeki utanç verici ilişkiler ve bölümün geri kalanını dolduran kötülük listesi, hep insanın bozuk yapısının acı meyvelerini temsil eder. Aslında insan Tanrı'nın suretinde yaratılmıştır, ama suretini taklit ederek Tanrı'yı temsil etmeye çabaladığında, ahlâki düşüşü kaçınılmazdır (1:21). Doğanın Yaratıcısı'nı reddeder, bu nedenle, doğal düzenden sapıp doğal olmayana teslim olur (1:26-27). Yüreği günah çöplüğüdür ve dünyası pislik batağı ve çürümeyle doludur (1:28-31). Ancak bu günahları işlemekten ve diğer yapanları da görmekten zevk alır (1:32). Bu yaptıklarının yargılanacağını çok iyi bildiği halde bunları yapmayı sürdürür. Bu onun tanrısızlığı ve günahlılığının derinliğini açığa çıkarır. Kendini kurtarmaktan ne kadar aciz olduğunu gösterir.

Tanrı'nın gazabı

Bu ayetler sadece insanın günahıyla ilgili değildir. Tanrı'nın gazabıyla ilgili ciddi öğretiyi de içerir. Açıkça Tanrı'nın öfkeli olduğunu duyurur.

18. ayet özel ilgi gerektirir. Durumumuz ciddidir ve Tanrı'nın öfkesi bunu ispat eder. O sadece bazı günahlara değil, bütün günahlara karşı öfkeli. Bu öfke sadece günahların kendisine değil, onları üreten insanların tanrısızlığına ve günahkârlığına da yönelmiştir. Tanrı günaha kayıtsız değildir. Günah O'nun kutsal nefretini uyandırır. Günahı nefret eder. Adil Tanrı'dan günahkâra öfke boşalır. O günaha kişisel olarak ve yoğun bir şekilde karşılık verir ve bu bizim öfkeli olduğumuzda yaşadığımız değersiz insan hislerinden farklıdır. Onun öfkesi kutsal bir öfkedir. Kin güden kötü niyetli bir öfke değildir. Ancak Tanrı, acımasızca öfkeli. O yakıp kül eder ve O'nun eline düşmek korkunç bir şeydir.

18. ayet O'nun öfkesinin gelecekte bir gün ortaya çıkacağını söylemez. Pavlus bunu şimdiki zamanda yazar. Tanrı'nın öfkesi şimdidir! O dünya olaylarına kayıtsız bir izleyici değildir. Bu durum, Tanrı'nın insanları günahkâr davranışlara teslim ettiğinden bahseden 24, 26 ve 28. ayetlerde ortaya çıkar.

23-24. ayetlere bakın. İnsanlar Tanrı'ya tapınmak yerine kendi yaptıkları şeyleri yüceltmeyi tercih ederler. Tanrı onları kendi tutkularına bırakır. Açıkça onları terk eder. Kendi tanrısız tutkularının esiri olurlar ve bunun karşılığını alırlar. Seçtikleri şeylerin sonuçları kötü olur ve son derece alçalırlar.

25. ayet Tanrı'nın yasaklamış olduğu şeyleri insanın sevdiğini gösterir. Onların tutkuları, kendileri için gerçekten daha çok şey ifade eder. Yaradan'dan çok, kendi yarattıkları şeyleri severler. Yüce olandan çok, alçalmış olanı tercih ederler. Bunun için, Tanrı onları günaha, zaptedilemeyen aşırı tutkulara teslim eder (1:26-27). Sonuç olarak cinsel sapıklıklar ortaya çıkar. Cinsel sapıklık olan bir ulus çoktan yargı altındadır ve Eski Antlaşma'da Sodom ve Gomora tarihinin tanıklık ettiği gibi, daha kötüsünün zamanı da gelecektir.

İnsanlar düşüncelerinde Tanrı'yı istemezler (1:28). O zaman Tanrı onları istedikleri düşünceye, tanrısal kısıtlama olmayan bir düşünceye teslim eder. Ama bozuk bir düşünce yararsız ve yakışsız davranışlardan başka bir şey yapamaz. 29-32. ayetlerin açıkça belirttiği gibi, bunu bir kötülük kargaşası izler. Kendi düşüncelerine göre Tanrı'yı yönettiklerinde, bunu Tanrı suretinde yaratılmış olanların yakışsız davranışları izler. Tanrı'ya karşı günah işlemek diğer insanlara karşı da günah işlemeye yol açar, bu durum bölümün sonundaki listenin büyük bir kısmını içerir.

Bunlar Tanrı'nın günahkâr insan üzerindeki yargılarıdır. Tanrı onlara tercih ettikleri şeyleri teslim etmiş, onları bu

şeylerin kötü sonuçlarını yaşamaya mahkûm etmiştir. Evlilikler bozulur; suç artar; şiddet, korku ve bölümde bol bol bahsedilen diğer çirkin şeyler gerçekleşir.

Eğer insan ışığa karşı haykırırsa, Tanrı bu ışığı alarak onları yargılar. Geride kalan onların seçmiş olduğu ve Tanrı'nın onlara teslim ettiği zifiri karanlıktır. Ahlâki çöküşe ruhsal isyan neden olur. Tanrı'ya dönüşten başka çözüm yoktur. Müjde'de açıklananın dışında bir dönüş yolu yoktur. Romalılar'a mektup, Müjde'nin bir özeti ve açıklamasıdır. Şimdi bu kitabı anlamamanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayabilirsiniz.

3. Yargı

Romalılar 2:1-16'yı okuyun

Pavlus bize Tanrı'nın yargıyla bütün kötülüğü getireceğinin her kişinin vicdanında yazılı olduğunu belirtmiştir. İnsanın günahkârlılığı, bunu bilmesine rağmen hâlâ kötülük yapmaya devam etmesi ve bundan hoşnut olmasından da bellidir. Hatta başkalarını da buna teşvik eder.

Ama kaçış yoktur. İnsan kesinlikle Tanrı'nın yargı makamına gelecektir. Bu belirlenmiştir! Bu bölüm bize Tanrı'nın bu yargısının nasıl olacağından söz eder.

Yargılanmayı hak eden herkes yargılanacaktır (2:1-3)

Bu, elçinin bize 2. ayette öğrettiği şeydir. Yargı insanların hoşlanıp hoşlanmadıklarına göre olmayacaktır. Gerçeğe göre olacaktır. Kesinlikle olayın unsurlarına uygun olacaktır.

1. bölümdeki günah listelerini işitmiş ve dehşete düşmüş olan bir kimse düşünün. Hepsini mahkûm eder. Liste onu sarsar; bütün duyduklarına karşıdır. Ancak tabiatı aynıdır ve aynı şeyleri yapar! Yargıdan kaçabilir mi? Hayır. O da yargılanmayı hak eder ve yargılanacaktır. Yargı, olayın unsurlarına göre yapılır. Gerçeğe uygundur. Günaha karşı konuştunuz diye bundan muaf olmazsınız.

Pavlus 1. ayeti yazarken düşüncesinde böyle biri vardır: “Başkasını yargılarken, kendini mahkûm ediyorsun,çünkü

sen de aynı şeylerden suçlusun. Bu nedenle, sen kim olursan ol, özrün yoktur.”

3. ayette de böyle bir insana hitap edilir: “Bu gibi şeylerin *senin* yargından kaçmasına izin vermiyorsun. Ama aynıısını yapan sen, *Tanrı'nın* yargısından kaçabileceğini mi sanıyorsun?” Hayır, yargılanmayı hak eden herkes yargılanacaktır. Elbette Pavlus'un yorumları özellikle kendini üstün gören Yahudi'yi hedef alıyordu. Ama bunlar aynı şekilde iyi niyetli birine ve bir Hristiyan'a da uygulanabilir.

Yargı kişinin yaptıklarına göre olacaktır (2:4-10)

Bu, 6. ayette öğretilir. Yargı kişinin yaptıklarıyla orantılı olacaktır. Bunlar cezayı ya da  d l  belirler. Bu gerçek Kutsal Yazılar aracılığıyla öğretilir. Bu noktada bir süre durup Süleyman'ın  zdeyi leri 24:12; Matta 16:27; 2.Korintliler 5:10 ve Vahiy 22:12 ayetleri üzerinde d  nmekte fayda var. Yargı bir kimsenin yaptıklarına göre olacaktır, çünkü bir kimsenin *eylemi* onun kim *olduğunun* işaretidir.

4-5. ayetlere bakın. Hiçbir yargı belirtisi görmeyen ve Tanrı'nın 'ho g r l ' olduğu sonucuna varan ve bundan dolayı tövbe etmeden günahına devam eden birini d   n n. Siz böyle biri misiniz? Yaptıklarınıza göre yargılanacaksınız. Tanrı 'ho g r l ' değildir. Sizi tövbeye yöneltmek amacıyla size iyi davranır. Ama bunun yerine siz ne yaptınız? Onun iyiliğini, ho g r s n  ve sabrını hor gördünüz. Y re inizin günahkâr ve t vbesiz olduğunu kanıtladınız. Bütün yapabildi iniz Tanrı'nın adil yargısının açıklanacağı zaman kendinize karşı sizi sonsuza kadar mahvedecek ilahi öfkeyi biriktirmektedir. O'nun sizin için yargısı *sizin* yaptıklarınıza uygun olacaktır.

7. ve 10. ayetler bize çok farklı türde bir kişiyi gösterir. O gökler için arzu doludur. İyilik eder ve iyiliği hiç azalmaz.

Tanrı tarafından yüceltmeyi ister ve sadece O'nun onayını göz önüne alır. Bu kişi yaptıklarına göre ödüllendirilecektir! Ödülü sonsuz yaşam, yücelik, saygınlık, esenlik ve ölümsüzlük olacaktır. Ancak, burada bir sorun vardır. Siz böyle bir kimse değilsiniz, ben de değilim, Mesih dışında hiç kimse böyle değildir. Ama yine de geçerli ilke budur. Eğer böyle bir kimse olsa, bu onun için gerçek olurdu. Böyle bir kimse olmadığı için bu mektup yazılmıştır. Tanrı'nın günahkârları nasıl kabul edeceğini gösterir.

8-9. ayetlerde başka bir insanın tanımlandığını görürüz. Tamamen bencildir, Tanrı'nın onun üzerindeki efendiliğini kabul etmez. Tanrı'nın gerçek sözüne itaat etmeyi reddeder, günahkârlığa devam edip Tanrı'nın yasasına aykırı olan şeylere boyun eğer. Böyle biri yaptıklarına göre yargılanacaktır. Eğer siz böyleyseniz, bu sizin için geçerlidir. Tanrı'nın süregelen hoşnutsuzluğu böyle kimselere karşıdır. Bu O'nun gazabıdır. Tanrı'nın öfkesi onlara karşı öfkesi artar. Bu O'nun gazabıdır. Böyle kimseler için bunun sonucu acı ve keder, sıkıntı ve elem olacaktır. Yargının ikinci ilkesi açıkça belirlenmiştir. Yargı bizim yaptıklarımıza göre olacaktır.

Yargı tamamen tarafsız olacaktır (2:9-10)

Cezayla ilgili ne söylenmişse önce Yahudi'ye, sonra Yahudi olmayana uygulanacaktır (2:9). Aynı şekilde, ödüllerle ilgili ne söylenmişse, önce Yahudi'ye, sonra Yahudi olmayana uygulanacaktır (2:10), çünkü Tanrı insanlar arasında ayırım yapmaz (2:11).

Ödül ve cezayla ilgili ilkeler Yahudi'ye ve Yahudi olmayana bu düzenle uygulanır. Ama bu sadece bir düzen sorunudur. Yahudi'nin özel bir konumu yoktur ve Yahudi olmayanın da aleyhine olan bir durum yoktur. Belli bir ulustan, belli bir kalıttan gelenlerin daha iyi ya da daha kötü oldukları sonucu çıkarılamaz. Uygulama Yahudi,

Yahudi olmayan, Hristiyan, tanrıtanımaz ya da putperest, hepsi için aynıdır. Tanrı *tamamıyla* tarafsızdır.

Tanrı'nın tercih ettikleri yoktur. O ayartılamaz. O'nun kararlarında bir kimsenin ülkesi, rengi, ırkı, cinsiyeti, serveti, zekası, becerisi ve sosyal sınıfının etkisi olmaz. Adaleti mutlak olup dürüstlüğü mükemmeldir. Günahlarımıza karşı hak ettiğinden daha fazla derecede sert ya da daha hoşgörülü değildir. Her yolu gerçektir. Adaletli ve adildir. Hiçbir şey O'nun mutlak adaletten ayrılmasına neden olup O'nu etkileyemez. O'nun mahkemesi karşısında duvarcı, dul, yakışıklı, çirkin, eğitimli, eğitimsiz hepsi eşittir.

Nasıl bir merhamet unsuruna sahip bu öğreti böyle! Herkes hak ettiği şekilde yargılanacaktır. Yakınmak için bir neden olmayacaktır. Birbirimizin eline düşüp yargılanmamız bizim için ne korkunç olurdu!

Böylece yargılanmayı hak edenin yargılanacağını öğrenmiş olduk. Yaptıklarımız neyse, ona göre yargılanacağız. Bu yargılamada ayırım olmayacak. Peki Tanrı iyi iş ile kötü işin ne olduğuna nasıl karar verecek? Hangi ölçütü kullanır?

Yargı Tanrı'nın yasasına dayanacak (2:12-15)

Öteki uluslardan bir putperesti ele alalım. Tanrı'nın yasasının bir kopyasını ne görmüş ne de işitmiştir. Ancak eylemlerine bakın. Eylemleri O'nun bir yasa anlayışı olduğunu gösterir ve bu yasa Tanrı'nın yasasıdır! Anne babanın saygı görmesi gerektiğine inanır. Malının çalınmasına kızar. Sevdiklerine zarar verip onları öldürmeye çalışanlara karşı onların canlarını korur. Eşiyle başka bir adamın ilgilenmesi konusunda katıdır. Açıkçası beşinci, altıncı, yedinci ve sekizinci emirlere bir şekilde duyarlıdır.

Ona On Emir hiç öğretilmemiştir, bu nedenle yasaya karşı duyarlılığı bundan dolayı değildir. Ahlâki yasa, yapısını

etkilemiştir, bu yüreğindedir. Hem kendi davranışı hem de başkalarının davranışında hangisinin yargılanacağını vicdanen anlar ve bundan bazısının doğru bazısının yanlış olduğu sonucunu çıkarır. İyiyle kötüyü ayırt etme becerisi her zaman net değildir, ama bir şekilde vardır! Yazılı bir yasası, kuralı olmamasına rağmen, kendi yasası vardır.

Peki yasaya itaat eder mi? Hayır; devamlı yasaya karşı günah işler. Mektubun birinci bölümünde öğrendiğimiz gibi bilerek yasayı ihlâl eder. Yaşamı Tanrı'yı hoşnut etmez ve mahvolmaktadır.

Bütün bunlar 12a. 14. ve 15. ayetlerin öğretileridir. Bu ayetler putpereste ne olacağını açıkça belirtir. Diğerleri gibi aynı ölçüde ışığı yoktur, ama *biraz* ışığı vardır. Eğer bu parçayı ve mektubun ilk bölümünü bir arada düşünürsek, putperestin yeterli derecede Tanrı ve O'nun yasasıyla ilgili bilgisi olduğu ve O'nun yasasının özü olmadığını bildiği sonucuna varırız. Işıksız değildir, Ancak sahip olduğu ışığa karşı günah işlemekte inat eder. Putperest insanlar mahvolmaktadır. Onlara Müjde'yi bildirelim!

Şimdi Yahudi'nin durumunu ele alalım. O daha iyi durumdadır. Yasası vardır ve yasaya aşınadır. Ancak, Tanrı katında aklanmak, yasaya sahip olmakla değil, onu uygulamakla olur. Yahudi bunu yapmaz. Pavlus Yahudi'nin yasayı ihlâl etmesinin yargılanmasının ölçüsü olacağı üzerinde ısrarla durur. Bu, 12b. ve 1. ayetlerin öğretisidir.

Pavlus'un dediklerini yanlış anlamak mümkün değildir. İnsanın sahip olduğu yasa, onun yargılanmasının ölçüsüdür. Az ya da çok, bir dereceye kadar bütün insanlar *Tanrı'nın* yasasına sahiptir! Bazılarında bu yazılı kural olarak vardır ve doğal olarak onlardan daha fazlası beklenir. Fazla verilenden fazlası istenecektir. Yasa, bazılarının sadece yüreklerinde yazılıdır. Ama Tanrı yine de ona uymalarını bekler.

Ama her iki grup da sahip oldukları ışığa göre yaşamaz. Putperest, Yahudi kadar suçlanmayı hak etmez, ama her iki

grup da suçludur. O zaman ikisi de mahvolmaktadır.

Her iki durumda da kesin çözüm, uymakta başarısız oldukları Tanrı'nın yasasıdır. Yargı yasaya göre verilir! 'Mesih'i kabul edip etmedikleri' temeline dayanarak yargılanacaklarını insanlara söylemek yanlış ve yanıltıcıdır. Onlara Tanrı'nın kararında yargının temelini Tanrı'nın yasası olması gerektiğini söylemeliyiz. Bir kimse bunu gerçekten anlarsa, umutsuzluğa sürüklenir. Kendini kurtarma umudunu kaybeder. O zaman onun için iyi haber Mesih'in günahkârları kabul ettiğini işitmesi olacaktır!

Yargıyla ilgili son bazı detaylar (2:16)

16. ayet, diğer ayetlerin bahsetmediği bazı detayları içerir. Tanrı'nın, insanları sadece tanıklık ettikleri şeylerden ötürü değil, gizlice yaptıklarından dolayı da yargılayacağını vurgular. Her Şeye Kadir Olan'dan bunlar saklanamaz. Yargı belirli bir günde olacaktır. Yargılayan, İsa Mesih'ten başkası değildir. Pavlus bunu, '**yaydığım Müjde'ye göre**' diye bildirir. Yargıyla ilgili bu açıklamanın tanrısal yetkiyle geldiğini belirtir. Ayrıca yargının Müjde'den ayrı bir konu olmadığının da altını çizerek. Yargı Müjde bildirisinin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu nedenle, yargı Müjde bildirirken önde gelen tema olmalıdır.

4.

'Asla benim başıma gelmez'

Romalılar 2:17-29'u okuyun

Pavlus'un yargı üzerine öğretisi çok açıktır. Ama birçok insan bu gerçeği kabul etmez. Kabul etmemelerine rağmen, Tanrı'nın onları yargılayacağı vicdanlarında yazılıdır.

Pavlus'un zamanındaki Yahudi, Tanrı'nın ona başkalarıyla aynı şekilde davranacağına inanamıyordu. Bununla birlikte Yahudi çok küçükken, Tanrı'nın antlaşma yaptığı bir ulusun üyesi olduğuna işaret olarak sünnet edilmişti. Putperestten farklı olarak Yahudi, Tanrı'nın yasasına sahipti. Kesinlikle daha az ayrıcalıklı insanlar gibi yargılanacağını kabul edemiyordu. “Bana asla olmaz” diyordu.

Bugün de böyle insanlar vardır. Çoğu vaftiz olmuştur, Tanrı'nın Sözü'nü düzenli işitirler ve kilise ayınlarına katılırlar. Diğerlerinin yargıya doğru gittiğine inanabilirler, ama bunun kendileri için olacağına inanamazlar. Tanrı'yı memnun ettiklerine dair yeteri derecede kendilerini aldatırlar. Yargının gerçeğiyle yüz yüze geldiklerinde, onlar da, “Bana asla olmaz” deme eğilimindedir.

Pavlus'un böyle insanlara cevabı 13. ayette geçer: Tanrı katında 'aklanacak' olanlar 'Yasa'yı işitenler değil', 'yerine getirenlerdir'. Bu konu üzerine gereken her şeyi söyler, ama önümüzdeki ayetlerde bu öğretiyi daha da açar, güçlendirir ve ayrıntılarına iner. Pavlus kimsenin bu noktayı kaçırmasına olanak tanımaz. Bu kısım, yargıyla ilgili olarak, “Bana asla olmaz” diye düşünmüş olan herkes içindir.

Kendini övme (2:17-24)

17-20. ayetlerde Pavlus kendi zamanındaki Yahudi'nin kendisini övmesiyle ilgili birkaç nokta listeler.

1. Kendine Yahudi deyip bu ismi de gururla taşıyordu. Bu, onu seçilmiş bir ırkın üyesi olarak belirlemiştir.

2. Yasaya sahip olmasına güveniyordu. Ulusunun bu yasanın emanetçisi olma ayrıcalığına sahip olmasıyla övünüyordu.

3. Tanrı'yla olan bağlantısıyla övünüyordu. Ulusu Tanrı'nın lütfunu almıştır.

4. Ayrıca Tanrı'nın isteğine ilişkin bilgisiyle de övünüyordu. “Sahip olduğumuz ışığa bakın. Bizler bilgisiz putperest değiliz. Tanrı'nın ne dediğini biliyoruz” diyordu.

5. Ona öğretilmiş olan yasayı kabul edip onaylamakla övünüyordu. Bu yasayı mükemmel görüyordu.

6. Böylece kibirli bir şekilde kendini körlerin kılavuzu, karanlıkta kalanlara ışık, akılsızların eğiticisi ve **'çocuklar'** diye küçümsediği öteki ulusların öğretmeni olarak yetkin görüyordu. Kendi üstünlük duygusuyla havalanıyordu.

7. “Bizim, sadece bizim gerçeğimiz var” diye gururla belirtiyordu. Pavlus bunu inkâr etmez, fakat amacı Yahudi'nin alçakgönüllü bir minnetle dolu olmayıp bununla böbürlenmesini göstermektir.

Kısaca, Pavlus'un zamanındaki Yahudi kendisi gibi bir başkasının olmadığını düşünüyordu. O özeldi. Tanrı ona başka herkesten farklı davranmıştı. Gelecek bir yargıda başkalarıyla aynı muameleyi göreceğine nasıl inanabilirdi? “Bana asla olmaz” diyordu ve bundan emindi.

Hata açıktır; çoğu insan bu hataya düşer. Belki bu kitabı

okuyanların bir kısmı da Tanrı'nın kendilerine karşı özellikle iyi olduğuna inanıyordur. Bu kişiler, yolunu kaybedenlere rehber olup karanlık dünyaya ışık verebileceklerinden emindirler. Ve bununla da övünmektedirler. Belki siz de böyle bir kişisiniz. Öyleyse şimdi Pavlus'un söylediklerini bir inceleyin.

Kendini övme yok oldu

21-24. ayetlerde Pavlus bir dizi anlamlı soru sorar. “Başkasına öğretirken, kendine de öğretmez misin? Vaaz ettiğini kendin uyguluyor musun? Çalmamayı öğütlerken, çalar mısın? Zina etmeyin derken, zina eder misin? Putlara karşıyken, kutsal şeylere saygısız mısın? Örneğin, Malaki zamanındaki bağlılıkta bıkkınlık ve ondalığı ödememek gibi...

Pavlus şöyle devam eder: “Kutsal Yasa'yla övünürken Yasa'ya karşı gelir, bu şekilde Tanrı'ya bir putperestin yasayı ihlâl etmesinden daha fazla aşağılar mısın? Senden farklı olarak putperestler Tanrı'nın halkı olduklarını ileri sürmezler. Sizin övünmek için bir nedeniniz yok, tam tersini düşünmeniz gerekir. Çünkü öteki uluslar Tanrı'nın karakteriyle ilgili sizin davranışlarınızdan sonuç çıkarıyorlar. Sizin davranışınız onların Tanrı'nın adını küçük görmelerine neden oluyor. Sizin günahınız ışığa karşı günahtır. Hâlâ Tanrı'nın sizi yargılamayacağını düşünüyorsunuz! Tanrı'nın sizi başkalarından daha *fazla* yargılama nedeni var!”

Öğretilerinin paklığıyla övünenlerin buna kutsal yaşamın eşlik etmesi gerektiği konusunda dikkatli olmalıdır. Tanrı'nın sözüne ilişkin anlayışınızın diğerlerinininkinden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Tanrı sözüne göre mi yaşıyorsunuz? Davranışınız inanışınıza uyuyor mu? İmanlı olmayanlar sizin yaşama biçiminize bakarak Tanrı'nın karakteriyle ilgili bir sonuca varırlar. Eğer, “bana asla olmaz”

diye düşünmüşseniz, kendinizi aldatırsınız. Yargı elbette sizin için de geçerlidir.

Sünnete güvenmek (2:25-29)

Şimdi Pavlus'un sünnet hakkında epeyce bahsettiği 25-29. ayetlere bakın. Onun zamanındaki Yahudi, bu sürekli görünebilir antlaşma belirtisini taşımaktan gurur duyuyordu. Bunu, Tanrı tarafından mahkûm edilmesine karşı bir güvence olarak düşünüyordu. Tanrı antlaşma belirtisine sahip olanlarla buna sahip olmayanlara nasıl aynı şekilde davranabilirdi ki? Yahudi, sünnet belirtisini bedeninde taşımış olan İbrahim'in soyundan olduğunu düşünüyordu. O İbrahim'in çocuklarından biriydi ve kendisine vaat edilenlerin mirasçısıydı. Tanrı onu böyle ayrıcalıklı bir soya sahip olmayanlarla birlikte nasıl mahkûm edebilirdi?

Bu tartışma şekli ikna edici görünür; Pavlus'un zamanındaki Yahudi'yi gerçekten de ikna ediyordu. Dış yöntemlere dayalı tartışmaların bugün bile çok ikna edici bir gücü vardır. Binlerce insan cennete gitmek için bütün umudunu vaftizin dış yöntemine, diğerleri ise Kutsal Kitap'ı okuma, kiliseye gitme, Rab'bin Sofrası'nı alma gibi görünür eylemlere bağlamıştır. Tanrı dışa ve görünene değil, birçok kişinin sahte umutlar bağladığı yüreğe bakar aslında. Pavlus bu mesele üzerine Yahudi çağdaşlarına ne demek zorunda kalmıştır?

Sünnetin yok olduğuna güvenmek

Elçinin savını 25. ayetten 29. ayete kadar tek tek izleyelim.

25. a. Bu ayette sünnetin kendisinin bir çözüm olmadığını tartışır. Sünnet bir şeyin belirtisidir. Aslında Tanrı için seçilmişliğin bir belirtisidir. Eğer Tanrı için ayrılırsanız,

bunun kesinlikle bir anlamı olacaktır. Ama yasayı ihlâl ederek Tanrı için ayırlamazsınız, o zaman belirtinin ne yararı var ki? Eğer özde gerçeklik yoksa, belirtiyeye sahip olmanın ne anlamı var ki? Ruhsal lütuf buna eşlik etmiyorsa, dış belirti yararsızdır.

26. *a.* Ama bir kimse gerçekten ruhsal lütfaya sahipse, onun dışta ve görünür olan bir belirtiyeye sahip olup olmamasının çok az önemi vardır. O gerçekten önemli olana sahiptir ve bununla karşılaştırıldığında, belirti o kadar da önemli değildir. Örneğin, eğer öteki uluslardan biri yasaya uyarsa, o zaman gerçekten Tanrı için ayırdığını kanıtlar. Belirtinin kendisine sahip olmasa da, onun ortaya koyduğu ruhsal lütfaya sahiptir. Belirtinin olmaması o kadar önemli değildir. Bu kişi aslında belirtisi varmış gibi görülür, çünkü sadece bir dış simge olan belirtinin iç gerçekliğine sahiptir.

27. *a.* Böyle bir kimse, yasayı ihlâl eden Yahudi'yi ortaya çıkarır. Yasa'ya uyan öteki uluslardan biri belirtisi olmasa da, Tanrı için ayrılır. Yasa'ya uymayan Yahudi ise Tanrı için ayrılmaz, belirtiyeye sahip olması bu gerçeği değiştirmez. Biri gerçeğe diğeri ise sadece yönteme sahiptir. Birini Tanrı kabul eder, diğeri ise etmez. *Sadece belirtiyeye sahip olmanın bir anlamı yoktur.* Pavlus'un vurgulamaya çalıştığı nokta budur. Hiçbir Yahudi bedenindeki belirtiyeyi işaret ederek ve buna dayanarak Tanrı'nın onu yargılamayacağını öne süremez. Aynı durum sadece dıştan yöntem ve uygulamalara güvenen başkaları için de geçerlidir. Hiçbiri yargıyla ilgili, 'Bana asla olamaz' diyemez.

28-29. *a.* Hepsi bu iki ayette özetlenir. '**Yahudi**' sözcüğü 'övgü' anlamına gelir. Gerçek Yahudilik dıştan belirtilere dayanan bir durum değildir. İçte ruhsal lütfaya dayanan bir durumdur. İnsanlar görebildiklerini övebilirler, ama bunlar

Tanrı'dan hiçbir övgü almaz. Tanrı insanın göremediği yere, yüreğe bakar. O'nun bir kişiyle ilgili tahmini o kişinin yüreğinde ne gördüğüyle ilgilidir.

Pavlus, insanın dıştan nasıl görüldüğüyle Tanrı'nın hiç ilgilenmediğini göstermiştir. Dıştan olan şeylerin kurtarabileceği aldatmasını yıkmıştır. Kurtuluş yolunu bu kadar açık ve net açıklayamazdı. Şimdi çözeceği birkaç sorun vardır, bunlar da halloldu mu, kurtuluş yolu açık bir biçimde ortaya çıkacaktır.

5.

Bazı itirazlar ve bir karar

Romalılar 3:1-20'yi okuyun

Karşılık verilen bir itiraz (3:1-4)

1-4. ayetlerde Pavlus tartışmasına karışan birini hayal eder. Bu kişi şöyle der: 'Çok iyi, eğer yasaya sahip olup onu ihlâl etmek sadece daha kötü mahkûmiyete yol açıyorsa, fiziksel sünnetin önemi olmayıp sadece yürekteki sünnet önemliyse, o zaman Yahudi olmanın ne yararı var? Bizim ne üstünlüğümüz var? Bana öyle geliyor ki, sünnetin hiçbir yararı yok. Bu onsuz da yapabileceğimiz ciddi bir sorumluluk olarak gözükür. Seçilmiş ırktan olmanın bir üstünlüğü yok, var mı?'

Pavlus'un, 'Kesinlikle hayır!' diye karşılık vermesini beklersiniz. Ama aslında şöyle der: 'Evet bir üstünlüğü var. Sahip olduğunuz bütün ayrıcalıkları düşünün. Bunların başında, Tanrı'nın yazılı sözü gelir. Siz Tanrı'nın başka hiçbir ulusa vermediği bir ayrıcalık olan sözünü emanet ettiği ulusa aitsiniz. Bu söze sahip olmak sizi kurtarmaz. Kutsal Yazılar'ı yerine getirmeniz sizi kurtarmaz. Ama bunun hiçbir anlamı olmadığını da düşünmeyin. Siz, hepiniz Tanrı'nın düşüncesinin ne olduğunu bilecek eşsiz bir konumdasınız ve bundan da harika bir üstünlük düşünülemez. Bu ayrıcalığa sahip olanların büyük bir çoğunluğunun kendilerine emanet edilen söze itaat etmedikleri ve inanmadıkları doğrudur. Bu

ayrıcalıktan hiç yararlanmamışlardır. Onlar yetersizdir. Ama bu, Tanrı'nın yetersiz olduğu anlamına gelmez. Kendi inançsızlıklarından ötürü ayrıcalıklardan yararlanmamışlardır. Ama bu durum ayrıcalıkları ortadan kaldırmaz.

'Bazılarının inançsızlığı Tanrı'nın güvenilirliğini ortadan kaldıramaz. Elbette kaldıramaz! Dünyadaki herkes yalancı olabilse de, Tanrı olmaz. Mezmurlar'da bununla ilgili ne dendiğini hatırlıyor musunuz? Kim sorgularsa sorgulasın, Tanrı'nın sözlerinin, her zaman doğru çıkacağını söyler.'

Pavlus'un dedikleri gayet açıktır. Yahudiler'in yasanı vardır, ama buna uymazlar, bundan dolayı mahkûmiyetle karşı karşıyadırlar. Ama yasanın olması, bir üstünlük getirdiği anlamına gelmez. Uğradıkları her zarar, yasaya *sahip olduklarından* dolayı değil, onu *ihlâl ettiklerinden* dolayıdır. Uğradıkları her zarar fiziksel sünnete sahip olmalarından dolayı değil, yürekteki sünneti ihmal etmelerinden dolayıdır.

Cevaplanan diğer bir itiraz (3:5-8)

5-8. ayetlerde Pavlus, tartışmasına karışan başka birini daha hayal eder ve meseleyi ele alır.

Birçok Yahudi'nin yetersiz olduğunu, ama Tanrı'nın böyle olmadığını göstermiştir. Çoğu Yahudi güvenilmezdir, ama Tanrı hep güvenilirdir. O, insanlar kötüye kullanıp günahkârca hareket etse de, üstünlüğün üstünlük olarak kaldığını güvenceye alır. Aslında onların günahkârlığı Tanrı'nın ne kadar adil, sadık ve güvenilir olduğunu vurgulamaya yardımcı olur. Bu, Tanrı'nın güvenilirliğini ortaya çıkarır. İnsanların nasıl yetersiz olduğunu gördükçe, Tanrı'nın ne kadar iyi olduğu açığa kavuşur.

İtiraz eden şöyle der: 'Benim güvenilir olmamam, O'nun adil olduğunu ortaya çıkarır. Bu herkese O'nun ne kadar

güvenilir olduğunu gösterir. Tanrı aslında benim günahımdan yararlanır. Ama bu Tanrı'nın güvenilirliğini ortaya çıkarıyorsa, beni günahkâr olarak cezalandırması adil midir? (Pavlus burada, 'İnsanların diliyle konuşuyorum' der.)

'Benim günahımdan dolayı, insanlar O'na daha da hayran olur, o zaman eğer Tanrı günaha karşı böyle bir tavır alıyorsa, neden böyle bir yargılama olsun ki?'

İtiraz eden kişi 7. ayette itirazını sürdürür. 'Bir dakika, benim yalanım Tanrı'nın doğruluğunu vurgular. Benim karanlığım O'nun parlaklığını vurgular. Benim günahım O'nun yücelmesine neden olur. Benim günahımın sonucu Tanrı'nın yüceliği olur! O zaman Tanrı'nın böyle bir duruma yol açan kişiyi mahkûm etmemesi gerekir!'

Pavlus 8. ayette şöyle karşılık verir: 'Bazıları beni kötüleyerek, "Ne kadar çok günah işlersen, Tanrı seni o kadar sever. İstedığınız kadar günah işleyin. Bundan iyilik çıkar. Bu Tanrı'nın yücelmesine neden olur" diye söylediğimi ileri sürer. Böyleleriyle ben tartışmam. Böylelerinin mahkûm olması yerindedir ve mahkûmiyetleri adildir.'

Uygulama

Böyle bir öğretinin bugünkü uygulaması açıktır. Sadece kilise ayinlerine katılmak sizi kurtarmayacaktır. Sizi Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için eşsiz bir konuma çıkaran Tanrı'nın sözünü bilmeniz büyük bir üstünlüktür.

Bu ayrıcalığa sahip olanların çoğu bundan hiç yararlanmaz. Ama bu durum onun bir avantaj olmasını da engellemez. İnsanların yetersiz olması, Tanrı'yı yetersiz yapmaz. Onlar güvenilmezdir, ama Tanrı güvenilir olmaya devam eder. Onların günahı, Tanrı'nın ne kadar iyi olduğunu keskin bir şekilde ortaya çıkarır.

Ama sakın günahın, Tanrı için iyi olduğunu düşünmeyin! Sakın, 'Ne kadar günah işlersek, O'nun için o kadar iyidir.

Tanrı yücelip bizi hiç yargılamayacağı için daha da fazla günah işlemek uygundur' diye düşünmeyin.

Tanrı bütün günahları yargılayacaktır. Bunun için ne kadar bahane bulunursa bulunsun, yine de yargılayacaktır. Günahı teşvik eden herkes, özellikle de bunu Tanrı'nın adıyla yapanlar belli bir mahkûmiyet bekleyebilirler; onların mahkûmiyeti adildir.

Evrensel suç kanıtları (3:9-20)

O zaman görüyoruz ki, Pavlus bize Yahudi olmanın bir üstünlük olduğunu öğretiyor. Bugünün dilinde bunu kilise ayinlerine gitmenin bir üstünlük olduğu şeklinde söyleyebiliriz. Bu bizi günahkârlar önünde üstün kılmıyor mu? Bu üstünlükler bize Tanrı'nın huzurunda daha iyi bir konum sağlamıyor mu? (3:9).

Ruhsal ayrıcalıkları olan insanların düşünme eğilimi budur. İnsan düşüncesi kendini aldatarak, diğerlerine nazaran yargılanma ihtimalinin az olduğuna inanmayı ister. Pavlus açıkça göstermiştir ki, üstünlüklere sahip olup onları ihmal etmek daha kötü sonuçlara yol açar. Ama insan yüreği inatçıdır. Sadece ayrıcalıklara sahip olmanın bile yargının daha az şiddetli olmasına yol açacağını düşünmekte ısrar eder. Pavlus'un 9-20. ayetlerdeki amacı bütün insanlar Tanrı huzurunda suçlu olduğundan, hiçbirinin bir diğerinden daha çok O'nun gözüne giremeyeceğini göstermektir.

9. ayette elçi bütün insanların Tanrı huzurunda suçlu olduğunu ispatladığını bize hatırlatır. Pavlus bunu genel olarak insanoğluyla ilgilenerak 1. bölümde ve özellikle Yahudiler'e eğilerek 2. bölümde yapmıştır. Bu noktada 2:12-13'ü okumak ve Pavlus'un vardığı sonuçlarla hafızanızı tazelemeniz akıllıca olabilir.

Pavlus, Yahudi kardeşlerine hitap etmeyi sürdürürken, şöyle der: 'Birçok üstünlük edindik. Ama diğerlerinden daha

iyi konumda değiliz. Herkes günahın denetimindedir, bundan dolayı herkes mahkûmiyet altındadır. Bu, Kutsal Yazılar'da gayet iyi gösterilmiş, öğretilmiş ve özetlenmiştir. Size Eski Antlaşma'dan uygun alıntılar vereyim (3:10-18). Bunlar *bizim* Kutsal Yazılarımız'dan olup öncelikle bize gönderme yapar (3:19). Hiç kimse “suçsuz olduğunu” bahane edemez (3:19a). Herkes için verilen karar “suçludur” (3:19b). Yasa herkesin günahkâr olduğunu açığa kavuşturmayı başarır (3:20b). Yasa'nın gereklerini yapmakla Tanrı katında aklanmak imkânsızdır (3:20a).'

Pavlus'un Kutsal Yazı alıntılarının listesine bakalım. Burada, bu kitabı okuyanlar da dahil olmak üzere Tanrı'nın bütün insanlar için verdiği karar vardır.

Yaşamınızın genel eğilimi nedir? 10-12. ayetler cevabı verir. Doğru kimse olmadığına göre günah hepsinde mevcuttur. Herkes ruhsal olarak kördür ve içlerinde Tanrı'yı arama isteği yoktur. **'saptı', 'tümü', 'birlikte', 'yok, tek kişi bile'** sözlerinin gösterdiği gibi insanın bozukluğu evrenseldir. Bu Tanrı'yı hoşnut etmeyen bir soyun ruhsal ölümünün tanımıdır.

Tanrı konuşmanızı nasıl görür? 13-14. ayetler bize bundan bahseder. Aldatıcı, zehirli, lanet ve acı dolu görür.

Sizin tavrınız ve davranışınızla ilgili tahmini nedir? 15-18. ayetler Tanrı'nın bunları kan döken, yıkıcı ve esenlikten, tanrısal korkudan yoksun ve boş olarak görür.

Elbette dünyadaki her insan aynı değildir. Ama bu, insan ağacının ürettiği meyvedir. Sadece kötü ağaç kötü meyve verir.

Yahudi kişi, 'Ben o kadar kötü değilim' der, Yahudi olmayan kişi, 'Ben de değilim!' der. Ama öylesiniz! Yahudi ve Yahudi olmayan Tanrı katında aynı durumdadır. İnsan bir karışıklık içindedir ve bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktur. Yasa, kendisine sahip olanları kurtarmamıştır. Bunun yerine, onların günahkâr durumunu

olduğu gibi göstermeye yardımcı olmuştur.

Nereye ulaştık

Mektubun sizi nereye getirdiğini görebiliyor musunuz? Siz, yargılanması gereken bir günahkârsınız ve güvendiğiniz hiçbir şey bunun olmasını önleyemez (1. ve 2. bölümler). Sahip olduğunuz ruhsal üstünlükler gerçek üstünlüklerdir, ama sizi kurtarmayacaklardır (2:17-29). Öne sürdüğünüz sebepler ne kadar akla yakın olursa olsun, hiçbir şekilde günahlarınız mazur görülemez (3:1-8). Üstünlükleriniz gerçektir, ama Tanrı katında siz de diğer herkes gibi eşit durumdasınız (3:9-19). Çok sevdiğiniz *Yasa* bunu açıkça belirtmiştir (3:10-18). Ne yaparsanız yapın, durumu düzeltmeniz için elinizden bir şey gelmez (3:20). Yaşamınız, dudaklarınız, tavır ve iç davranışlarınız Tanrı'ya isyan etmektedir (3:10-18). Suçlu olabildiğiniz kadar suçlusunuz (3:19).

Sizin kendi başınıza yapacak bir şeyiniz yok. Kendinizi mahkûmiyetten kurtarmak için yapacağınız hiçbir şey yok. Yargılanıp kesinlikle mahkûm olacaksınız. Sizin için tek umut, kendinizin *dışında bir doğruluktur*.

İyi haber, işte sunulan bu doğruluktur! Şimdi 21-22. ayetleri okuyun. Pavlus'un Müjde'den utanmaması boşuna değildir! (1:15-17).

Bir sonraki bölümde, bu doğruluğun Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in Müjde'sinde insanları nasıl yenilediğini göreceğiz.

6.

Müjde'de açıklanan kurtuluş yolu

Romalılar 3:21-31'i okuyun

Tanrı'nın adilliği (3:21-26)

Pavlus daha önce bahsettiği aklanmayı bize anlatmayı sürdürür. Anlaşılmayacak bir şey bırakmaz, net sözlerle ortaya koyar. Anlamamızı sağlamak için biz on beş önemli şey anlatır. Bu çok görünebilir, ama tek tek bunlardan bahsettikçe, anlayışımızın giderek netleşeceğini göreceğiz.

1. *Tanrı tarafından sağlanan aklanma (3:21)*

Sizi mahkûm eden Tanrı, aynı zamanda aklar da. Bu ne büyük bir merhamettir! *Tanrı* bunu ortaya koyar. İnsanın asla yapamayacağını yapar. Bu ne büyük bir kudrettir!

2. *Şimdi gösterilir (3:21)*

Şimdi açıklanır. Size şimdi güvenilebilir. Şimdi Tanrı'yla doğru bir duruşta bulunabilirsiniz.

3. *Yasa'nın dışındadır (3:21)*

Bir başka deyişle, Tanrı'yla arayı düzeltmenin ve O'nun tarafından kabul edilmenin bir yoludur. Yasa'ya uymamış

olanlara, uyamayanlara ve uyamayacaklara, yani hepimize yöneliktir. Yasa kendisine uyanlara yaşam vaat eder, ama uymayanları lanetler. Bundan dolayı, hepimiz lanet altındayız. Ama biri, bizim için lanet haline gelmiştir. Bunun içindir ki, asla kazanamayacağımız bir aklanma şimdi bize sunulur.

4. *Açıklanır* (3:21)

Bu sıkıca korunan bir sır değildir, kalabalık 'içinde' olanlara yöneliktir. Aklanma açığa çıkar ve biz de dahil olmak üzere herkese bildirilir.

5. *Yasa ve Peygamberler buna tanıklık ediyor* (3:21)

Bu hayal edilen bir fikir olmayıp modern bir buluş da değildir. Eski Antlaşma buna tanıklık eder. Eski zamanlardan beri bildirilir. Şu şekildedir ki, o dönemdeki Tanrı insanların Tanrı'yla doğru ilişki kurması sağlanmıştır.

6. *İsa Mesih'e imanla etkili olur* (3:22)

Pavlus eylemlerle değil, imanla elde edilen aklanmadan söz ederek bize güvence verir. Bu boşuna bir iman değildir. İsa Mesih'e imandır. O'nun değeri ve işleriyle bu aklanma geçerli olmuştur. İman bu aklanmayı kazanmaz; aklanma elde edilirken iman bir araçtır.

İsa Mesih bu aklanmayı satın almıştır, ama imanlı bunu kendi hesabına saymıştır. Bunu hak etmek için bir şey yapmasına gerek yoktur. Bu, imanla edinilen bir armağandır.

7. *İman eden herkes bunu alır* (3:22-23)

Herkes aynı umutsuz ve çaresiz durumdadır. Aklama sadece

seçilmiş bir grup için değildir, Tanrı Oğlu'na iman eden herkes içindir. İman olmayan yerde, aklanma edinilmez. Ama iman varsa, her zaman aklanma edinilir. Ne Yahudiler ve Yahudi olmayanlar, yaratıldıklarında amaçlanana karşılayamazlar. Kendi çabaları ya da yaptıklarının sonucu olarak Tanrı'yla araları düzelmez. Ama kim iman ederse, hiçbir fark gözetilmeden aklanır.

8. *Bu, Tanrı'nın lütfunun karşılıksız armağanıdır (3:24)*

Westminster Kısa İlmihal'de şöyle denir: 'Tanrı'nın bizim bütün günahlarımızı bağışlaması ve kendi katında bizi aklanmış olarak kabul etmesi, karşılıksız lütfunun bir eylemidir. Sadece Mesih'in doğruluğu bize yüklenir ve bu sadece imanla olur.' Pavlus'un öğretisi bu tanımı tamamen destekler. Onun bahsettiği, aklanma armağandır. Bu 'başarının' karşılığı bir ödül değildir. Bu hak edilmeyen bir bağışlamadır. Bu armağanı alanlar bunun için hiçbir katkıda bulunmamıştır. Sahip olmaları gereken hiçbir değere dayanmaz. Bu tanrısal olmayanın aklanmasıdır. Bu Kral'ın dilencileri giydirmesidir.

9. *Bu, İsa Mesih'te olan tövbe aracılığıyladır (3:24)*

Kurtuluş karşılıksız verilir, ama bunun ucuza alındığını düşünmemeliyiz. '**Tövbe**' sözcüğü, bir bedel karşılığı geri alınan bir şeyi belirtir. Bedeli kim ödemiştir? Mesih! Bedelin ne kadarını ödemiştir? Hepsini! Bize ödeyecek bir şey kalmamıştır. Peki ödediği bedel nedir?

10. *Bedel, günahları bağışlatan kanıdır (3:25)*

Bir başka deyişle, O'nun, Tanrı'nın gazabını taşıması, bağışlaması ve bu gazabı döndürmesi gerekiyordu. Bu,

kanla, yani *O'nun* kanıyla gerçekleşmiştir! Bu ne büyük bir sevgi! Bunu, biz değil, Tanrı gerçekleştirdi. Her şeyin güvenceye alındığı yer çarmıhtı. Mesih'e imanla, onun kefaretinin yararları benimdir. Benim günahımın bu şekilde bağışlanmasıyla, hak ettiğim ceza engellenir.

11. Böyle bir kefaretin, şimdiki zamanla olduğu kadar daha önceyle de ilişkisi vardır (3:25)

Tanrı adalet taleplerine kayıtsız değildir. Ancak Eski Antlaşma'da birçoklarının günahlarına karşı çok sabırlıydı ve onları yargılamayı ertelemişti. Suçluyu cezasız bırakmak O'nun için adil olmayacaktı. Buradan anlaşılabilir ki, onların hak ettiği ceza Mesih'in üzerine yüklendi. Eski Antlaşma'da Tanrı, akladığı kişileri Mesih'in çarmıhta gerçekleşecek ölümünü temeline dayanarak akladı.

12. Tanrı'nın adil olduğu şimdi açıkça gösterilmiştir (3:26)

Tanrı'nın Eski Antlaşma kutsallarının günahlarına aldırması adil olmayacaktı, ama şimdi açıkça görüyoruz ki, mesele bu değildir. Bu dönem boyunca, günahlarının cezasının onların yerine yükleneceği çarmıhtaki olayları aklında tuttu. Geçmişte bir şekilde yer alamayan bu olayların gerçekleşmesiyle Tanrı'nın ne kadar adil olduğunu görebiliriz. Artık merhamet koltuğunu gizleyen bir perde yoktur. İmanla aklanma daha önce bilinmeyen bir şekilde şimdi duyurulur.

13. Tanrı'nın adaleti ödün vermez (3:26)

Mesih'in çarmıhta ölümü cezaydı, ilahi adaletin yerine gelmesiydi. Başkasının yerine yapılmıştı, başkalarının cezasını O üstlenmişti. Gereken ceza ödenmişti. Tanrı'nın

adaleti bir kenara konulmamıştı. O hâlâ adildir.

14. Yine de lütfu karşılanır (3:26)

İman eden günahkârın cezası Mesih'in hesabına, Mesih'in aklanması da iman eden günahkârın hesabına sayılır. Böylelikle günahkâr kurtulur ve Tanrı'nın lütfkâr amaçları gerçekleşir. Hem adaleti, hem de sevgisi karşılanır. Hiçbiri bir kenara konulmaz. O adil kalır ve İsa'da her imanlı aklanmış olur.

15. Bütün bunlar İsa'ya iman edenler içindir! (3:26)

Mahvolan günahkârlar için sadece *bir* umut vardır! Müjde ne kadar sınırlıdır! Müjde'nin geniş olmasının yararı iman edenler içindir! Müjde ne kadar derindir! Ancak çarpıcı bir şekilde basittir, bu aklanma sadece ve sadece imanla alınır. Bu ayetler Pavlus'un Müjde'yle ilgili öğretisinin en can alıcı noktasıdır. Şundan emin olalım ki, günahlarımızdan Kurtarıcımız'a kaçtık ve sadece O'na dayanarak bütün üstünlükleri kişisel olarak kazandık.

İki çıkarım (3:27-30)

1. Bunların hepsi kendini övmeye yer olmadığı anlamına gelir (3:27-28)

2. bölümün sonunda gördüğümüz övünme türü söz konusu olamaz. Buna yer yoktur. Bu aklanmayı güvenceye almak için hiçbir şey yapmadık. Gerçek şu ki, bunun kendi eylemlerimizle değil de imanımızla olması, övünmeyi engeller. Kimse onu kazanıp hak ettiğini söyleyemez. Aklanmanın bizim yapmış olduğumuz ya da yapmayı umut ettiğimiz hiçbir şeyle ilgisi yoktur. Aklanma, Yasa'nın

gereğini yapmaktan değil, sadece iman aracılığıyla gelir.

2. Tanrı'nın hem Yahudiler'in hem de öteki ulusların Tanrısı olduğu anlamına gelir (3:29-30)

Eğer Yahudi Yasası aracılığıyla Tanrı'yla aramızı düzeltebilseydik, o zaman Tanrı Yahudiler'in Tanrısı olurdu, bir anlamda öteki ulusların Tanrısı olmazdı. Görüldüğü gibi, mesele bu değildir. Hem Yahudiler, hem de öteki uluslar yetersizdir. Müjde'de aklanma için tek bir yol açıklanmıştır ve bu her ikisi için de aynıdır. Tanrı Yahudi ve öteki ulusları aynı temelde kabul eder. O her ikisinin Tanrısı'dır. Onları kabul etme yönteminde fazla bir fark yoktur. Bu, kimsenin ayırt edemediği iki cümle, yani 'imanla' ve 'iman aracılığıyla' arasındaki fark gibidir. Eski ayrımlar kalkmıştır. Şimdi insan soyunun içinden geçen tek bir sınır çizgisi vardır. Tanrı'nın katında artık siz Yahudi ya da öteki uluslardan değilsiniz. Ya kurtulmuş günahkârsınız ya da kayıpsınız.

Son bir itiraz (3:31)

Bütün bunlar bir soruyu gündeme getirir. Eğer Yasa aracılığıyla Tanrı'yla aramız düzelmezse, bu, yasanın bir işe yaramadığı anlamına mı gelir? Bu düşüncüyü aklınızdan çıkarın! Biz yasaı geçersiz kılan insanlar değiliz. Aslında Yasa'nın öneminin altını çiziyoruz. Nasıl?

Neden aklanmaya ihtiyacımız var, Tanrı'nın katında doğru bir konum için mi? Bu, Yasa'nın hepimizi birleştiren şey olmasından dolayıdır. Doğru ve yanlış olarak böyle bir şey vardır ve biz mükemmel şekilde aklanmazsak, ya da bize böyle bir aklanma atfedilmezse, Tanrı tarafından kabul edilmeyiz.

Çarmıh neden gerekliydi? İhlâl edilen Yasa'nın bir kenara konulmaması gerektiğinden dolayıydı. Adaletin gereği yerine

getirilmeliydi. Bu, kurtarmaya geldiği suçlu günahkârların yerine geçen masumun ölmesiyle gerçekleşti.

Hayır, Müjde Yasa'nın düşmanı değildir. Aklanmayı destekleyen ve günahı mahkûm eden bir mesajdır. Yasa herkesin suçlu olduğunu ispat eder, onları mahkûm eder, kimseyi aklamaz. Müjde ise, böyle suçlu ve mahkûm olmuş günahkârların kendisine karşı günah işledikleri Tanrı'yla aralarının nasıl düzelebileceğini açıklar. Yasa var olduğu ve birleştirdiğı için, Müjde gereklidir. Eğer hiç kimse mahkûm olmazsa, kimsenin kurtulmaya ihtiyacı olmaz. Eğer Yasa olmasa, Müjde'ye ihtiyacımız olmazdı. Bu nedenle bu ikisi asla ayrılamaz. Aralarında bir fark var, ama uyum ve bağlantı da vardır. Bu önemli gerçek neredeyse unutulmuştur ve tekrar öğrenilmesi gerekir.

7.

İmanla aklanmaya Eski Antlaşma'dan bir örnek

Romalılar 4:1-25'i okuyun

Pavlus'un öğretisi Yahudiler arasında iyi karşılanmamıştır. Hizmeti boyunca ona zulmetmelerinin sebebi kesinlikle budur. Pavlus'un söylemiş olduğu, onların el üstünde tutulan bütün fikirlerinin ötesine geçen özellikle üç şey vardır:

1. Yasa aracılığıyla kurtuluş yoktur.
2. Kurtulmak için sünnet olmak gerekli değildir.
3. Kurtuluş, Yasa'dan bağımsız olarak iman yoluyla verilir.

Ancak Pavlus imanla aklama gerçeğinin Yasa ve peygamberler tarafından bildirildiğini savunmuştur (3:21). Şimdi bunun böyle olduğunu göstermek için Yahudiler'in saygı duyduğu Eski Antlaşma'ya geçer. Davut'a kısa bir göndermeyle birlikte, bunu İbrahim'in yaşam hikâyesinden göstermeyi sürdürür. Şimdi buna ayet ayet bakalım.

İbrahim imanla aklanmıştır (4:1-8)

1. a. Eski Antlaşma'daki bütün doğru kişilerin arasında hiçbirinin İbrahim kadar önemli olmadığı konusunda Yahudiler hem fikirdir. O zaman onun için ne diyelim?

2-3 a. Eğer bir kimsenin Tanrı'yla arasının iyi olması

eylemlerle olduysa, bunu en çok başarmış olması gereken kişi İbrahim'di ve bundan dolayı sırtının sıvazlanmasını hak ediyordu.

Ama bu böyle değildir. Kutsal Yazılar açıkça bunu şöyle kaydeder: **'İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı'** (4:3, Yar.15:6'dan alıntı). Tanrı geleceğe dair İbrahim'e bir vaatte bulunmuştur. İnsana göre konuşacak olursak, böyle bir şeyin olması imkânsızdı. Ama buna rağmen, İbrahim Tanrı'ya iman etti ve Tanrı onu aklanmış sayıp ona önem vererek itibar etti.

4. a. İbrahim Tanrı'yla doğru bağlantı kurmuştu. Onun kabul edilmesi çalışmakla değil, imanıyla olmuştur. Onun aklanması ona iman aracılığıyla *verilen* bir şey olarak tanımlanır. İnsan bir şey için çalıştığı zaman, bu şey onun hakkıdır, onu hak eder. Eğer İbrahim aklanmayı kazanmış olsaydı, bu bir armağan olarak değil de, ödül ya da onun hakkı olarak tanımlanacaktı. Eğer aklanma onun çalışması sonucu olsaydı, Kutsal Yazılar asla böyle bir dil kullanamazdı.

5. a. Kendi çalışmasıyla aklanmayan kişi, ancak tanrısız aklayana iman edince, imanı sayesinde aklanmış sayılır, itibar görür.

6-8. a. İbrahim tek bir örnek değildir. Davut'un Mezmur 32'deki açılış sözlerini hatırlıyor musunuz? Günahının ona atfedilmemesinin hayal edilebilecek en harika kutsama olduğunu tanımlar. Davut, iyi işler yaparak hiçbir günahın ona atfedilemeyeceğini düşünen bir kimse gibi konuşmaz. Bilakis günahın ona atfedileceğini bilen, ama işlerine bakmaksızın, Tanrı'nın aklanmış saydığı kişide bunun olmadığını bilen bir kimse gibi konuşur. Davut'un mezmuru aklanmanın kazanılması değil, atfedilmesiyle ilgilidir.

(Mezmun incelenince, Davut'un umudunun temelini Tanrı'ya suçunu itiraf etmiş olduğu ve imanla bağışlanmak için kendini O'nun merhametine bıraktığı görülür).

Pavlus, Eski Antlaşma dönemindeki Tanrı adamlarının aklanmasının kendi eylemleriyle değil, iman aracılığıyla lütufla olduğunu ortaya koymuştur. Grekçe'yi kullanımı, imanın onların aklanmasının *sebebi* değil, Tanrı tarafından aklanmanın bir *aracı* olduğunu açıklığa kavuşturur.

Onların edindiğı aklanmanın, *verilen* ya da *atfedilen* bir aklanma olduğunu anlamalıyız. Bu kişilerin kendilerine özgü ahlâki mükemmellikleri yoktu. Yeryüzünde mükemmel bir yaşam sürmemişlerdi. Onlar Tanrı'nın katında kendilerine yeni bir konum verecek, yasal olarak kendilerinin sayılacak bir şey almışlardı. Yeni bir yapı buna eşlik etmişti. Dolayısıyla, iyi işler bu yeni yapıdan çıkmıştı. Bu konular mektup ilerledikçe netleşecektir.

Pavlus bu kişilerin, özellikle de İbrahim'in bir tek nedenle Tanrı katında aklanmış sayıldığını belirtir. Bahsedilen aklanma, imanla elde edilmiştir.

Sünnetin İbrahim'in aklanmasıyla ilgisi yoktur (4:9-12)

9. a. O zaman aklanma iman ile olur. Bunu anlayabiliyoruz. Peki bu ilke, Tanrı'nın atalarıyla yaptığı antlaşmanın dıştan ve görünen işareti olan sünnet işaretini bedenlerinde taşıyan İbrahim'in kendisi ve soyundan olan sünnetliler için midir?

Burada bir hata gizlidir! İmana *ek olarak* başka bir şeyle aklanmanın gerçekleşeceğine inanmak isteyen birileri her zaman çıkar. Bu, Elçilerin İşleri ve Galatyalılar'da belirtildiğı gibi Pavlus'un zamanında da böyleydi. Oysa aklanma *sadece* imanla olur. Bakın, Pavlus bunu nasıl gösterir.

10. a. İbrahim aklanmak için günahlarından kurtulduğu zaman, hangi durumdaydı? O zaman sünnetli miydi,

sünnetsiz miydi? Sünnetsizdi. On dört yıl sonra sünnet oldu.

11-12. a. Sünneti, bir süre hoşnut kaldığı, sadece dıştan bir işaret ve Tanrı katında doğru olduğunun mührüydü. Sünnetle hiçbir ilgisi olmadan, onun aklanmasının imanla gerçekleştiği oldukça açıktır. İbrahim'le ilgili bu gerçekler göstermektedir ki, bir kimsenin Tanrı'nın huzurunda duruşu söz konusu olduğunda sünnetli ya da sünnetsiz olmanın bununla bir ilgisi yoktur. Burada öteki uluslara bir umut vardır! Daha önce görmüş olduğumuz gibi Tanrı aynı şekilde onların da Tanrısı'dır.

Bunun ne anlama geldiğini anlayabiliyor musunuz? Yahudiler, İbrahim'in, ataları olduğunu ve kimsenin bu ayrıcalığa sahip olmadığını söyler. Yanırlılar. İbrahim sünnetsiz imanlıların babasıdır, çünkü kendisi de aklandığında o durumdaydı. Sünnetli imanlıların da babasıdır. Bu onların da onun gibi sünnetli olduğundan kaynaklanmaz, onların da onun gibi imanı olmasından kaynaklanır.

İmanla aklananlar İbrahim'in çocuklarıdır. Onlar onun *gerçek* soyudur. Bunu kavramak çok önemlidir. Biraz sonra bunun üzerinde tekrar duracağız. Eğer bu gerçeği kaçıırırsanız, daha sonra 9-11. bölümleri yorumlamaya çalışırken çok zorlanırsınız. Öyleyse, sünnetin İbrahim'in aklanması ve ona eşlik eden lütuflarla bir ilgisi yoktur. Şimdi öğreneceğimiz yasanın da bununla ilgisi yoktur.

Yasanın İbrahim'in aklanmasıyla hiçbir ilgisi yoktur (4:13-15)

13. a. 'İbrahim'e yeryüzünün bütün ailelerinin kendisinde kutsanacağını vaat edildiğini hatırlıyor musunuz? Peki bu vaade dahil olanlar kimlerdir? İbrahim gibi Tanrı'nın lütfuna erişenler kimlerdir? Onun gibi Tanrı tarafından kabul edilenler kimlerdir? Kimler?'

Bunun cevabı Yasa'ya uyanlar değil, iman aracılığıyla aklananlardır.

14. a. Bu oldukça kolay anlaşılabilir. (Galatyalılar'da belirtildiği gibi) Tanrı İbrahim'e bu vaadi Yasa'yı vermesinden 430 yıl önce vermiştir. Bir vaatte bulunup sonra vaadi verdiğinizde var olmayan bir yasaya dayanarak bunun gerçekleşeceğini söyleyemezsiniz. Eğer bunu yaparsanız, o zaman bu, vaat olmaktan çıkar. Bahsedilmeyen şartlara uyulup uyulmadığına dayanan doğru ya da yanlış olabilecek bir ifadeye döner.

Tanrı'nın vaadi, şartları olmayan açık bir vaatti. İbrahim'in soyunun İbrahim'in lütfuna erişeceği konusunda güvence vermişti. Vaat, yasadan ve onun gerçekleşmesinin kendisine dayandığından bahsetmemiştir. O zaman, İbrahim'in lütfuna yasaya uyarak erişmediğiniz açıktır. Buna başka bir yolla erişirsiniz. Bu yalnızca İbrahim'in kendisinin de eriştiği yolla, iman yoluyla olur.

15. a. Yasaya uymaya çalışanlar başarısız olur. Sadece Tanrı'nın gazabına yol açarlar. Yasa günahın ne olduğunu belirtir. Yasanın olmadığı yerde yasayı ihlâl de yoktur. Duanın tanımının olmadığı yerde dua diye bir şey söz konusu olamaz. Ama yasa var oldukça, onun ihlâl edilmiş olduğu görülür. Günahınız açıktır. Aynı zamanda, yasaya uyarak Tanrı katında doğru olmanın imkânsız olduğu da açıkça görülür.

Pavlus'un savını izleyebildiniz mi? Bu temel noktayı anladıysanız, kaygılanmayın. İbrahim'in gerçek soyu İbrahim'in imanına sahip olanlardır. Tanrı'nın aklama vaat ettikleridir ve yasaya uyma durumu bunun içinde yer almaz.

İbrahim'in imanının niteliği (4:16-22)

Tekrar ediyoruz, niteliği şimdi açıklanacak olan İbrahim'in aklanması iman yoluyla.

16. a. İbrahim'in aklanması ve bununla birlikte yer alan lütuflar kazanılmamıştır. Bunlar onun imanı yoluyla gelmiştir. Bunlar ona Tanrı'nın lütfuyla verilmiştir. Tanrı'nın bu yolu sadece İbrahim için değil, İbrahim'in bütün soyu içindir. Bu soy yasaya sahip olan Yahudiler'le sınırlı değildir. İbrahim gibi imanı olan herkes buna dahildir. Bütün imanlılar kendilerini onun soyu olarak görebilirler.

17. a. Şimdi Tanrı'nın neden Avram'a 'birçok ulusun babası' İbrahim adını verdiğini anlayabiliriz, çünkü o, Yahudiler ve öteki uluslar eşit şekilde olmak üzere tüm imanlıların babasıdır. İbrahim'in imanının niteliğine bakın. O, Tanrı'nın ölümlere yaşam verdiğine ve var olmayana buyruğuyla var ettiğine iman etmiştir.

18. a. Tanrı İbrahim'e ulusların babası olacağına ve soyunun sayısının muazzam olacağına dair vaatte bulunmuştu. İnsan gözüyle değerlendirildiğinde, bunun gerçekleşme şansı yokken, bunu Tanrı söylediği için İbrahim iman etmişti.

19. a. Hiç çocuğu yoktu. Hem kendi hem de eşi Sara çocuk sahibi olamayacak yaşıydı. Sara kısır olarak da biliniyordu.

20-21 a. İbrahim durumun gerçekliğine dair kendini kandırmadı. Tanrı'nın dediklerini ve görünürdeki engelleri olurlarına bırakmayı seçti. Her şey zor görünse de, Tanrı'nın, söylemiş olduklarını yapabileceği sonucuna vardı. Bunun imkânsızlığı bocalamasına sebep olacağına, onun güvenini artırdı. Tanrı'nın söylemiş olduklarına kendini adadı.

22. a. Bu imandı! Bu iman yoluyla Tanrı onu aklanmış saydı.

Aklanma vaadi sadece Abraham için geçerli değildir
(4:23-25)

23. a. İbrahim'in aklandığı ilke sadece onun için geçerli değildir.

24-25. a. Bütün imanlılar için geçerlidir. Eğer, **'suçlarımız için ölüme teslim edilen ve aklanmamız için diriltlen Rabbimiz İsa Mesih'i ölümden diriltlen Tanrı'ya iman edersek'** bu *bizim* için de geçerlidir.

Pavlus'un savı dönüp dolaşıp aynı noktaya gelir. Sanki sadece Yahudiler için amaçlanmış gibi görünmektedir, ama aslında bizi de kapsar. Mektup bizim Tanrı huzurundaki durumumuzdan bahseder. Bize Tanrı'nın aklamasından söz eder. Bunun imanla alındığını ve hep böyle olduğunu biliyoruz. Bunun alınması, usullere ya da yasaya uymaya dayanmaz. Bunu, tek başına ancak iman alabilir.

Kutsal Kitap'ta gerçeğin onu kurtarmak için gerekli olduğunu bildiği, onu onayladığı, ona dayanıp güvendiği zaman bir kişinin kurtaran bir imana sahip olduğu düşünülür. Böyle bir imanımız var mı diye kendimizi incelememiz önemlidir. Böyle harcanan zaman bir kayıp olmaz.

8.

Aklanmaya eşlik eden lütuflar

Romalılar 5:1-11'i okuyun

Aklanmayla birlikte her tür lütuf da gelir. Bunlar nelerdir? Pavlus şimdi açıklıyor.

Ani lütuflar (5:1-2)

İlk lütuf, **'Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışma'**dır (5:1). Tanrı bize öfkeliydi. Bize karşı gazabı ve yargısı birikiyordu. Dünya gibi, biz de Tanrı'nın önünde suçluyduk. 1-3. bölümlerde bunları öğrendik. Ama Tanrı şimdi İsa'da yaptığıyla bizi bağışlamıştır (3:25). Bize gelecek olan öfke ve ceza, bizim yerimizi alanın üzerine yağmıştır. İmanla aklanma hesabımıza geçirilmiştir. Artık yükleneyeceğimiz bir ceza yoktur. Tanrı artık bizde mahkûmiyet için bir neden görmez. Bunun yerine, O'nun içten onayıyla karşılaşırız. O'nun bize karşı gazabı ortadan kalkmıştır. Rabbimiz İsa Mesih sayesinde O'nunla barışırsız. Buradaki **'barış'** sözcüğü bizim düşünce durumumuza gönderme yapmaz, Tanrı'yla bağlantımızı belirtir.

İkinci lütuf, **'içinde bulunduğumuz bu duruma imanla kavuşma'**dır (5:2). Bizler artık Tanrı'nın gazabının üzerimizde olduğu insanlar değiliz, artık bizi olumlu şekilde Tanrı'ya emanet eden aklanmayı hesabımıza geçirdik. Tanrı bize öfkelenmeyi bıraktı, bunun yerine bizi onaylayıp, kabul

etti. Bizler Mesih tarafından muazzam lütuf dolu olan bir yere ve Tanrı'nın lütfekâr kabulüyle harika bir duruma getirildik. Kral'ın varlığına sunulduk, çünkü Prens'in giysisi üzerimizdedir! Bu yaşamda Tanrı'ya hitap edebiliriz, O'nunla ilerleyebiliriz ve O'ndan zevk alabiliriz. O bizden uzak değildir. O bizimdir!

Biz ayrıca, **'Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz'** (5:2) Bu yaşamda Tanrı'dan zevk alabiliriz, ama öldüğümüz zaman, bizi reddedecek mi? Hayır! Bunu yapmak için bir nedeni yok. Mesih'te bizim kabul edilişimiz koşulsuz ve sonsuzdur. O bizi yüce meskenine alacaktır. Bu kesindir, ama henüz olmamıştır. Bu Pavlus'un burada kullandığı ve mektubun daha sonraki bölümlerinde de kullanacağı **'umut'** sözcüğünün Kutsal Kitap'a ait anlamıdır. Biz Tanrı'nın gazap yağdırmasını değil, yüceliğinin ortaya çıkışını bekliyoruz. Biz ateş fırınına bağlı değiliz, bunun yerine kristal gibi cam denizinde toplanacağız. Bunun güvencesi, aklanmaya eşlik eden ani lütuflardan biridir.

Denenmeler ve zorluklar olmayacak mı? (5:3-4)

Peki Hristiyan yaşamının denenmeleri ve zorlukları bu yaşamın lütfunu azaltmaz mı? Bu güzel bir sorudur. Biz henüz göklerde değiliz. Yeryüzündeki günleriz boyunca bize sıkıntı vaat edilmiştir (bkz. Yu16:33); Elç.14:22; 2Ti.3:12). Rahat Hristiyan diye bir şey yoktur. Bütün bu sıkıntılar bizim sevincimizi azaltmaz mı?

Hiç de değil! Aslında biz zorluklarda seviniriz; zorluklarda yücelip coşarız. Bunun için sıkıntı **'dayanma gücü'** (katlanma, sabır, azim) yaratır. Bu da dolayısıyla, sınanmış ve olgun bir Hristiyan **'karakteri'** (deneyimi) yaratır. Böyle ruhsal sağlamlığa sahip insanlar kaçınılmaz olarak ruhsallık için artan bir umutla dolu olan kimselerdir ve umut bununla yakın ilişkilidir (5:3-4).

Acı çektiğimiz her şey, gözlerimizi göksel mirasa çevirir. Bu umut kesin bir umuttur. Bu umut hayata geçirilmese, bizi utandıracaktı. Ama bu şekilde utanıp hayale kırıklığına uğramamız mümkün değildir, çünkü umudumuz büyüdükçe, yüreklerimizde etkin olan Ruh aracılığıyla Tanrı'nın bizi sevdiğinden emin olmaya başlarız (5:5). Bu bizim için rahatlık zamanından ziyade sıkıntı zamanında daha nettir.

Hıristiyan deneyimi ne kadar harika bir şeydir! Bu dünyanın zorlukları umudumuzu ve göklere olan özlemimizi artırır. Dünya bize ne kadar arkasını dönerse, o kadar Tanrı'nın bizi sevdiğinden emin oluruz. Bizi seven Tanrı bizi evine getirmez mi? O'nun Ruhu bizi hiçbir zaman gerçekleştiremeyecek bir umuda teşvik eder mi?

Tanrı'nın sizi sevdiğinin kanıtını nerede bulursunuz?
(5:6-8)

Bunu koşullarda değil, çarmıhta buluruz. Bizler güçten yoksun, kendimizi kurtarmaktan aciz, çaresiz ve kayıptık. Biz bu durumdayken, belirlenen zamanda, biz tanrısızken, bunu hak etmezken ve mahkûmiyet altındayken Mesih bizim için öldü. Bu sevgidir! Bu gerçekten de sevgidir!

İnsan sevgisinin böyle davrandığını zor görürsünüz. Belki özel birini kurtarmak için ölen birine rastlayabilirsiniz, ama normalde bu tür üstün bir fedakârlık gösterilmez. Tanrı'nın sevgisinin kanıtı ve ölçüsü biz hâlâ günahkârken (bütün buna rağmen) Mesih'in bizim için ölmesidir. Günahkârdık; bilerek, herhangi bir gerekçe gösteremeyecek şekilde kötüyduk ve hem ruhsal hem de fiziksel olarak ayartılmıştık. Bizler Tanrı'nın düşmanıydık. Yine de Mesih bizim için öldü! Çarmıh, benzeri olmayan, karşılaştırılamayan bir sevgi gösterisidir. Tanrı'nın sizi sevdiğinin çok büyük kanıtıdır.

Bu, gelecekle ilgili bize verilen bir güvencedir! (5:9-11)

Aklanmamızı güvence altına alan, Mesih'in kanının akmasıdır. Bu olunca, gelecek olan gazaba uğrama tehlikesi yoktur. Böyle bir bedelle aklandığımızı görerek, bizim lanetlenmemize izin vermez mi? Bu düşünülemez, imkânsızdır! Bu ne büyük umuttur!

Tanrı'dan uzakken, Oğlu'nun ölümüne yakınlaştırıldık. Daha da yaklaştıkça, O'nun yaşamıyla kurtulacağız. Eğer O'nun alçalması biz uzakken bizi kurtardıysa, şimdi yakinken O'nun yüceliği bizi nasıl daha da fazla kurtaracaktır! Biz günahkâr ve düşmanken bize böyle iyilik yaptıysa, şimdi dostken bize daha fazla iyilik yapacağından kuşku yoktur. O'nun ölümü bizim barışmamızı güvenceye almıştır. O'nun yaşamı daha ne kadar fazla bizim son kurtuluşumuzu güvenceye alacaktır!

Hristiyan yaşamı sevinç yaşamıdır! Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz (5:2). Sıkıntılarla da yüceliyoruz (5.3). **'Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'yla da övünüyoruz'** (5:11). O bizi Mesih'e yaklaştıran, barıştıran Baba'dır. Bu, yüreğimizin sevinçle, iftiharla, mest olmuş şekilde ve kendinden geçerek atmasına neden olur. Kefaret, barışma tamamlanmıştır. Kurtuluş şimdiki gerçektir. Yüreğlerimiz sevinç, şükran, takdir ve en önemlisi *O'na* tapınmayla atmaktadır!

Bunlar aklanmaya eşlik eden lütufların bazılarıdır. Bu liste daha bitmemiştir, Pavlus mektup ilerledikçe bunlara eklemelerde bulunacaktır. Ama Pavlus, Tanrı'nın Mesih'teki lütuf müjdesinin bizi gerçekten zenginleştirmiş olduğunu anlamamızı sağlamak için bize yeteri kadar bilgi vermiştir.

Başka not edilecek şeyler

Bu kısa ve önemli kısmı bitirmeden önce, not etmemiz gereken bazı şeyler var.

1. Günahkârın kurtuluşu Tanrı'nın işidir

Bu kısımda ortaya çıkan Üçlü Birlik'in üyeleri arasında nasıl da bir uyum vardır! Baba bizi sever, O'nun sevgisinin ölçüsü ve kanıtı Oğlu'nun istekli ölümüdür (5:8). Kutsal Ruh'un yüreklerimize dökülmesi de Tanrı'nın aynı sevgisidir (5:5). Kurtuluşu farklı şekilde tanımlayanlar vardır. Onlar Baba'yı neredeyse bizi mahkûm etmeye kararlı olarak, Mesih'i de bizim yerimize ölerek bu ayrıcalığı yapmakla O'nu aldatan olarak gösterir. Sanki Mesih, günahkârların kurtuluşuyla Baba'dan daha çok ilgileniyormuş gibi anlatılır. Çoğu kez, imanlının ruhsal deneyiminde Kutsal Ruh'un görevinden hiç bahsedilmez. Pavlus'ta bu böyle değildir. Ayetler, onun Üçlü Birlik üyeleri arasında var olan yüce ve sonsuz uyumu ve kurtuluşun bütün olarak onların görevi olduğunu gözler önüne serer.

2. Pavlus'un Hıristiyan karakterini tanıma

Galatyalılar 5:22'de Pavlus Ruh'un ürünü listesine sevgi, sevinç, esenlik ve sabır ile başlar. 1.Korintliler 13:13'de iman, umut ve sevgiyi vurgular. Bu ayetler bu tanımlarla tamamen uyum içindedir. Daha 6-8. bölümlere başlamamamıza rağmen, aklanmış olanların *değişmiş bir yaşama* sahip olduğu şimdiden açıktır. Aynı şekilde açıktır ki, Müjde'nin gerçekleri sadece düşüncede bilinen, nesnel/tarafsız gerçekler değildir, bu gerçeklerin gücü öznel olarak da yaşanabilir. Bu elbette Ruh'un işidir. Ama uygulamada bu durum, bu dünyevi yaşamın zorlamalarıyla birleşmiş hep birlikte bizim Hıristiyan deneyimimizi zenginleştiren nesnel/tarafsız gerçeklerin beklentisidir.

3. Aklanmamız, Tanrı'yla barışmamız ve O'nun krallığına girmemiz hiçbir şekilde bizim şartlarımızdan etkilenmez

Bu yaşamın sıkıntılarını bizim Hıristiyan karakterimizi geliştirir, ama şu üç şey değişmez ve değiştirilemez olarak kalır. Benim Tanrı'yla az çok aramın düzeldiği, O'nunla az çok barıştığım ve O'na yaklaşmak için az çok hoş karşılandığım bir zaman asla olamaz. Bunlar Mesih'in tamamlanmış görevine dayanır ve benim Tanrı'yla bağlantım her zaman aynı kalır. Zorluklar ve benim bu zorluklara tepkim, diğer günlerden daha az kutsal olduğum günler bulunduğu anlamına gelir. İtaatimin ve ruhsallığımın diğer zamanlardan daha fazla olduğu anlar vardır. Ama benim Tanrı'yla bağlantım değişmez kalır. Kabul edilme tamamlanmıştır. Eğer bu noktada net değilsek, Pavlus'un bize bu ayetlerde söylediklerini tamamıyla kaçırmışız demektir.

9.

İlk Adem ve sonuncusu

Romalılar 5:12-21'i okuyun

Günümüzde Adem'in gerçek ve tarihi bir kişi olduğunu inkâr edenler vardır. Önümüzdeki bölümde Pavlus'un bütün savı Adem ve İsa'nın aynı anlamda tarihsel kişiler olduğu gerçeğine dayanır. Pavlus bu ikisi arasında paralel ve zıt noktalara değinir. Bu, var olmayan bir Adem ve var olan bir Mesih'le yapılamaz. Mesih'in varlığı gibi Adem'in varlığı da tartışmanın merkezine oturtulur.

Eğer Adem insan soyunun atası olarak var olmasa, Pavlus'un düşüncesi boşa çıkardı. Eğer birinin düşüşü bizi alaşağı etmeseydi, diğerinin bizi kurtarmasını tartışmak anlamsız olurdu. Eğer yıkımımızın Adem'den kaynakladığını inkâr edersek, İsa Mesih tarafından kurtuluşumuzun gerçekleşmiş olduğu savı da çöker.

Bir başka deyişle, tarihsel bir Adem'i, gerçek Düşüş'ü, bunu temsil edeni ve birleşik bir ilkeyi reddetmek, Hristiyanlığı reddetmek demektir. Eğer birleşik ilkede kaybolmuşsak, bu birleşik ilkede kurtulduğumuzu savunamayız. Artık gerçeklerle yüzleşmenin zamanıdır. Kutsal Kitap'ın belirttiği gibi Adem var olmadıysa, düşmediyse, o zaman son Adem'e kurtuluş için güvenmemiz de vakit kaybıdır. Biz kurtulmadık demektir! Bu nedenle, bizim modern evrim kuramına etkin şekilde karşı çıkmamız gerekir. Bu, durmadan değişmeye dayanma sorunu değil,

aynı şekilde geçerli olan görüşlere dayanma sorunudur. Bu bizim kurtuluşumuzu etkileyen bir sorundur. Eğer evrim doğruysa, insan Kutsal Kitap'ın belirttiği gibi değildir ve Mesih Kutsal Kitap'ın belirttiği gibi son Adem değildir.

Hem evrime hem de Kutsal Kitap'a inanamazsınız. Yaradılış 1-3'ü inkâr edip Kutsal Kitap'ın Mesih'ine geçemezsiniz. Evrime inanmak makûl bir biçimde kabul edilebilecek alternatif bir teori değildir. Tövbe edilmesi gereken bir günahdır.

Bu, Kutsal Kitap'a ait Hıristiyanlığın gericilik olduğu anlamına gelmez. Bizler, bilgideki modern gelişmelere bilerek gözümüzü kapatıp başlarımızı kuma sokan deve kuşu sürüsü değiliz. Evrim sadece bir teoridir ve önemli sayıda bilim adamı tarafından da kabul edilmez. Bazıları böyle düşüncülerinin kanıt gerektirdiğini göz önüne almazlar. Aslında birçoğu da son buluşların ve araştırmaların ışığında bu teorinin oldukça çürük olduğunu düşünür. Bazı evrimciler bu teoriyi desteklemeyi sürdürmelerinin tek nedeninin, geriye tek seçenek olarak yaradılışa inanmanın kalmasını kabul etmiştir. Elbette, bir kez yaradılışı kabul ettiniz mi, bir Yaratıcı olduğunu da kabul etmeniz gerekir. Bir kez bir Yaratıcı olduğunu kabul ettiğinizde, bizim de yaratıklar olduğumuzu ve bunun da bizi Yaratan'a karşı sorumlu olduğumuz noktasına götürdüğünü kabul etmeniz gerekir. Bu, yaşamının değişmesini istemeyen bir insan için rahatsız edici bir düşüncedir. Böyle bir düşüncüyü zihninde kabul etmek yerine, kanıtlanmamış ve itibar görmeyen bir teoriye bağlı kalmanın çok daha iyi olduğunu düşünür.

Tarihsel Adem'e inanma konusunda elçinin bir sıkıntısı yoktur. Pavlus, Adem yüzünden hepimizin mahvoluşunun büyük olduğunu, ama Mesih sayesinde gelen kurtuluşun bundan daha da büyük olduğunu tartışmak üzeredir. Bundan dolayı kurtuluşun kutsallığını tartışmaktadır ve bu şekilde bu ayet sonuncuyla birleşir. Adem herkese muazzam bir

mahvoluş getirmiştir. Mesih ise, herkese çok muazzam bir kurtuluş getirmiştir. Pavlus'un bunu nasıl ortaya çıkardığını görelim.

Düşüşün yıkımı (5:12-14)

Günahı yaratan Adem değil, Şeytan'dır. Günah bu dünyaya izinsiz girmiştir. Başka bir yerden gelip işgal etmiştir (5:12). Ama buraya ayak basışını Adem aracılığıyla güvenceye almıştır. Adem Tanrı'dan açık bir buyruk almıştı, özgürdü ve buna uyabilirdi. Ancak sonuçlarını çok iyi bilerek itaat etmedi. Sonuç neydi? Ölüm!

Ölüm günahla geldi. Ölüm insan yaradılışına uygun değildi; bu nedenle ondan korkarız. Ölüm Adem'le Tanrı'nın paydaşlığını bozulması anlamına geliyordu, cennetten kovulmuştu, bunu da kaçınılmaz olarak fiziksel ölüm izlemişti. Eğer günah işlemeseydi, ölmeyecekti.

Bir adamın tek bir günahı, evrensel ölüm egemenliğinin sebebidir. Bu sadece 12. ayette değil, 15-19. ayetlerde de vurgulanır. Ayetin Grekesi açıktır. Adem günah işlediğinde, *herkes* günah işledi. Pavlus bunu Adem'in bizim atamız olmasına dayanarak tartışmaz. Bunu tartışması Adem insanoğlu olduğu içindir. O bütün insan soyunun temsili başıdır. Bir soyda birlik vardır. Adem ve biz tıpkı kök ve dallar gibi birbirimizin üyeleriyiz. Tanrı bizim onunla böyle bir bağlantımız olmasını buyurmuştur. Adem günah işlediğinde, biz de işledik. Biz Adem'in günahında günah işlemiş olduk.

'Bu adil değil!' demek bir işe yaramaz, çünkü bunlar gerçektir. 'Ben Adem'in yaptıklarını yapmayacaktım!' diye karşı çıkmanın bir anlamı yoktur, çünkü onun yaptıklarını her gün yaşamlarımızda kendimiz de yapıyoruz. 'Bu adil değil!' demek akılsızlıktır, çünkü bizi günahkârlar olarak atayan temsili ilke, İsa Mesih'in günahkârları kurtardığı

ilkenin aynısıdır. 12. ayet bize günahın Adem aracılığıyla dünyaya girdiğini ve bunu ölümün izlediğini söyler. Şimdi 13-14. ayetlere bakın. Adem'le Musa arasındaki yıllarda insanlar neden öldü? Bu onların kendi günahlarından dolayı mıydı? Hayır, değildi. O zamanlar ihlâl edilecek bir yasa yoktu. Günahların ölçülebileceği bir çekül yoktu. Kimsenin suçlu ilan edilebileceği bir yol yoktu. Ancak insanlar ölmeye devam ediyordu! Sadece günahkârlar ölür; bu da o zamanlar yasa olmamasına rağmen, onların kesinlikle günahkâr olduğunu kanıtlar. Onları günahkâr yapan kendilerinin yasayı ihlâl etmeleri değildi, çünkü ihlâl edilecek bir yasa yoktu. Hiçbiri Adem'in işlemiş olduğu kadar kötü günah işlememişti. Gerçek şuydu ki, hepsi ölümlerine sebep olan Adem'de günah işlemişlerdi.

Temsilcilerinin yapmış olduğu şey onları kişisel olarak etkilemişti. Birinin eylemi hepsini etkilemişti. Birinin günahı birçoğunu mahvetmişti. Ne yıkım! Bir tek şey dışında soy için umut yoktu. Bu da, Adem'in temsili baş olarak **'O'nun, gelecek olanın'** görünüşü, cinsi ve sureti olmasıydı. Bizim mahvımızın sebebi olan temsili köken, aynı zamanda bizim kurtuluşumuzun da aracısıdır. *Bu* anlamda Adem'le Mesih arasında bir paralellik vardır. Biri diğerinin görünüşüdür. Bir ilk Adem bir de son Adem vardır. İlk insan ve ikinci insan vardır. İnsanın mahvıyla bile bize Mesih, yani günahkârların Kurtarıcısı hakkında öğreten Tanrı'nın lütfu böyledir!

İlk Adem'le son Adem'in karşıtlığı (5:15-21)

O zaman Adem'le Mesih arasında benzerlik vardır. Ama aynı zamanda önemli farklılıklar da vardır. Mesih aracılığıyla karşılıksız kurtuluş armağanı, Adem aracılığıyla Düşüş'le hiçbir benzerlik taşımaz. Bu 15. ayetten bölümün sonuna kadar kavramamız gereken ana noktadır. Bizim Adem'deki mahvoluşumuz büyüktür. Mesih'teki kurtuluşumuz daha

büyüktür. Bir kişinin suçu yüzünden **'birçokları öldü'** (5:15). Ama Mesih'te daha büyük, bol bol karşılıksız lütuf armağanı vardır. Aslında O'nun halkı **'birçoğu'** diye tanımlansa da bu sayısal anlamda büyük değildir. Bu, ayrıcalık ve fayda açısından daha büyük anlamına gelir. Kurtulmakta Mesih'in kudreti, mahvolmakta Adem'in kudretini geçer; O'nda Düşüş'te kaybettiğimizden daha fazla lütuf alırız.

Pavlus, 16. ayette bunun altını çizer. Günah işleyen biri tarafından getirilen yıkım diğeri aracılığıyla gelen armağanla karşılaştırılmaz. Adem'in bir günahı nedeniyle insanoğlu mahkûm olmuştur. Ama Mesih'in karşılıksız armağanı bunu gölgede bırakır. İsa Mesih cezayı bozmuş ve birçok günahkârın Tanrı'yla iyi bir ilişki kurmasını sağlamıştır.

Adem'in suçu yüzünden ölüm egemenlik sürüp hepimizin üzerinde hakim oldu (5:17), ama bakın Mesih bize ne getirdi! Onun hak edilmeyen iyiliği bize akmış, aklanma armağanı hesabımıza geçirilmiştir, biz O'nun yükselen yaşam ve yüceliğinde paylaşıyoruz ve paylaşacağız.

18. ayete bakın. Adem'in suçu insanlara mahkûmiyet getirmiştir. Mesih'in doğruluğu ise, *O'nunla* birleşmeye gelen insanlara yaşam sunmuştur! **'Bütün insanlar'** diyerek Pavlus muhtemelen her kişinin kurtulacağını kastetmez. Daha önceki bölümlerde büyük oranda insan soyunun mahkûm olacağı açıkça belirtilmişti. Burada temsilci kaynaktan söz etmektedir. Adem temsil ettiği herkesi mahveder. Mesih *Kendisinin* temsil ettiği herkese yaşam veren aklanma getirir.

18. ayet şu şekilde çevrilebilir; mahkûmiyetin tek bir suçla herkese geldiği gibi, bir doğruluk eylemiyle de herkese yaşam veren aklanma güvenceye alındı. Bu durumda, Pavlus Mesih'in itaatle dolu yaşamının zirvesi, en üstün itaat eylemi olan çarmıhta bizim kurtuluşumuzu güvenceye almasına gönderme yapar. Mesih'in sadece bizim aklanmamızı güvenceye almadığını belirtmekten memnun olmalıyız.

Aklanmayı bizim için güvenceye almıştır! Bize doğru şeye sahip olma ve *yaşam* sevinci hakkı veren bir aklanmamız vardır!

Bizi günahkâr kılan, bir adamın sözdinlemezliği idi (5:19). Ama Mesih itaat etti! Bu da '**birçoğunu**' doğru kıldı. *O'nun* doğruluğu bize yüklenir. Yasal olarak bizim hesabımıza geçer. Sadece bu yüce gerçek bile bizim Tanrı'yla yeni bağlantımızın temelidir.

Yasanın verilmesi insanın mahvolmuş durumunu düzeltmedi (5:20). Günah yasadan önce vardı. Yasa günahın gerçekten ne olduğunu göstermeye hizmet etti. Ama aynı zamanda dünyadaki suç miktarını çoğalttı. Bu, yasada kötü bir şey olmasından dolayı değildir. Temiz ve doğrudur. Kötü olan insan yüreğidir. Yasayla karşılaşınca, tanrısal olarak verilen buyruklara karşı gelerek isyanını ifade etmiştir. Şimdi Tanrı'nın talepleri apaçıktı. Ama insan yüreği değişmemişti ve Tanrı'nın buyurmuş olduğu şeylerin tam tersini yapacak kadar ahlâksızdı. Dünya yasanın verilmesinden öncesine göre daha kötüydü. Günah çok artmıştı. Ancak Mesih'in kurtuluşu yıkımdan daha büyük olacaktı. Günahın arttığı yerde, lütuf daha da çoğalmıştı.

'Günah egemenlik sürdü' (5:21). Bunun kanıtı her yerde ruhsal ve fiziksel ölümün olmasıdır. Görünen şey kesin yıkım ve mahvolmaydı. Ancak tövbenin yararları *bunu* bile geçecekti! Sonunda Mesih gelmişti. Yasa'ya uydu ve adalet bertaraf edilmesin diye cezasını kaldırdı. Buna dayanarak, şimdi halkına sonsuz yaşam vermektedir.

Ölüm egemendi (5:14-17). Günah egemendi (5:21). Ama bizim için lütuf egemendir! (5:20). Ona hükmeden İsa Mesih Rabbimiz'dir. Bu ne yüce biri! Bu ne harika bir iş!

2. Kısım: Şimdi Durumlar Farklı (Romalılar 6-11)

10.

Eski efendi ve yenisi

Romalılar 6:1-14'ü okuyun

Bir soru (6:1-2)

Romalılar 1-5 bölümünü anlamış olanlar için iki şey açıktır. Birincisi Tanrı'nın Yasası'na uyarak ya da bizim yapacağımız bir şeyle gerçekten kurtulmayız. İkincisi, günah en kötü halindeyken, Tanrı'nın lütfu en iyi halindedir.

Eğer bu iki gerçeği kavradıysanız, zihninizde bir soru oluşmuş olabilir: 'Eğer ben doğru bir yaşamla kurtulmuyorsam, neden şimdi doğru yaşam için kaygı duymalıyım? Beni daha fazla kurtaramaz ki! Günah en kötü halindeyken Tanrı'nın lütfu en iyi halindedir, o zaman ne kadar çok günah işlersem, o kadar çok Tanrı'nın lütfu ve iyiliğini alırım.' Belki sizin aklınıza böyle bir soru gelmemiştir. Ama Pavlus sık sık insanların bu soruyu sorduklarını duymuştu, şimdi cevaplayabilsin diye bunu mektubunda ortaya koyar.

Bu soruya Pavlus'un anlayış gösterdiğini düşünmemelisiniz. Buna gösterdiği tepki bir nevi dehşettir. **“Kesinlikle hayır!”** der. “Bu düşünceyi kafanızdan atın!” Sonra bir soru soruyla yanıtı verir: “Günah karşısında *ölü* olan bizler günah içinde nasıl *yaşarız*?” Hem günah karşısında ölü olup hem de günah içinde yaşayamazsınız. Pavlus'un cevabı kısa ve basittir, ama ne yazık ki, bu bugün birçok Hristiyan imanlı tarafından

anlaşılmaz. 3-11. ayetlerde bunu daha net anlatır, ama bu ayetleri incelemeden önce, bize yardımcı olacak küçük bir örnek verelim.

Önemli öğreti (6:3-11)

Bir zamanlar zalim bir efendinin kalesinde mahkûm olan fakir bir köle vardı. Köle zalim efendisinin buyurduğu her şeyi yapmak zorundaydı. Zorba efendi onu kendi çıkarı için kullanıp onun yaşamını bitmez tükenmez işlerle işkenceye çevirmişti. Bazen köle on basamaklı bir merdiveni surun dışına dayayarak kaçmaya çabalıyordu. Ama ne zaman merdivene çıkacak olsa efendisi geliyor onu ölesiye dövüyordu. Bu esareten ve bunun çilesinden kaçma yolu yok gibi görünüyordu.

Ama yakınlarda bu fakir esire sevgi duyan büyük bir kral yaşıyordu, onu kurtarmak için harika bir plan yaptı. Kralın esir köleyi çarmıha gererek öldürdüğünü söylemek dışında detaylara girmemize gerek yok. Zorba efendi, kölesini aramak için geldiğinde, onu ölü buldu. Artık ona taleplerde bulunamayacağı için canı sıkıldı. Kölenin üzerindeki hiçbir hak artık işleyemezdi. Uzun süre var olan efendi-köle ilişkisi artık tamamen bitmişti.

Kölenin bedeni gömüldüğünde, büyük kral geldi, onu ölümden diriltti ve onu kendi evine götürdü! Köle olağanüstü bir şekilde galip gelmişti. Kendini çok bilge, lütufkâr ve kudretli birinin evinde bulduğu için çok sevinmişti. Yüreği kurtarıcısına karşı içten sevgi ve şefkatle dolmuştu ve *ona* hizmet etmeye karar vermişti. Eski ilişki onun ölümüyle sona ermişti. Ancak yaşıyordu! Yeni bir yaşam verilmesiyle hizmet edeceği sadece bir kimsenin olduğunu anlamış oldu. Eski efendisine karşı ölmüştü, yenisi içinse yaşıyordu. Günah karşısında ölmüştü, Tanrı karşısında yaşıyordu.

Eğer siz bir Hıristiyan iseniz, bir zamanlar size hükmeden eski efendiniz olan günahla ilişkinizi anlamanız gerekir. Bir

ölümden geçtiniz! Şimdi 2-6. ayetleri tekrar okuyun ve elçi Pavlus'un bu noktayı nasıl ortaya koyduğunu not edin. Çünkü siz öldünüz, artık günah yaşamınızın baskın unsuru olamaz. Ölerək, günahdan özgür kıldınız (6:7,11). Günah bir zamanlar size hükmediyordu. Sizin efendinizdi. Zalim bir efendi gibi sizi esaret ve sefillik içinde tutuyordu. Ama şimdi bu ilişki tamamen bitti, çünkü siz öldünüz. Günah karşısında ölüsünüz.

Bunun yerine, şimdi yeni efendiyle, yani Tanrı'yla iletişim içindesiniz. Günah karşısındaki ölümünüzden sonra, diriliş gerçekleşmiştir (6:4-5). Şimdi, artık bir daha ölme imkânı olmadan yaşıyorsunuz (6:8-9). Siz, **“Günah karşısında ölü, Rabbimiz Mesih İsa'da Tanrı karşısında dirisiniz”** (6:11). Sadece tek bir efendi sizin üzerinizde egemenlik sürebilir; bu efendi de Tanrı'nın kendisinden başkası değildir!

Eğer bir imanlıyı her biri farklı zamanlarda ona emreden iki efendisi olan bir kimse olarak görürseniz, Pavlus'un ne söylediğini anlamamışsınız demektir. Bir Hristiyan'da iki kişilik olamaz. Bazen bir kişilik ve onun ölçüleriyle, diğer zamanlarda farklı ölçülerde başka bir kişilik tarafından yönetilen bir tür şizofren değildir. Eğer bir kimse Mesih'teyse, o yeni bir yaratılıştır; eski şeyler geçip gitmiştir ve her şey yenilenmiştir. Eski insan gitmiş, yerine yenisi gelmiştir. Göreceğimiz gibi yeni insanın yaşamını sürdürmesinde zorluklar vardır, ama artık iki efendi yoktur. Hristiyan, birine karşı ölüdür, diğerine karşı ise yaşamaktadır.

Peki bu ne zaman olmuştur? Siz bir Hristiyan olarak ne zaman günaha karşı öldünüz? Tanrı için yaşamak için ne zaman dirildiniz?

Bunu cevaplamak için, biz Hristiyanlar'ın çok sevdiği *Mesih'le birleşmeden* söz etmeye birkaç dakika ayırmamız gerekir. İncil, Hristiyan'ı 'Mesih'te olan' biri olarak tanımlar. Tanrı'nın seçme iradesiyle 'dünyanın kuruluşundan

önce' Mesih'te seçilerek Mesih'le birleştiniz (Ef.1:4). Mesih'in yeryüzünde sürdüğü mükemmel yaşam, Tanrı tarafından *sizin* yaşamınız olarak sayılmıştı, bu 1-5. bölümlerinde açıklanan aklanmanın gerçeğidir. Mesih öldüğü zaman, O'nun ölümü Tanrı tarafından *sizin* ölümünüz *olarak* sayıldı, böylece Tanrı sizin artık ceza olarak günahlarınız için ölmeyeceğinizi bildirir. Bu, Pavlus'un bize 1-5. bölümlerde sözünü ettiği şeydir. Aynı şekilde, Mesih ölümden dirildiğinde, O'nun dirilişi Tanrı tarafından *sizin* dirilişiniz olarak sayılmıştır (Ef.2:5). Kurtuluşunuzun tümü Mesih'le birleşmeniz gerçeğine bağlıdır.

Bunu bilerek, 2-6, 8 ve 10-11. ayetleri tekrar okuyun. Sorumuz şimdi cevaplanmıştır. Sizin günaha karşı öldüğünüz zaman, İsa'nın çarmıhta öldüğü zamandı. O sadece sizin *için ölmeyi* (1-5. bölümlerde işlenen gerçek). Siz *O'nunla birlikte* öldünüz. Tanrı'nın hükmüne göre, Mesih öldüğünde, *siz* de çarmıhtaydınız. Bu, O'nun dirilişinde de aynıdır. Çünkü Tanrı'nın tasarısına göre, siz Mesih'le birleştiniz, o göğe yükseldiğinde sizin de göğe yükselmenize hükmedildi. Mesih dirildiği zaman siz de dirildiniz. 4-5 ve 8-9. ayetlerde Pavlus bunu açıkça ortaya koyar. Siz asla yeniden ölmek için göğe yükselmediniz. Mesih Tanrı için yaşar, siz de öyle. Bunun için 11. ayette dediği gibi, siz kendinizi Rabbimiz Mesih İsa'da Tanrı'nın karşısında diri saymalısınız. Bu, Hristiyan vaftizinde temsil edilen kesin gerçektir ve Pavlus bu önemli gerçeği okurlarına açıkça belirtmek için bu bölüm boyunca bu noktaya değinir.

Sonuna kadar yaşamak (6:12-14)

Bir Hristiyan *uygulamada* günahın egemenliği olmadan, Tanrı'nın egemenliğinde nasıl bir yaşam sürer? Bu sorun 12-14. ayetlerde cevaplanır, ama önce örneğimizle devam edelim.

Ölen ve dirilen köle, şimdi günlerini kendini eski efendisinin gücünden kurtaran yeni efendisine hizmet ederek geçirmektedir. Bir gün işlerini yaparken, eski efendisiyle karşılaşır! Eski efendisi onu korkutur, ona daha önce yaptığı gibi buyruklar verir. Hatta eğer itaat etmezse, onu döveceği tehdidinde bulunur. Kölenin ne yapması gerekir?

Öncelikle, aklına bir şey getirmeli ve bunun doğru olduğunu kendisine hatırlatmalıdır. Eski efendisinin kendisine buyruk verecek yetkisi, üzerinde hiçbir hakkı olmadığını ve dediklerini ona yaptıracak gücü olmadığını unutmamalıdır. Öyle iddia etse de, günah artık onun efendisi değildir. Onun bir tek, sadece bir tek gerçek efendisi vardır, bu da yeni efendisidir. Zalimden alacağı her buyruk için, “Hayır, senin benim üzerimde hiçbir hakkın yok. Sen bir gaspçısın. Benim artık bağlı olmadığım şeyler için bana emir veriyorsun. Benim üzerimde bir hükmün yok. Teslim olmayacağım. Seninle bir ilgim yok. Reddediyorum!” diyebilir ve demek zorundadır.

Ama eski efendiye hizmet etmeyi reddetmek yeterli değildir. Ölümden dirilmiş biri olarak, yeni yaşamda ilerleyerek yeni efendisine hizmet etmekle meşgul olmalıdır. Bütün enerjisini ve bütün yeteneklerini Tanrı'ya hizmet için sunmalıdır. Ruh'ta ilerlemelidir, bu, onun benliğinin tutkularını yerine getirmemesini sağlar (Gal.5:16).

Şimdi eğer 12-14. ayetleri okursanız bir anlam ifade edecektir. Kutsal bir yaşam sürmek için, imanlı günahla ilişkisinin bittiğini ve artık günahın onun üzerinde hiçbir gücü olmadığını hatırlamalıdır. Günahın taleplerini reddedebilir ve reddetmek zorundadır. Ama 'hayır' demek yeterli değildir. Her şeyiyle kendini Tanrı'ya adanmalıdır: **“Ölümden dirilenler gibi kendinizi Tanrı'ya adayın; bedeninizin üyelerini doğruluk araçları olarak Tanrı'ya sunun”** (6:13; ayrıca bkz. 6:19). Artık eski efendi sizin hayatınızı düzenleyemez. Günahtan kaçmaya çalışarak bir

yaşam süreceğiniz yasa altında değilsiniz. Tanrı'nın egemen iyiliğiyle, O'nun tarafından onaylandınız. Lütuf altındasınız.

Bu öğreti çok özeldir. Yaşamı eski efendiden sakınarak sürdürmeliyiz. Bu, çilenin gerçeğidir. Eğer bir kitap ya da televizyon programının beni günaha kışkırttığını görürsem, onu okuyup izlemeyi bırakmalıyım. Beni gereksiz bir şekilde eski efendimle karşılaştıracak her türlü şey bırakılmalıdır. O hepimizin düşündüğünden daha da güçlüdür ve bizi kendisine itaat ettirmek için elindeki her gücü kullanır. O bir veba olduğundan, veba gibi ondan sakınmamız gerekir.

Ne kadar kaçınmaya çabalasak da, onunla karşılaşacağımız kesindir. Ancak şimdi onun taleplerini reddetmek için hak ve güce sahibiz. Artık günaha zorlanamayız. Artık bizim üzerimizde bir güç oluşturamaz. Her karşımıza çıkan günaha, ne kadar çekici olursa olsun, şimdi artık 'hayır' diyebiliriz. Böyle bir reddetmeyle zaferin büyük ölçüde kazanıldığını göreceğiz.

Ancak, kendimizi tamamiyle Tanrı'ya teslim etmezsek, bu zafer tamamen kazanılmaz. Bizim yeni efendimize yeteneklerimizi ve armağanlarımızı sunmamız ve saatlerimizi ve günlerimizi O'nu hoşnut etmek için yapabileceğimiz her şeyi yapmak için geçirmemiz önemlidir. Pavlus'un Hristiyan olarak ilk duası şuydu: “Rab, benim ne yapmamı istersin?” (Elç.9:6; karş. 22:10). Bu bizim günlük duamız olmalıdır. Her gün ve saati ona hizmet etmek için bir fırsat olarak görmeliyiz ve Tanrı'nın yüceliği için her şeyi yapmaya çalışmalıyız (1Ko.10:31). Ellerimiz O'nun işiyle dolmalı, ölümlü yaşamımız elverdiğince, zamanımız onun için mümkün olduğu kadar bir şeyler yapabilmek için disipline olmalıdır. Bütün vaktimizi yeni Efendimiz'i hoşnut etmeye çalışarak sevinçle geçirdiğimizde, artık eski efendi için kolay bir av olmayız.

Mesih'in çarmının kudretine değinmeden bu bölümü bitirmemeliyiz. Çarmıh sadece bizi günahın

mahkûmiyetinden özgür kılmaz, ayrıca günahın bizim üzerimizdeki gücünü de kırmıştır. Böyle bir yoldan sapamayız. Çarmıh için şükran bizim özel dualarımızda yoksa, duyduğumuz vaazda çarmıh esas olmaktan çıkarsa, Rab'bin Sofrası'nda hatırlanması sadece seçmeli bir ek iş olarak görülürse, çarmıh ve onun harikaları bizim görümümüzden biraz da olsa uzaklaşırsa, biz artık yaşamın kutsallığıyla tanımlanmayız. “Ama Tanrı saklasın ki, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için” (Gal.6:14).

11.

Kölelik ve özgürlük

Romalılar 6:15-7:6'yı okuyun

Kimse On Emir'e uyararak ya da başka bir şey yaparak kurtulmaz. Bir kimse Tanrı onu İsa Mesih'le birleştirdiği için kurtulur. İman ettirdiğinde Mesih'in ona sağladığı hakların hepsine sahip olur.

Eğer yasaya uyararak kimse kurtulmuyorsa, bir Hristiyan'ın yaşamında yasanın yeri nedir? Pavlus'un şimdi ele alacağı mesele budur. Bunu yine kendine sorular sorarak yapar. Birincisi 6:15-23'te, ikincisi 7:1-6'dadır.

Birinci soru (6:15-23)

15. ayetin sorusunu, kendi sözlerimizle soruya dökelim. “Söylenenlerin ışığında, neden bir Hristiyan gerçekten günah dolu bir yaşam sürmemelidir? Eğer biz gerçekten Tanrı'nın lütfuyla kurtulduysak ve On Emir'e uymuyorsak, On Emir için neden kaygı duyalım ki? Neden sanki bunlar hiç var olmamış gibi, günah işlemeye devam etmeyelim?” Pavlus'un cevabı yine, “**Kesinlikle hayır!**”, “Bu düşüncüyü kafanızdan atın!” der. Her imanlının düşüncesinde tamamen açıklığa kavuşması gereken sonuncuya benzer bir soru sormaktadır.

Cevabında, Pavlus bizi kendisiyle köle pazarına gitmeye çağırır. En yakın köleye gidip efendisinin kim olduğunu soralım. Cevabını verir, ama bize doğruyu söyleyip

söylemediğini bilmeyiz. Cevabı dürüstçe mi verdiğini yoksa yalan mı söylediğini nasıl bilebiliriz?

Onu izleyip kime itaat ettiğini görmeliyiz. Bir adam gelir ve köleye bir şey yapmasını söyler. Köle hemen itaat eder. Bu adam onun efendisi olmalıdır. Her zaman bir kişinin kime ait olduğunu bu şekilde belirleyebilirsiniz. **“Söz dinleyen köleler gibi kendinizi kime teslim ederseniz, sözünü dinlediğiniz kişinin köleleri olduğunuzu bilmez misiniz...”** (6:16).

Pavlus bize iki farklı hizmet talep eden ve iki tür ödül veren iki efendinin olduğunu söyler. Birinci efendi 16-18,20 ve 22-23'de **'günah'** olarak ve 19. ayette, **'kötülük'** olarak tanımlanır. İkinci efendi, 17-20. ayetlerde, **'doğruluk'** ve 22-23. ayetlerde, **'Tanrı'** olarak tanımlanır.

Bu iki efendi iki tür hizmet ister. Eğer günah / kötülük sizin efendinizse, onun yapısıyla tutarlı olan şeyleri yapacaksınız. Günah işleyip kötü işler yapacaksınız. O kötülük yapmanızı ister, bunu yaptığınızda daha çok kötülük yaparsınız (6:19). Utanç verici şeyler yapmanızı ister (6:21). Diğer efendinin istekleri tamamen farklıdır. Doğruluk Tanrısı, kişilerin Kutsal Yazılar'da açıklanmış olan isteğinin kulları olmalarını sağlar. (6:17,22). Bu efendiye sahip olanlar kutsal bir yaşam sürerler (6:19,22). Bu iki tür hizmet ancak bu kadar farklı olabilir. Birbirlerine zıttır. İki efendi farklı türde bedeller öder. Birinci efendiye hizmet ederseniz sonucu ne olacaktır? Ölüm! (6:16,21,23). Kutsal Kitap'ta bu fiziksel ölüm olmayıp, Tanrı'dan uzaklaşma ve sonsuz ceza anlamına gelir. Peki diğer efendi ne verir? Sonsuz yaşam! (6:22,23).

Mesele şu ki, bu efendilerden biri *sizin* efendiniz; bu hizmetlerden biri *sizin* hizmetiniz; bu sonuçlardan biri *sizin* sonucunuzdur. Eğer bilerek günah ve kötülükle yaşarsanız, efendinizin kim olduğu ve nereye doğru yol aldığınız açıktır. Ama Tanrı'ya ait olanlar bu şekilde yaşamazlar. Pavlus, kendini Hristiyan olarak ikrar eden bir kimsenin neden yasa

dışı şekilde yaşayamayacağını açıklığa kavuşturmuştur. Bu durum, tersini iddia etse de, onun gerçek Hristiyan olmadığı ve günahın hâlâ onun efendisi olduğunu kanıtlar. Onun sonsuza kadar kayıp bir kimse olduğu kanıtlar. Gerçek bir Hristiyan'ın yeni efendisine daha fazla boyun eğmek için harekete geçirilmesi gerekir (6:19). Göreceğimiz birçok düşüşü ve yetersizlikleri vardır. Ama Tanrı'nın yasasına bağlı olmadan yaşamaz.

Bu çok ciddi ve keskin bir öğretilerdir. Gerçek imanlı olduğunuzun kanıtı sözlerinizde değil, sürdürdüğünüz yaşamda yatar. Yeni Antlaşma, Tanrı'nın kimi aklıyorsa, onu kutsadığını da öğretir. Her kimin göklerde yeni bir kaydı varsa, burada yeryüzünde de yeni bir yaşamı vardır. Bu öğreti, yaşamları değişmese de, insanların İsa Mesih'le ilgili karar verip gerçek Hristiyan olduklarından kesinlikle emin oldukları bugün verilen birçok öğretilerden çok farklıdır. Birçoğu On Emri ve Tanrı'nın Sözü'nde yer alan öğreti şeklini çok az dikkate alır. Ancak birçok ruhsal öğretmen tarafından Tanrı'nın çocukları olduklarına dair onlara hâlâ güvence verilir. Bu böyle değildir. Pavlus'un öğretisi böyle insanları dışlar. “Bana, ‘Ya Rab, ya Rab!’ diye seslenen herkes Gökler'in Egemenliği'ne girmeyecek, ancak Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir” (Mat.7:21) diyen Rabbimiz de dışlar.

Pavlus'un öğretisi bugün popüler olan 'dünyevi Hristiyanlar' kavramıyla da çelişir. Böyle insanlara tam bir adama deneyimi ya da 'Ruh'ta vaftiz' ya da olmaları gereken başka bir şey ihtiyacında oldukları öğretilir. Bu öğretinin farklı yorumları farklı terimler kullanır, ama öğreti az çok temel olarak aynıdır. Yaşamınız değişmeden gerçek bir imanlı olmanızın mümkün olduğunu savunurlar. Pavlus'un öğretisi bunu tamamıyla reddeder. Sadece imanlarını açıklamış olan ama hayatları değişmemiş kişiler Hristiyan değildir. Onların ihtiyacı ikinci bir deneyim ya da 'daha

yüksek yaşam' formülü değildir. Onların ihtiyacı kurtuluştur. Bunlar kayıp günahkârın Tanrı'yla nasıl barışabileceğini açıklayan Romalılar'ın ilk beş bölümüne yönlendirilmelidir. Tövbe etmeye ve Müjde'ye iman etmeye teşvik edilmelidir, eğer bunu yapmazlarsa, kesinlikle ve sonsuza kadar mahvolacakları onlara söylenmelidir.

İkinci Soru (7:1-6)

Bir Hristiyan'ın yasayla ilişkisinin açık olması gerekir. Kurtarılmak için ona uymasına gerek kalmadığı için bir anlamda yasadan özgür kılınmıştır. Ama kurtulduğunu ispatlamak için ona uyması gerektiğinden, Yasa'dan özgür *kılınmamıştır*. Ancak herkes bu gerçeği kolay kavrayamaz. Bunun için bölüm 7:1-6'da Pavlus, Hristiyan'ın yasayla ilişkisini biraz daha açıklar. Bunu evlilikten alınmış bir örnek aracılığıyla yapar.

Pavlus şöyle der: 'Bilmez misiniz, yasa -her yasa- insana ancak yaşadığı sürece egemendir?' Hepimiz bunu gerçek olarak görmeliyiz. Öldüğümüz zaman, borçlarımız da bizimle ölür. Mezarlıkta olan birini soruşturmak çok zordur! Pavlus bizim evli bir çift hayal etmemizi ister. Her ikisi yaşadıkça yasayla karı koca olarak birbirlerine bağlıdır. Eğer bir tanesi başkasıyla ilişki kurarsa, zina edilmiş olur. Yasa onları ne zaman karı koca olarak bağlamaz? Bu eşlerden biri öldüğünde olur. Ölüm evlilik bağı ve kişinin yasayla bağlantısını bozar. Yasa'nın insanın üzerinde olduğu savını bitirir. 1-3. ayetler tek bir cümlede özetlenebilir: yasal zorunluluk ölümle sona erer.

Siz Tanrı'nın yarattığı olarak Tanrı'nın yasasına uymaya zorunlusunuz. Ama yasal zorunluluk ölümle biter. Eğer imanlıysanız, Mesih öldüğünde siz de öldünüz, bu daha önce öğrendiğimiz bir şeydir. Yasanın bütün isteklerini gerçekleştirmiştir. Yasa'nın isteklerinden özgür kıldınız,

Çünkü Mesih öldüğü zaman siz de ldünüz. Pavlus'un 4. ayette açıkladığı gibi, **'Mesih'in bedeni aracılığıyla Kutsal Yasa karşısında ldünüz'**. Yasayla evlilik bağıınız sona ermiş oldu.

Bu sözleşme bozulup ölümle biter ama, hemen diğer bir evlilik sözleşmesi yapılır. Bu kısmın ana noktası budur. Yasaya karşı ldüğünüz an, başka bir evliliğe adım atarsınız. Hristiyan kişi tarafsız ve belirsiz olamaz; kimseyle antlaşma yapmadan kalamaz. Yasaya karşı ldüğünüz anda, siz Rab'le birleştiniz. Rab hem yasayı vermiştir, hem de yasanın isteklerini mükemmel bir şekilde gerçekleştirmiştir!

Bu demek oluyor ki, siz, “Özgürüm, artık kimseye karşı yasal zorunluluk altında değilim” diyemezsiniz, çünkü Mesih'le evlisinizdir. Zorunluluktan özgür kılınmazsınız. Farklı bir zorunluluk altındasınızdır. Daha önce, sizi bağımlı kılan yasal bir kurala bağılıydınız. Şimdi bu kuralı veren ve bu kurala uyan bir kimseyle evlisiniz; sevgisinden kaynaklanan itaatle yaşarsınız. Dünyada hiçbir bağıınız olmadan ilerlemezsiniz; bizler ise şimdi Tanrı'nın Oğlu'na, **'ölümden dirilmiş olan Rab'be'** bağılıyız.

5. ayete bakın. Daha önceki eşinizle ilişkiniz nasıldı? O zamanlar siz bedendeydiniz ve günah tarafından denetlenip yönetiliyordunuz. On Emir'e ne kadar sıkı şekilde uymaya çalışsanız da, içinizdeki günah, tutkuyu öyle kışkırtıyordu ki, durmadan yasayı ihlal edip, sürekli ölümüne yol almıştınız.

6. ayet tutsağı olduğunuz yasa karşısında şimdi artık ölü olduğumuzu söyler. Siz bu ilişkiden kurtulduunuz ve yeni bir eşle evlisiniz. Sonuç olarak, yazılı bir kurala uymaya çalışmak yerine, şimdi sonsuza kadar yaşayan bir kişiyi hoşnut etmeye çalışıyorsunuz. Artık sadece bir kurallar dizisiyle yaşamaya çalışmıyorsunuz. Bu kuralları verip onlara uyan kişiye karşı hoşnut olan bir itaatle katıldınız, **'böylelikle, yazılı yasanın eskiliğinde değil, Ruh'un yeniliğinde kulluk etmeliyiz'**.

Özet

Ne öğrendiğimizi özetleyelim:

1. Bir imanlının günah işlediğine şüphe yoktur, ama günah gerçek bir Hristiyan'ın özelliği ya da arzusu değildir.

2. Yasa aracılığıyla günahın ne olduğunu sadece ölçebilirsiniz (bkz. 1Yu.3:4). Bundan dolayı gerçek bir imanlı yasaya uyarak tanımlanabilir.

3. Hristiyan, Tanrı'nın yasasına sevgi duymadığı bir kural olarak değil, çok sevdiği kocasına itaatkâr bir eşin teslim olduğu şekilde uyar. Yasaya tam olarak uyan Rab'le evlilikte birleştiniz.

Bir Hristiyan, lütufla gelen kurtuluşu, dilediği gibi yaşamak için kullanan, ahlâk kurallarına karşı gelen biri değildir. Sadece yazılı kurallar dizisine soğuk bir bağlılığı olan, yasaya aşırı uyan biri de değildir.

Bunun yerine, içten şekilde yasaya uyar ve Mesih'e sevgisinden dolayı böyle davranır. Pavlus ortaya koyduğu soruyu açık şekilde cevaplamıştır. Ayrıca gerçek imanlı olup olmadığımızı da bize göstermiştir.

12.

Bir Hıristiyan'ın geçmiş ve şimdiki deneyimi

Romalılar 7:7-25'i okuyun

Başka örnek

Bu bölüme geçmeden önce, bize yardımcı olacak başka bir örnek verelim. Ayrıntılar dışında, bu örnek hayalidir.

Kendi başına yaşayan bekâr bir adam ev işleri için bir kadın tutmaya karar verir. Kadının kendisinden ne beklendiğini anlamaması belli olunca, adam mutfak duvarına ayrıntılı bir talimat listesi asar. Liste şöyle başlar:

BU EVİN KURALLARI

Yemekler 8.00, 1.00 ve 6.00 da servis edilmelidir.

Bulaşık, her yemekten sonra hemen yıkanmalıdır.

Lavaboda çay poşeti bırakılmamalıdır.

Yataklar haftada bir değiştirilmelidir....vs.

Kadın bu kuralları gördüğü zaman içerler ve düşündükçe daha da çok içerler. Ancak yapabileceği pek bir şey olmadığını bilir. Bundan dolayı kurallara uymaya karar verir. Ama bu onun öfkesini ve hoşnutsuzluğunu dindirmez. Her seferinde kuralları gördüğünde, “O kim ki, bana bunu yapmamı söylüyor?” diye düşünmekten kendini alamaz.

Bu uzun bir hikâyedir, ama yalnız şu kadarını söyleyeyim

ki, ev işlerine bakan kadın sonunda evin erkeğiyle evlenir. Şimdi durum tamamıyla değişmiştir. Çünkü kadın onu sever, onun için ne yapsa yetmez, onun en küçük isteğini bile yerine getirmeye çalışır. Adam elbette mutfak duvarından kural listesini indirir. Ama bunların onu hoşnut ettiğini bildiği için kadın bunları yapmayı sürdürür. Dahası bunları büyük istekle ve zevkle yapar. Bu işleri yapmak *ister*, çünkü eşini çok sever. Kendi geçmiş deneyimiyle şimdiki deneyimi arasında belirgin bir fark vardır.

Bu kesinlikle 4-6. ayetlerde tanımlandığı gibi sizin Hristiyan olmadan önceki durumunuzla şimdiki durumunuz arasındaki farktır. İman etmeden önce, Tanrı'nın On Emri'ne içerliyordunuz! Şimdi imanlı olunca onlara uymaya çalışıyorsunuz ve bunu yapmaktan hoşnutsunuz. Bu da, kuralları koyan kişiye gerçekten katıldığınızdan ve yazılı yasanın eski yolunda değil, Ruh'un yeni yolunda kulluk ettiğinizden dolayıdır.

Ev işlerine bakan kadın (7:7-13)

7-13. ayetler ışığında kadının ev işlerine baktığı zamandan biraz daha söz edip, değişmeden önce Tanrı'nın yasasıyla deneyiminizle ilgili olarak bu örneği uygulayalım. Kadın yazılı kurallar ortaya çıkmadan kısa bir süre önce ev işlerine bakıyordu. Bu kurallar çıkınca, işverenin standartlarını karşılayamadığının farkına vardı. Bu ilk etkiydi. Ama başka bir şey daha vardı. Çay poşetlerini zaten hiç lavaboya bırakmamıştı. Böyle bir şey yapan birini de hiç duymamıştı! Ama kural onda şu etkiyi yaratmıştı; efendisi bakmadığı zaman, çay poşetleri lavaboya gidecekti! Daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapıyordu, çünkü bununla ilgili bir kural yoktu.

Bu kimin hatasıydı? Kuralın hatası mıydı? Hayır, *onun* hatasıydı. Bu, kural yokken de asla yapmaması gereken bir

şeydi. O zaman, kuralların iki etkisi vardı. Kurallar onun olması gerektiğinden daha az olduğunu, yetersiz olduğunu göstermişti. Ayrıca daha önce hiç gerçekleştirmediği şeyleri yapmaya onu kışkırtmışlardı. Kadın, hayal ettiğinden çok daha yalancı olduğunu öğrenmiş oldu.

Pavlus, konu Tanrı'nın yasası olunca bunun kendi geçmiş deneyimi olduğunu kabul eder. Onunla bağlantıya geçince, iki şey olmuştur. Birincisi, Tanrı'nın ölçüleriyle ölçülünce kendisinin yetersiz olduğunu fark etmiştir. Yasada hiçbir sorun yoktur. Ama Pavlus'un yasayla bağlantısı sorunun *kendisinde* olduğunu görmesini sağlamıştır: **“Yasa olmasaydı, günahın ne olduğunu bilemezdim”** (7:7). O zamana kadar tamah etmenin bir sorun olduğunu bilmiyordu, bundan dolayı suçlu olduğunu daha önce fark etmemişti. Tanrı'nın yasası onun günahkâr olduğunu göstermişti.

Ayrıca Pavlus yasayla bağlantının, yasaklanan şeyleri yapmaya kışkırttığını da kabul eder. Tamah etmekten suçlu olduğunu keşfetmişti, ancak *yapma* diyen buyruk onu daha da çok tamah etmeye kışkırttı! Daha önce hiç bilmediği tutku boyutlarına ulaşmıştı. Kurallardan haberi yokken Tanrı'nın katında yaşadığını, doğru olduğunu ve istenen ölçüye ulaştığını sanmıştı. Ama kurallarla bağlantıya geçer geçmez, içindeki günah yaşam buldu. Kuralları ihlâl edip öldü (7:9).

O zaman Tanrı neden kurallar verdi? Adam, kendisinden ne beklendiğini anlasın ve onayını alsın diye ev işlerinden sorumlu kadına kurallar verdi. Tanrı O'nun isteğini bilersiniz, yapasınız ve yaşayasınız diye On Emri verdi! Ama yasa günahı kışkırttığından dolayı, gerçek etki sizin ölmeniz oldu: **“Buyruk da bana yaşam getireceğine, ölüm getirdi”** (7:10). Kurallarla ilgili bu gerçeği, **'doğru, kutsal ve iyi'** olduklarından suçlamayın. Kendi kötü ve bozuk yapınızı suçlayın: **“Çünkü günah buyruğun verdiği fırsatla beni aldattı, buyruk aracılığıyla beni öldürdü”** (7:11).

Şimdi artık Efendi tarafından dışlanmış olup ölüme

mahkûm oldunuz. Eğer kurallar olmasaydı, hiç böyle olmayacaktınız. Onlar olmadan, günah asla böyle kışkırtılmayacaktı. O zaman Efendi'nin evine gidip, “Hepsi senin hatan! Eğer bu kuralları koymasaydın, onları ihlâl etmeyecektim” diye soracak mısınız? Elbette hayır! Kurallar kutsal, doğru ve iyidir; suçlanmaları gerekmez. Bu sizin bozuk yapınızdan dolayıdır, o kadar yalancıdır ki, kutsal bir şeyi gerçekten etkisi altına alıp içinize ölümü işlemiştir. Bu, günahın ne kadar kötü olduğunu gösterir!

Bunların hepsi geçmişteydi. Örnekte bu, ev işlerini yapan kadının ve aslında Hıristiyan'ın geçmiş deneyimidir. Değişmediğiniz günlerinizde, yasa size suçunuzu gösterip günaha daha da kışkırtarak, sizi öfkeyle doldurmuştu. On Emir'de yanlış bir şey yoktu. Hata insanların bozuk yapısından kaynaklanır.

Eş (7:14-25)

Şimdi kadının eş olarak deneyiminden biraz söz edelim. O, ev işlerine bakan kadındı; 7-13. ayetler geçmiş zamandaydı. Şimdi ise *eştir*, bu nedenle 14-25. ayetler şimdiki zamandadır. Pavlus şimdi imanlının *şimdiki* deneyiminden bahsedecektir.

Eskiden ev işlerine bakan kadının, şimdi eşi olan kimseyi hoşnut etmekten başka bir arzusu yoktur. Bu onun yaşamının tutarlı ve değişmez ilkesidir. Eş olduktan sonra kocasının kurallarından hoşnut olur. Ancak içinde olmasını çok istediği, ama olmasına izin vermediği bir şey var gibidir. “İçimde neye sahip olduğumu bilmiyorum” der. “Ne istediğini biliyorum, ama onu yapmıyorum, benim yaptığım şeyler onun yapmamı istemediği şeyler. Onu hoşnut etmeye çalıştıkça, durumlar bir o kadar da kötüleşiyor. Bir eş olarak yetersizliklerimin bilincine varıyorum. Böyle olmak istemiyorum. Ama böyleyim. Bu aslında *ben* değilim. Bu,

karakterimin dışında olan bir şey. Yüreğimde, ben bir şeyim, eylemlerimde ise farklıyım; bu durum *ne zaman* değişecek?”

Örnek burada bozulur, çünkü Pavlus farklı *olacağı* zamanı, diriliş zamanını, artık bu ölümlü bedende olmayacağı zamanı dört gözle bekleyecektir. Bunların hepsi 8. bölümde geçer. Örnekteki zavallı eş ise böyle bir zamanı dört gözle bekleyemez.

Hristiyan birey tüm yüreğiyle tutarlıdır. Onun duygu ve arzularına hakim olan yalnızca bir ilke vardır. Bu da Tanrı'yı hoşnut etmek ve O'nun yasasına uyma isteğidir. Ancak eylemlerinin arzularıyla örtüşmediğini görür. Kendini bir Hristiyan'ın yapmaması gereken şeyleri yaparken bulur ve şöyle bir karara varır: **“Ben düşüncemle Tanrı'nın yasasına, ama bedenle günah yasasına kulluk ediyorum.”**

Pavlus'un ne demek istediğini açıkça belirtmek için 14-25. ayetleri yorumlayalım.

Hakkında yazacağım her şey sadece bana özgü olmayıp bütün imanlılara aittir. “Ben” diye yazacağım, ama aslında demek istediğim “biz”dir. Şimdi yasanın ruhsal ve iyi olduğunu düşünüyorum. Ama yetersizim! Tanrı'nın ölçüsüne ulaşamıyorum! Yaşamım ne kadar değersiz (**'dünyevi'**)! Kendimi köleliğe satmadım, ama kendi isteğime karşı esir alındım. *Olmak istediğim* yerde olamadığım kötü bir konumdayım. Ben bir çelişkiyim. İyiyi yapmaya karar veriyorum, ama sonuca ulaşamıyorum. Bu çelişki iç varlığında ve bedenimde var. İçimde iki kişi değilim. İçimdeki tutarlı ve değişmez ilke, içimdeki iyiyi yapmayı istememdir. Tanrı'nın yolundan gitmek istiyorum. İyi olarak bildiğim tek yol budur.

Bu günah eylemleri benim yapıma aykırıdır. Bu “ben” değilim. Gerçek olan şu ki, ben hâlâ beni sürekli hüsrana uğratan Adem'in yapısına sahibim. Ne olmak istediğimi biliyorum; burada bir zorluk yok. Ama sorun, bunu uygulamanın zorluğu.

Gerçek “ben”de tam bir amaç birliği vardır. Sadece yapımdaki g nahtan dolayı hüsrana uğruyorum. Tanrı'yı hoşnut eden şeyi yapmaya karar veriyorum, ama bu arzu, hâlâ içimde gizlenen kötü tarafından hüsrana uğratılıyor. Yüreğimin derinliğinde, Tanrı'nın yasasına karşı coşkulu bir sevgi duyuyorum. Onu inceleyip üzerinde düşünmekten müthiş zevk alıyorum. Ancak Adem'den miras aldığım yapımda başka bir yasa işliyor ve o zaman, aklımda olanın tam zıddını yapmış oluyorum. Ben bu bedende olduğum sürece bundan kurtulma şansım yok. Bu,  l m bedenidir. Sonunda  zg r olacağım ve bunun için Tanrı'ya, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla şükrediyorum. şimdilik hareketlerim bununla uyuşmasa da, yüreğim Tanrı'nın yasasını uygulamakla görevlidir.

Gerçek Hristiyanlık

Mektupta bu noktaya geldiğimizde, artık bir Hristiyan'ın nasıl olduğuyla ilgili net bir tanıma sahibiz. Günah tarafından yönetilmez (6. bl.), ama g nahtan  zg r de kılınmamıştır (7. bl.). Hükmeden günahla ilgili fazla bir şey bilmez (6. bl.), ama buna karşın yaşayan g nahtan acı  eker (7. bl.) İman etmemiş olanla aynı değildir. Onlar günahla barış içindedir, ama o savaş halindedir. Onlar günah içinde yaşarlar; günah hâlâ onun içinde yaşamasına rağmen (7. bl.), o yaşamaz (6. bl.). Ayırt edici özellikleri kutsal arzulardır, ama bedeninin üyelerinde g nahtan dolayı hüsrana uğrar. Artık Adem'in yapısına sahip olmayana kadar bu onun şimdiki ve süregelen deneyimidir (1Ko.15:47-49). O zamana kadar, **'ne biçare biriym!'** diye haykırır; ne kadar kutsallaşırsa o kadar çok bu şekilde haykırır.

Gerçek imanlı geceleyin yolda yürürken çamur birikintisine düşen birine benzer. Bir sokak lambasına yaklaşana kadar kirlenmiş olduğunu fark etmez. Işığa ne

kadar yaklaşırsa, o kadar çok kirlendiğinin bilincine varır ve o kadar zorlukla ondan kurtulmaya çalışır. Bir Hristiyan Tanrı'ya yaklaştıkça, kendisinin ne kadar günahkâr ve kirlenmiş olduğunun farkına varır. Ayrıca bununla ilgili bir şeyler yapması gerektiği konusunda endişelenir. Günah onun için bir suçtur ve kahredici bir halde paklığı arar. “Ne biçare biriyim!” onun sürekli haykırışı haline gelir. Bu, kutsallıkta ilerleyen bir insanın haykırışıdır. Kutsal olmayan insan günahla barış halindedir ve bu onun için bir sorun değildir.

Sizin önünüze koyduğum şey, bu bölümün tarihi anlayışıdır. Son zamanlarda başka bir öğreti popüler hale geldi. Bu öğreti, Romalılar 7'nin imanlının normal deneyimi olmadığını savunur. Bize yenilgiden, acıdan ve Romalılar 7. bölümün ikinci sınıf deneyiminden çıkmamızı ve 8. bölümün zaferine girmemizi bildirir. 7. bölüm çöle, 8. bölüm de Kenan'a benzetilir. Ürdün'den geçelim! 7. bölümün amaçsızlığını ve acısını geride bırakıp 8. bölümün yüksek deneyimine girelim!

Bu öğreti kulağa çekici gelir, ama bu ölümü dürüstçe açıklama konusunda yetersizdir. Pavlus'un yaşamı hakkında aslında çok fazla şey biliriz. Kesinlikle biliyoruz ki, Pavlus ikinci sınıf bir deneyim asla yaşamamıştır. Gözlerindeki pullar düştüğü andan itibaren Kutsal Ruh'la dolmuştur. Bunun yanında, eğer Pavlus geçmiş deneyimle ilgili yazıyorsa, neden 7. bölümün ilk kısmında yaptığı gibi *geçmiş* zamanda yazmaz? 14-25. ayetler hep *şimdiki* zamandadır; şu kesindir ki, Pavlus Hristiyan olarak *şimdiki*, süregelen deneyimini yazmaktadır. Bu ayetler Galatyalılar 5:16-26'yla karşılaştırılarak doğrulanır.

Romalılar 7:14-25 normal bir Hristiyan yaşamının deneyimidir. Günahla yoğun bir çelişki içinde olan bir yaşamdır, günahtan ona rahat yoktur. Bu, belirtilmiş bir zafer olmayıp eksiklik içinde acı veren kederli bir yaşamdır. Bu, yücelik için içten bir özlemle dolu olan bir yaşamdır,

'varıldığına' dair hoşnutluk duyulan bir yaşam değildir. Farklı günlük deneyimleri olanlar Hristiyan oldukları konusunda şüpheyne düşmelidir.

13.

Normal Hıristiyan yaşamı

Romalılar 8:1-17'yi okuyun

Fabrika

7. bölümün sonunu netleştirmek için yeni bir müdür tarafından devralınan bir fabrika örneği verelim. Fabrikada iki müdür yoktur. Eskisi gitmiştir ve fabrika tamamıyla yeni yönetim altındadır. Yeni bir dönem başlamıştır. Ana yönetimde şimdi farklı ilkeler hüküm sürmektedir. Ancak eski işçiler ve makineler durmaktadır. Fabrikaya yeni bir yön veren yeni bir yönetici olmasına rağmen, uzun süre eski yöneticinin yönetiminde kalan işçiler için tasarladıkları konusunda sürekli hüsrana uğrar. Romalılar 7. bölümün sonunda imanlının şimdiki deneyimi olarak tanımlanan, bu tür bir durumdur.

Romalılar 8:1-17 imanlının şimdiki ve normal deneyiminin temasıyla devam eder. İki bölüm hiç kesilmeden birbirine karışır. Romalılar 8. bölüm daha önce ne olduğuna bağlı olarak **'böylece'** ifadesiyle başlar, aynı tarz ve aynı zamanda devam eder. Aynı konuyu işlediği de açıktır.

7. bölümün sonu normal Hıristiyan yaşamıyla ilgili söylenmesi gereken her şeyi demez. Eğer dese, tablo gerçekten çok kederli olurdu. Bedenimizin üyelerinde günahın neden olduğu acıyı bilirdik, ama Pavlus'un bize

bahsedeceği şeylerle ilgili bilgimiz olmazdı. 1-4. ayetlerde Pavlus imanlının şimdiki deneyimini daha çok açıklığa kavuşturur. Oradan, imanlıyla iman etmeyenin zıtlığını belirtmek ve aralarındaki büyük farkı göstermek için 5-11. ayetlere geçer. 12-17. ayetler imanlının görevlerinin ve ayrıcalıklarının tanımlanmasıyla devam eder.

Şimdiyle ilgili biraz daha bilgi (8:1-4)

Pavlus imanlı olarak şimdiki *konumunuzun* ne olduğunu açıklayarak başlar. Mesih İsa'da olarak, artık mahkûmiyet altında değilsiniz. 'Ağır mahkûmiyet' için kullandığı sözcük mahkûm olmaktır. Size 1-5. ayetlerde günah *suçundan* özgür kılındığınızdan söz etmişti. Şimdi 6-7. bölümlerde ne işlenmiş olduğunu özetlemekte ve size ayrıca günahın *gücünden* de özgür kılındığınızı hatırlatmaktadır. Zalim, sizin üzerinizdeki gücünü kaybetmiştir. Eski yönetici artık hükmedemez.

Pavlus böyle bir kimsenin *karakterinin* nasıl olduğunu açıklamayı sürdürür. Bedende değil, Ruh'ta ilerlersiniz. Bir yönetici diğerinin yerini almıştır. Eskiden günah ve ölümün içinizde olan yasaları tarafından yönetiliyordunuz. Şimdi Mesih İsa'daki yaşam veren Ruh'un içinizde olan yasasıyla özgür kılındınız. Eski yönetici sizi gûnahtan başka bir şey için harekete geçirmiyordu ve size ölümden başka bir şey vermiyordu. O artık gitti. Yeni yönetici bir özgürlük rejimi başlatmış ve size yaşam vermektedir.

Pavlus burada bedenın üyelerindeki gûnahtan söz etmiyor. Bundan 7. bölümde ayrıntılı olarak söz etmişti. Fabrikada kimin *çalıştığından* değil, fabrikayı kimin *yönettiğinden* söz etmektedir. Birlikte çalışması gereken makineler ve malzemelerden değil, ana yönetimde kimin yer alıp ustaları yönettiğinden bahsetmektedir. Burada elbette motivasyonun iç yasasıyla aynı anlamda '**yasa**' terimini kullanmaktadır.

Pavlus 3. ayette, iman etmeden önceki günlerinde kutsal bir yaşam sürme şansının olmadığını açıklar. Tanrı'nın yasası ona ne yapması gerektiğini söyleyebiliyordu, ama yapması için güç veremiyordu. Ama Tanrı, Oğlu'nu günahlı insan benzerliğinde göndererek bütün bunları değiştirdi. O, dünyaya özellikle günahla başa çıkmak için geldi. Bundan dolayı, Mesih'le birleşenler için günahın gücü kırıldı (6. bölüm). Eski yöneticinin gücü gerçekten yok oldu.

Tanrı neden eski yöneticinin gücünü sizin yaşamınızda yok etti? Durumlar aynı olabilir miydi? Hayır! Durumlar sonsuza kadar farklı olsun ve eski yönetici Adem tarafından değil, ama yeni yönetici, Mesih'in kalıcı Ruh'u tarafından yönetilen yasanın doğruluğu bizde gerçekleşsin diye yaptı.

Bu bölüm, Tanrı'ya bu yaşamda mükemmel şekilde itaat etmemiz gerektiğini öğretmemektedir; yoksa 7. bölümle açıkça ters düşerdi. Ancak bu, bir Hristiyan'ın farklı olduğunu ortaya koymaktadır. Yaşamın bütün ilkesi değişmiştir. Yeni yönetici fabrikayı devralmıştır ve bütün fabrika değiştirilmektedir. Bu gerçeği öğrenirken, daha önce öğrenmiş olduklarınızı da unutmamalısınız. Hükmeden günahattan özgür kıldınız, ama kalıcı günah hâlâ önemli bir olgudur. Siz dünya kadar kötü değilsiniz, ama diriliş gününde olacağınız kadar doğru da değilsiniz. Hristiyan yaşamında hem gerginlik hem de yücelik vardır.

İman eden ve iman etmeyen (8:5-11)

Pavlus'un söyledikleri, iman edenle iman etmeyi karşılaştırdığında daha da açığa çıkar. 5-11. ayetlerde bazı kimselerin öğrettiği gibi iki farklı Hristiyan'ı karşılaştırmaz. Yüksek düzeyde yaşayan biriyle alçak düzeyde yaşayan birini karşılaştırmaz. Bölümde bu yorum yapılmaz. Pavlus gerçek Hristiyan'la, lanetlenmiş birini karşılaştıır.

Önümüzdeki fabrika örneğini vermeye devam edelim.

Aslında burada iki fabrika vardır. Tıpkı aynı dünyada yaşayan, aynı okullara, işlere ve dükkânlara giden imanlıyla iman etmeyen arasında görünür bir fark olmadığı gibi, ikisi de benzer görünürler, aynı caddededirler.

Bu iki fabrika arasındaki farkı bulmak için her birinin yönetimine bakmanız gerekir. Birinde yönetici Adem-benliktir; diğerinde ise Tanrı'nın Ruhu'dur. İki yönetici de ilanlarını asar, işçiler ne talimat verdiğine bakmak için toplanırlar. Adem'in fabrikasında işçiler okuduklarına çok ilgi gösterirler. Diğer fabrikada ise emredilenle gerçekleşenler arasında bir gerginlik oluşur. Ama yıllar geçtikçe bu değişir ve yeni yönetici tam olarak egemenliği ele alır. Yüzeysel olarak, iki fabrika aynı görünür, ama aslında birbirlerinden tamamıyla farklıdırlar. Bu, gün geçtikçe daha da açığa çıkar.

Değişmemiş kimsenin yaşamındaki egemen ilke benliktir. Değişmiş insanınkindeyse, Tanrı'nın Ruhu'dur (8:5). Bazı insanlar **'benliğe dayanan düşünceye sahiptir'**; **'benlikle ilgili işleri düşünürler'**. Onların efendilerinin vereceği ücret ölümdür (8:6a). Diğerleriye **'ruha dayanan düşünceye sahiptir'**; **'Ruh'la ilgili işleri'** düşünürler. Onların efendilerinin ücreti **'yaşam ve esenliktir'** (8:6b).

Benliğe dayanan düşünceye sahip olmak ve benlikle ilgili işleri düşünmek, Tanrı'yla düşman olmaktır. Birinci fabrika bir krallıkta yer alır, ama orada yapılan işler Kral'ı hiç hoşnut etmemektedir. Orada O'nun sözüne uygun bazı işler yapılır, ama bu, Kral'ın sözü olduğundan *dolayı* yapılan bir iş değildir. Bazı değişmemiş kimseler yalan söylemez, bu Kral'ın sözüne uygundur, ama Kral'ın sözü olduğundan *dolayı* değil başka bir nedenden dolayı yalan söylemekten kaçınırlar. Aksine, Adem'in fabrikasında her şey bir kargaşa ruhuyla yapılır. Burası doğru Kral'a karşı isyanın merkezidir. Değişmemiş kimsenin Tanrı'yı hoşnut etmesi imkânsızdır. Eski yönetici kaldıkça, onlar Kral'ı hoşnut edemezler.

Pavlus, bunun gerçek bir imanlının karakteri olmadığı konusunda ısrar eder. İkinci fabrika, Kral'ın kendisi tarafından gönderilen Ruh tarafından yönetilir. Ruh tarafından yönetilmeyen hiç kimse imanlı değildir, çünkü, **'İçinde Mesih'in Ruhu olmayan kişi Mesih'in değildir'** (8:9).

Yeryüzündeki her kişi bu yöneticilerden birine ya da diğerine sahiptir. Yüreğinin bağlı olduğu ilke, ya benliktir ya da tanrısallıktır. Eğer yüreğinizin ilkesi tanrısallık değilse, siz Hristiyan değilsiniz. Her imanlı aynı Efendi'ye sahiptir ve aynı büyük tanrısallık sonu düşünür. Bahsettiğimiz özellikler her imanlı için geçerlidir. Bu özellikler iman etmeyenler tarafından paylaşılmaz.

O zaman 10 ve 11. ayetler ne anlama gelir? Bunu şöyle ifade edelim. Gerçek imanlı yeni yönetici tarafından yönetilir, ancak eski bedeninin üyeleri onun derin arzularını hüsrana uğratır. Elçi, 7. bölümde yakındığı bu ölümlü bedene sahiptir. Buna karşın, beden gūnahtan dolayı ölü olmasına rağmen, ruhu yeni yöneticisinden dolayı yeni, ölümsüz bir yaşama sahiptir. Hem iman etmeyen, hem de imanlı gūnah işler. Ama imanlı farklıdır, çünkü ruhsal yaşamın belirtilerini gösterir. İman etmemiş kişiden farklı olarak, ruhsal düşüşten dolayı acı eker ve doğruluğu arar. Bedeni gūnahtan dolayı ölüdür. Ama ruhu aklanmadan dolayı yaşam doludur.

Ancak, her zaman bu acı veren konumda olmak zorunda kalmayacaktır. İçindeki Tanrı'nın Ruhu Mesih'i ölümden diriltten Ruh'la aynıdır. Mesih'e yaptığını imanlıya da yapacaktır. Onu ölümden diriltecektir; ölümlü bedenine yaşam verecektir. O zaman, imanlının acı ve hüsranı sonsuza kadar bitecektir.

şu şekilde ifade edebiliriz. Yeni yönetici bütün fabrikayı alacak. Fabrikanın dünyevi bir görünüşü vardı. Göksel bir görünüşe sahip olacak. Eski binalar ve makineler gidecek. Elle yapılmayan bir bina olacak. İman edenle imanlı etmemiş

arasındaki en büyük fark, Hristiyanlar'ın artık günah işlememek için dirilecekleri diriliş gününde olacaktır.

Görevler ve ayrıcalıklar (8:12-17)

Şu açıktır ki, gerçek imanlı iman etmemiş kişi gibi yaşayamaz. Eski yöneticisine hiçbir borcu yoktur. Eğer ona itaat ederse, bu kesin olarak yeni bir yöneticiye sahip olmadığını ve hâlâ ölüm düzeninde olduğunu gösterecektir. 12 ve 13a. ayetler bunu öğretir.

Yaşama giden yol şudur: Tanrı'nın Ruhu'na meydan okuyan her şeyi öldürmelisiniz. Yeni yöneticinin denetimine direnen her şey öldürülmelidir. Bedeninizin üyelerini günaha kışkırtan her neyse, kesilip atılmalıdır! Pavlus bize böyle sancılı bir işin yaşam için temel olduğunu açık açık söyler. Bu, Ruh'un imanlının yapması için mümkün kıldığı bir şeydir. Pavlus, hiçbir gerçek imanlının günahla barışık olmadığı gerçeğinin altını çizer. Hristiyan karakterinizin kanıtı, günahla durmak bilmeden savaşta olmanız ve bedeninizin işlerini öldürmenizdir. Tanrı'nın Ruhu'na bu şekilde itaat eden, Tanrı'nın çocuğudur (8:14).

Tanrı'nın çocuğu olmanın belirtisi, onu kutsal bir kimse olmaktan alıkoyan her şeyi öldürmeye çalışmasıdır. Bu, onun fabrika değil, bir oğul olduğunu gösterir ve önceki benzetmemiz bozulur. Babası gibi kutsal bir karaktere sahip olmak için tutarlı kararlılığı aracılığıyla oğulluğunu ispatlar.

Bir imanlının Tanrı'yla sürdürdüğü ilişki, hizmetkârın efendisiyle olan ilişkisi gibi değildir. Bu, bir oğulun babasıyla ilişkisi gibidir. Bu bir korku ilişkisi olmayıp aile yakınlığı gibidir. İmanlı doğal olarak ve kendiliğinden Tanrı'ya, 'Baba' diye seslenir, bu, onun içinde Tanrı'nın Ruhu'nun işlemesinden dolayı olur. Bu her imanlının olağan deneyimidir. Bedenin işlerini öldüren ve Ruh'a itaat eden herkesin yaşadığı bir ayrıcalıktır. Bedenin işlerini öldürmeye

ve itaat etmeye başlayacak olan herkes, Tanrı'nın çocuğu olduğunu artan bir şekilde ve ruhen farkında olabilmeyi bekleyebilir.

Eğer Tanrı'nın çocuğuysa, aynı zamanda mirasçısıdır ve Babası'nın hazineleri için sıradadır. Fabrikalar ya da hizmetkârlar olmaktan ziyade, imanlılar Mesih'le ortak mirasçılardır. Onların Mesih'le birliği, acı çekmekten kaçmaları anlamına gelmez. Nasıl kaçabilirler? Dünya O'ndan nefret ettiğine göre, onlardan da nefret edecektir. Ama Mesih şimdi yücelik içindedir ve O'nunla birlikte yüceltileceklerdir. Pavlus'un daha önce sözünü ettiği diriliş umudu kesindir.

14.

Şimdiki acılar - yüceliğe giriş

Romalılar 8:18-39'u okuyun

Bizim şimdi Hristiyan olarak deneyimimiz, bir tür acı çekmedir. Rabbimiz Mesih İsa yeryüzündeyken, acı dolu bir yaşam sürmüştür; biz ona katıldık. Ama acı çekme sonsuza kadar sürmez. Mesih yücelik içindedir ve gelecekte biz de O'nunla birlikte yüceltileceğiz. Hem acılar hem de yücelikler kesindir. Bizim şimdiki acılarımız, tarif edilemez yücelikte bir malikânenin yanındaki çirkin bir veranda gibidir.

18. ayet bu noktayı belirtir, bölümün geri kalanı bunu genişletir. Pavlus muhasebe dünyasından, **'ele almak'** ('hesaba katmak') olarak çevrilmiş sözcüğü ödünç alır. Muhasebeci iki farklı sütunda rakamları toplamakta ve toplamını hesaplamaktadır. Şimdi iki toplamı karşılaştırır. **'Bu anın acıları'** başlığı altında olan sütundaki genel toplam, **'gözümüzün önüne serilecek yücelik'** başlığı altında olan sütundaki muazzam toplamla hiç benzerlik göstermez. Hatta bunları karşılaştırmaya değmez. Biri diğerine göre çok daha ağır basar. Şimdiki acılar çok büyük görünebilir – aslında Pavlus'un acıları da çoğundan daha büyüktür (bkz. 2Ko.11:23-28). Ama gelecek yücelikler çok daha büyük olacaktır.

'Gözümüzün önüne serilecek yüceliğin' **'içimizde'** olacağını belirtmekte fayda var. Yücelik sadece gideceğimiz bir yer olmayıp, o yerde edineceğimiz bir konum, bir

durumdur. Bedenlerimizin değişimi kadar karakterimizin mükemmelliği de bizi bekler, böylelikle Mesih biz imanlılarda hayranlık uyandıracaktır (2Se.1:10). Öyle bir parlaklığa erişeceğiz ki, birbirimize baktığımızda Mesih'e hayran olacağız. şu anki düzen sona erdiğinde bu yücelik bizim olacaktır.

Üç inilti (8:19-27)

Bunu söyledikten sonra, Pavlus, bize şimdiki düzenin sonsuza kadar sürmeyeceğini belirten üç neden verir. Bunlar yaratılış inlemeleri, bizim inlememiz ve Ruh'un inlemesidir.

1. Yaratılış İnliyor (8: 19-22)

Önce bize, **'bütün yaratılışın inlediğini'** söyler. Bu yaratılış insanın düşüşünden beri lanet altındadır. Bu lanetten kurtulmayı beklemektedir.

Tanrı'nın çocukları açıkça bildirildiği zaman kurtulacaktır.

Dünyanın sonunda adil ve adil olmayanın dirilişi olacaktır. Kimin kim olduğunu nasıl bileceksiniz? Mesih'i havada karşılayacakları zaman imanlıların bedenleri Mesih'in yüce bedeninin benzerliğinde değişecektir (1Se.4:13-18; Fil.3:20-21). O zaman, Tanrı'nın çocuklarının kim olduğu açıkça belli olacaktır. Dünyada birçok yalancı olduğundan dolayı, o zamana kadar kimin Tanrı'nın çocuğu olduğundan tam emin olamayacağız, ama sonra bu açıkça görülecektir. Yaratılış o günü beklemektedir. Bu, kalabalıkta birinin, Tanrı'nın oğullarının kim olduğunu tam olarak görmeyi çok isterken boynunun gerilmesi gibidir.

İnsanın düşüşünün yaratılış üzerinde acı veren etkileri olmuştur. Tamamı çığırından çıkmıştır. Tanrı yaratılışın en yüksek yaratığı olan insanla yaratılışın birleşmesini buyurmuştur. İnsan isyan edince, yaratılış da etkilenmiştir.

Ancak Tanrı ona umut vermiştir. Şimdiki durumunun sürekli bir durum olmadığına karar vermiştir. Her zaman plansız, günah tarafından mahvedilmiş ve insanın çöküşünden bozulmuş olarak kalmayacaktır.

Tövbe tamamlandığında ve artık ortada lanet kalmadığında, yaratılış, lanetten daha çok o günün mutluluğunu paylaşacak. Bugünküler yok olacak ve çöküş izi olmadan yeniden yapılacak olan yeni bir gök ve yeni bir yeryüzü olacak. Yaratılışla ilgili hiçbir şey mahvolmayacak. Bugünkü yaratılışı gölgede bırakacak bir şekilde Tanrı'nın yüceliğini açıkça anlatarak kendine yakışır görkeminde parlayacak.

Yaratılış o günü bekleyemez. Kendi arzusu aracılığıyla değil, sadece Tanrı'nın ataması aracılığıyla bugünkü durumundadır. Tıpkı doğum sancısı çeken bir kadının, çocuğunun doğmasını beklediği gibi özgür olmayı bekleyemez. Yaratılışın inlemesi, şimdiki düzenin sonsuza kadar devam etmeyeceğini ve ileride daha iyi şeylerin olacağını gösterir; Pavlus'un bundan bahsetmesinin ana nedeni budur.

2. Biz inliyoruz (8:23-25)

Sadece yaratılış inlemez, biz de inleriz. Bu ölü bedenden özgür kılınmak için inleriz ve 7:24 ve 8:10-11'de de açıklandığı gibi diriliş gününü bekleriz. Bu arada, bizler, **'Ruh'un turfandasına sahibiz'**. **'Turfanda'** demek 'gelecek hasadın güvencesi' demektir. Bedenimizin üyelerindeki günah bizi inletir ve durumların farklı olacağı günü özlememize yol açar. Ancak Ruh'un yönetici olarak gelişi, sonunda fabrikanın yıkılacağına güvencesidir. Ruh, göklerin önceden tadılmasıdır. Önceden tadarak, şöleni bekleriz! Ama kendi içinde önceden tatma, ardından şölenin geleceğinin güvencesidir!

Bunu başka bir şekilde açıklayalım. İçimizdeki Ruh'un bizim evlatlığa alındığımızı sağladığını öğrenmiş olduk. İçimizde yerleşmesi, bizim evlatlığa alınmamızın açıkça ilan edileceği günü özlemle beklememize neden olur. Bu, bedenlerimiz kurtulduğunda gerçekleşecektir. Ruh'tan esinlenen içimizdeki özlem, aslında o günün kesinlikle geleceğinin güvencesidir.

Henüz gelmemiştir, ama gelecektir! Yeni Antlaşma'da **'umut'** sözcüğü abartılı bir istek değil, mutlak kesinlik anlamına gelir. Biz bu umutla kurtulduk.

Kurtuluşumuzun tamamlanıp zirveye ulaşması henüz tam olmamıştır, ama hiç şüphe yok ki, olacaktır! Böyle bir umuda sahip olmanın şimdiki etkisi, bizim sonu sabırla beklememizdir. Bunların hepsi Pavlus'un amacının, bize bugünkü düzenin sonsuza kadar sürmeyeceğini, şimdiki acılarımızın ardından yüceliğin geleceğini göstermek olduğunu belirtir.

3. Ruh inliyor (8:26-27)

Ruh inler. İmanlılar olarak her tür güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Eğer Kutsal Ruh'un kalıcı kudreti olmasa, bu güçsüzlükler bizi ezerdi. Özellikle duada güçsüzüzdür. Ne için dua edeceğimizi ya da Tanrı'dan nasıl dileyeceğimizi bilmeyiz, **'ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilerle, bizim için aracılık eder'**. Hristiyan olarak evlatlığa alınmak, diriliş ve yeni gökler ve yeryüzü için özlemle iç geçiririz. İçimizden inleriz ve bu dünyanın ve ait olduğumuz yerin dışında olmayı isteriz. Bu arzuları kim harekete geçirir? Kutsal Ruh! Bunları kim Tanrı'ya iletir? Kutsal Ruh! Ve, **'yürekleri araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu bilir, çünkü Ruh Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder'**.

Sözle anlatamayacağımız bu iç çekişlerin Tanrı tarafından

fark edilen ve anlaşılan bir anlamı vardır. Bunlar Tanrı'nın isteğine uygun, Kutsal Ruh'un işi olan dualardır. O'nun isteğine uygun edilen bütün dualar ve iletilen dilekler işitilip kabul edilir (1Yu.5:14).

Bu, iç özlemlerimizin gerçek olacağı anlamına gelir. Evlatlığa alınma, diriliş ve yeni gökler ile yeryüzü bizim olacaktır! Tanrı'nın Ruh'u tarafından yaratılan bu iç inilti, şimdiki düzenin sonsuza kadar sürmeyeceğinin ve şimdiki acıların, sonunda yüceliğe yol açacağının bir başka garantisidir.

Büyük sevinç için altı neden (8:28-39)

Bugünkü düzenin sonsuza kadar sürmeyeceği kesin olsa da, bu olurken sevinç duymamız için en az altı neden vardır. Pavlus bunları bize 28-39. ayetlerde sıralar.

1. Her şey birlikte bizim iyiliğimiz için etkindir (8:28)

Son incelemede gördük ki, hiçbir şey kötünün iyiliği için etkin değildir. İstisnasız, her şey Tanrı'nın halkının yararı için birlikte etkindir. Bu bizim günahlarımız için bile geçerlidir, 6 ve 7. bölümlerin açıklık getirdiği gibi, bundan bilerek günah işleyebileceğimiz sonucunu çıkarmamalıyız. Tanrı'yı seven herkes bu vaade dahildir. Onları çağırdığı için Tanrı'yı sevmişlerdir, O da bunu amaçladığı için onları çağırmıştır. O'nun amacı her durum ve olayda etkin olmaktır, böylelikle her şey O'nun çocuklarının iyiliğine hizmet eder. Göklere gitmeyi beklerken bu dünyadaki acıya dayanan imanlılar için bu, büyük bir tesellidir.

2. Tanrı bize kesinlikle yücelik getirecek (8:29-30)

'O'nun önceden bildiği' herkesi Tanrı, **'Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi'**. Herkes Mesih'in benzerliğine dönüşecek mi? Hayır. O zaman

bunun önceden *bilinenin* herkes olmadığı anlamına gelmesi gerekir. Pavlus 'bildiği' sözcüğünü bugün bizim kullandığımız anlamda değil, İbranice anlamında kullanmaktadır. Bu, 'evlilik ilişkisindeki bilmek ve içtenlikle sevmek' anlamına gelir. Tanrı'nın önceden içtenlikle sevdiği belli kişiler vardır ve her biri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürülecektir, böylelikle Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olup Tanrı'nın çocuklarının büyük ailesinin Büyük Kardeşi olabilecektir.

Tanrı'nın Müjde'yle çağırıp önceden belirlediği her kişi, aklanıp yücelmiştir. Hepsı geçmiş zamandadır; öyle kesindir ki neredeyse gerçekleşmiştir. Tanrı'nın, sevgisini verdiği herkes göğe ulaşacaktır (bkz. Yuhanna 6:37-39). Ne kadar çok acı çekiyor olursak olalım, göksel yerimize varacağımızdan emin olmanın sevincini duyabiliriz.

3. Tanrı bizden yanadır (8:31)

Başka bir Tanrı var mı? Başka sonsuz bir varlık var mı? Her şeye kadir başka biri var mı? Kendi isteğini tavsiye ettikten sonra her şeyde etkin olan başka biri var mı? Hayır! O zaman, hiçbir şey Tanrı'nın tasarıları karşısında etkili olamaz, ya da O'nun amaçlarını engelleyemez. O'nun bizim için amaçları kesinlikle gerçekleşecektir ve şimdiki zamanın hiçbir acısı bunu değiştiremeyecektir.

4. Tanrı bizden hiçbir şey esirgemeyecek (8:32)

Bizim için Oğlu'nu verdi. Bu, O'nun en büyük armağanıydı. Öyleyse bundan daha küçük bir armağanı bizden esirger mi? Bizden gökleri esirger mi? Ya da şimdiki denemeler aracılığıyla yaşamak için lütfu, cesareti ve gücü esirger mi? Hayır, bize her şeyi karşılıksız bağışlayacaktır.

5. Biz aklandık (8:33-34)

Lütuf Tanrı'sının Hâkim olduğunu ve bizi suçsuz ilan ettiğini görünce, bizi kim suçlayacak? Bizim günahlarımız için ölmüş ve bizim aklanmamız için dirilmiş olan ve Tanrı'nın sağında olup bizim için aracılık eden Tanrı'nın Oğlu'nu görerek, bizi kim mahkûm edecek? Tanrı, Oğlu aracılığıyla harekete geçip halkını günahın suçundan ve cezasından kurtardığında, birinin çıkıp da Tanrı'nın halkını suçlayabileceğini düşünmek gülünç olur. Bu, dünyevi yaşamda günahla mücadele edip acı çeken imanlı için sonsuz bir tesellidir.

6. Tanrı halkını ne kadar çok seviyor! (8:35-39)

Sevinç duymanın altıncı nedeni, bütün diğer nedenlerin bir araya gelmesidir. Bu tanrısal sevgidir, bundan dolayı yenilmez sevgidir. Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden hiçbir şey ne olursa olsun bizi ayıramaz.

Nerede bulunurlarsa bulunsunlar, Tanrı'nın halkının acı çektiği doğrudur. Yaşam, ölüm, korkular, şeytani güçler ve sayısız girişimler ve şartlar bize saldırıda bulunurlar. Ama bizi Tanrı sevgisinden ayıramazlar ya da göklere gitmemizi engelleyemezler. Hiçbiri bizi Kurtarıcımız'dan koparamaz. Her zorluk gökler için bir sıçrama tahtasıdır, bundan dolayı biz onların hepsini yendik. Bizi seven Rab, böyle buyurdu (8:28). O'nun bizim için sevgisinin gücü ve büyüklüğü, Mesih'te bizim için yaptıklarıyla açıkça gösterilmiştir. Yaratılan hiçbir şey Yaradan'ı değiştiremez. O bizi sonsuza kadar sevmiştir; şimdi de sevmektedir ve sonsuza kadar da sevecektir. Bunlar, bu dünyada Hristiyan yaşamı sürmeye çalışırken yüreklerimizde köklenen büyük gerçeklerdir.

15.

Tanrı'nın İsraili

Romalılar 9:1-29'u okuyun

Romalılar 8. bölümün sonu Kutsal Kitap bölümleri içinde en görkemli olanlarından biridir. Ama Hıristiyan olarak yaşayacağımız tek duygunun sevinç olduğunu düşünmemeliyiz. Yürekllerimizde büyük üzüntü ve bitmeyen acı da vardır. Buna, Müjde'nin kurtarıcı gücü hakkında hiçbir şey bilmeyen ve mahva giden insanlarla çevrili olmamız gerçeği neden olur. Yakınlarımız Tanrı'nın kurtarışını kabul edemedikleri zaman bu acı, özellikle yoğunlaşır.

Pavlus Yahudi kardeşlerini düşündüğünde, bu acıyı en derin şekilde yaşamıştı. Yahudi kardeşleri ona karşı nefret beslemiş olsalar da Pavlus onları çok seviyordu. Genel olarak konuşursak, tamamıyla Müjde'yi reddetmişlerdi ve bu Pavlus'u tarif edilemez şekilde üzmüştü. İmanla aklanmanın gerçeğini göstermek için İbrahim örneğini kullanmıştı, ancak genelde İbrahim'in soyu böyle bir aklanmaya yabancıydı.

Bununla ilgili ne denebilir ki? Tanrı İsrail aracılığıyla dünyaya lütfetmeyi vaat etmişti. Ancak ulus buna inanmamıştı. Pavlus'un vaaz ettiği Müjde'yi açığa çıkaran Kutsal Yazılar İsrail aracılığıyla gelmişti. Ancak ulus ne bu Kutsal Yazılar'da ne de aralarında açıkça ortaya çıkan Mesih'i tanımıştı.

9-11. bölümlerde Pavlus kendini İsrail'in inançsızlığı sorununu araştırmaya verir ve bunu yaparak en yüce öğretiyi

açığa çıkarır. Bizler, bazıları gibi, bu bölümlere sadece Yahudiler'i sevenleri ilgilendiren önemsiz bir parantez ya da 'ayrı' bir şey olarak bakmamalıyız. Bu bölümler, aynı zamanda, mektubun kendisinin olacağını duyurduğu Tanrı'nın Müjdesi'nin açıklamasının bir bölümüdür. Eğer Müjde'yi tam olarak anlarsak, şimdi bahsedilecek Tanrı'nın gerçek İsraili'yle ilgili açıklamalara ciddi şekilde önem veririz.

Pavlus'un Yahudiler için acısı (9:1-5)

Bölüm, Pavlus'un tam bir keder ve acı içinde olduğu ve anlatılamayacak derecede ruhta üzüldüğü ayetlerle başlar.

Elçiyle alay etmeyin! Bunu okumamızdan bir süre sonra, 11. bölümde Pavlus'un Yahudiler'e yüce bir gelecek vaat ettiğini söyleyen birileri vardır. Bu bölümün İsrail'in yenilenmesinden ve bu oranlardaki lütuftan bahsetmekle bu bölümün Pentikost da dahil olmak üzere şimdiye kadar kilise tarihinde ondan önce gelen her şeyi aştığı şeklinde yorumlarlar. Pavlus'un acısı o kadar yoğundur ki, eğer kendi soydaşlarının kurtulmasıyla sonuçlanacak olsa, kendi kurtuluş umudundan vazgeçmeye hazırdı.

Gerçek şudur ki, Pavlus'un böyle bir keder içinde olması İsrail için bir yenilenme olmayacağı gerçeğini ortaya çıkarır. Onun kederi peygamberlikseldi. Başka bir açıklama yapmaya muktedir değildi. Dünyevi bir ulus olarak İsrail, artık Tanrı'nın amaçlarında yer almaz. Tanrı onu ıssız bırakmıştı (Mat.23:38) ve Tanrı'nın gazabına uğramışlardı (1Se.2:16). Tanrı'nın Egemenliği ondan alınmış ve öteki uluslara verilmişti (Mat.21:23). Eğer böyle değilse, o zaman Pavlus'un kederi anlamsızdır.

1-5. ayetlerdeki kederinin tanımına bakın. En çarpıcı sözlerle bizi ikna ettikten sonra, şöyle der: “Bitmeyen bir keder yaşıyorum. Gerçek ve sürekli bir yüküm var. Eğer

benim Yahudi kardeşlerim benim lanetlenmemle kurtulabilse, böyle olmasını dilerdim. Elde etmiş oldukları ayrıcalıklara bakın. Onlar Tanrı'nın soyundan gelirler. Onları kuşatan putperestlikten Tanrı'nın baba merhametiyle kopmuşlardı. Şekina yüceliği (Rab'bin yüceliğinin görünmesi) onlara gösterilmiştir. Tanrı onlarla bir antlaşma yapıp bu antlaşmayı birkaç kez yenilemiştir. Onlara buluşma çadırı, kurbanlar, tapınak düzeni ve Kutsal Yasa'yı vermiştir. Mesih'le ilgili vaatleri alan da bu ulustu. Tanrı'nın kendisini açıkladığı büyük atalara, soylara ve diğerlerine aittiler. Her şeyin Tanrısı olan ve sonsuza kadar övülecek Mesih'in kendisi bu ulustan gelmiştir.”

Pavlus'un, haklarında devamlı üzüntüsünü ifade ettiği halk budur. Ulusun bazı bireyleri göreceğimiz gibi Müjde'ye iman etmeye gelmişlerdi. Ama ulus olarak alınırsa, önceki ayrıcalıklarına rağmen, İsrail kurtuluş alanının dışındaydı. Pavlus'un kederinin sebebi buydu. Bunun gerçeklik ve derinliğinin unutsak, 9-11. bölümlerinin geri kalanını anlamakta zorlanırsınız.

İki İsrail (9:6-13)

Tanrı İsrail'e her tür vaatte bulunmuştur. Ancak ulus Tanrı'yı reddetmiş ve Tanrı tarafından da reddedilmiştir. Bu, bütün bu vaatlerin boşa gittiğini mi gösterir? Tanrı vaatlerde bulunup bu vaatleri bozmuş mudur? Tanrı'nın sözü başarısızlığa mı uğramıştır? Kesinlikle hayır! Tanrı'nın sözü asla bozulmaz. Tamamen güvenilir olup doğruluğu şüphe götürmez. İsrail'e yapılan vaatler yüceltilecektir. Ama kavranması gereken önemli bir nokta vardır. Dünyevi İsrail'in her üyesi Tanrı'nın İsraili'nin üyesi değildir. Bu üç bölümü açan anahtar budur. Pavlus'un ispatlamaya çalıştığı her şey 6. ayetin ikinci yarısında özetlenir: İsrail soyundan gelenlerin hepsi İsraili sayılmaz.

Tanrı İsrail'e vaatlerde bulunmuştur, ama İsrail ulusuyla Tanrı'nın vaatlerde bulunduğu İsrail'i karıştırmamalıyız. Dünyevi İsrail sadece gerçek İsrail'in dünyevi görüntüsüdür ve vaatlerde bulunulan gerçek İsrail'dir.

Pavlus burada bize yeni bir şey söylememektedir. Daha önce İbrahim'in gerçek soyunun sadece kan bağıyla soyu olmayıp, Müjde imanlısı olduğunu açıkladığı 4. bölümde bu nokta üzerine bize öğretide bulunmuştur.

Bu öğretisi gerçekten çok önemlidir, zor görünse de, onu ihmal etme eğilimine karşı direnmeliyiz. Tanrı'nın Yahudiler'i ve öteki ulusları seçmesi, onların Tanrı'nın gerçek İsraili olması öğretisi, Müjde'yi doğru anlamada esastır.

7. a. Pavlus şöyle der: 'Şunu açıklığa kavuşturayım. İbrahim'in soyundan gelmeniz sizi kendiliğinden onun ayrıcalıklı çocukları yapmaz. Edilen vaat neydi? Sadece İshak'ın soyu İbrahim'in gerçek soyu sayılacaktı.'

8-9. a. 'İbrahim'in Hacer'den olma, onun soyundan sayılmayan çocukları da vardır. İbrahim'in çocuğu sayılmak, soya göre değil verilen vaade göredir. İshak Tanrı'nın vaadi uyarınca doğmuştu. Kendisi için bir vaatte bulunulmadığı için İsmail İbrahim'in çocuğu sayılamaz. İshak için ise vaatlerde bulunulmuştu. İshak Tanrı'nın amacında yer almasından dolayı İbrahim'in gerçek çocuğudur.'

10-13. a. 'Bir süre sonra İshak'ın kendi çocukları olmuştu. İshak'ın her çocuğu Tanrı halkının bir üyesi sayılmış mıydı? Hayır. Tanrı ikizlerden birini seçip diğerini reddetmişti. Bu seçim iki erkek çocuğun karakterine göre değil, Tanrı'nın kendi çağrısına göre yapılmıştı. Bu durum, çocuklar henüz doğmamışken, Tanrı'nın birini kabul edip diğerini reddetmesinde görülür.'

O zaman bir insanı Tanrı halkının bir üyesi haline getiren nedir? Doğal doğum mudur? Soy mudur? İkisi de değildir. Bu, Tanrı'nın seçimidir.

Pavlus'un iki örneği bunu açığa kavuşturur. Tanrı'nın kabul ettiği bu insanlar fiziksel olarak İbrahim'in soyundan gelmelerine rağmen, İbrahim'in soyunun büyük ve önemli bir bölümü evlatlıktan reddedilmiştir. İbrahim'in gerçek soyu Tanrı'nın kutsal seçimine göre belirlenir. 8:28-30'dan öğrendiğimize göre, Tanrı tarafından seçilenler bunun akabinde Müjde tarafından çağırılmış olup Mesih'te aklanmışlardır. İbrahim'in gerçek çocukları, kiliseyi oluşturan imanlılardır. Burada durup Romalılar 2:28-29; 4:11-13,22-25; Galatyalılar 6:14-16; Filipililer 3:3 ve İbraniler 12:22 ayetleri üzerine düşünelim.

Tanrı'nın seçimi ve lanetlemesi tarih için bir kilit noktasıdır (9:14-24)

Tanrı'yla işlerin nasıl olduğunu görebiliyor musunuz? O dilediğini seçip dilediğini reddeder.

14. a. 'Bu O'nu adaletsiz mi yapar? Ne inanılmaz bir düşünce!'

15. a. 'Eğer merhameti bir hak olarak isterseniz, merhamet olmaktan çıkacaktır. Diğer yandan, merhamet esirgenirse, kimse haksızlığa uğramaz. Böyle olunca, Tanrı, hoşnut edeceği kimseye karşı merhametli ve şefkatli olmakta özgürdür ve Musa'ya söylediği sözlerde açıkça görüldüğü gibi bu özgürlüğü dilediğine uygular.'

16. a. 'Tanrı'nın beğenisini kazandıysanız, bu sizin içinizdeki istekten ya da çabalarınızdan dolayı değildir. Burada kendinize çıkarabileceğiniz bir pay yoktur. Her şey Tanrı'nın

size merhamet göstermesi sonucudur. Bu temel dışında kimse onun beğenisini kazanmaz. O'nun halkı sadece O'nun merhamet ettiklerinden oluşmuştur.'

17. a. 'Evet, Tanrı dilediğini yapar ve kimseye sorumlu değildir! Eski Antlaşma döneminde firavun, inatla Tanrı'ya karşı çıkmıştı. Peki bunun açıklaması nedir? Firavun öyle yapmıştı, çünkü Tanrı, gücünü onun aracılığıyla göstermek ve adını bütün dünyada duyurmak için onu yükseltmişti.'

18. a. 'Tanrı'yla işlerin nasıl olduğunu görmüyor musunuz? Tanrı dilediğine merhamet eder, dilediğinin yüreğini nasırlaştırır.'

Bu, Pavlus'un Tanrı'yla ilgili görüşüyle tutarlıdır, sadece insan olarak o kendini savunamaz. Tanrı'nın dilediğini sevip seçtiğini, dilediğinden nefret edip onu lanetlediğini belirtmekten memnundur. O, sadece kendi kutsal karakteri tarafından yönetilir. Her şey O'na karşı sorumludur, ama o kimseye karşı sorumlu değildir.

Pavlus'un düşüncesindeki Tanrı görüşünün ne olduğunu anladığımızda, aklından *Tanrı Sözü başarısız olur* diye geçmemesine hiç şaşırmayız. Tanrı ne yapmak isterse, yapar! Gerçekleşmeyecek bir vaatte bulunması imkânsızdır.

Değişmemiş bir kişi bu öğretiyi işittiğinde, günahkâr yüreği buna içerler ve her türlü itirazı öne sürer. Şunun vurgulanması gerekir ki, seçim öğretisi sadece imanlılar için geçerlidir. Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın bütün işlerinde adil olduğunu okuduğumuzda buna inanırız. Sadece kendi isteği doğrultusunda bazılarını kabul ettiğini, bazılarını reddettiğini okuduğumuzda, buna da inanırız. Bu iki gerçeğin birbirine nasıl bağlandığını anlayamayız. Ama unutmayalım ki, bizler düşmüş ve cahil insanlarız. Bizler yanılmaz Tanrı sözüne, yani Kutsal Yazılar'a inanırız. Gerilim yaratıyor gibi görünen iki öğreti karşında bile Kutsal Yazılar'a inanırız.

Bu, değişmeyen kişinin seçim öğretisini neden reddettiğini açıklar. O, Tanrı sözünün açıklamalarına inanmaz. Zayıf imanlı da sık sık bunu reddeder. Bu da, düşüncesinde Tanrı sözüne gerçek bir yer vermesine rağmen, kendi gerekçesinin nasıl yanlış olabileceğini henüz görmemiş olmasından dolayıdır. Bazı alanlarda, Tanrı sözü yerine hâlâ buna güvenir. Ama seçim öğretisi olgunlaşmış imanlı için bir sorun yaratmaz. Tanrı'nın söylediklerine iman eder ve bu öğretiyi tarif edilemez bir tesellinin kaynağı olarak görür.

Bununla birlikte, şartsız seçim ortaya konduğunda, itirazlarla karşılaşılabacağı kesindir. Pavlus şimdi bunlardan birine odaklanır.

19. a. 'Eğer Tanrı egemense, insan nasıl sorumlu tutulabilir? Kimse Tanrı'nın isteğine karşı koyamamıştır, peki öyleyse Tanrı insanı nasıl suçlu bulabilir?

Suçlu ve günahkâr kişi sürekli her anlamda kişisel sorumluluktan kaçmaya çalışır, ancak her zaman hareketlerinden kendisinin sorumlu olduğunu ve yargılanma esnasında bunların hesabını vermesi gerektiğini *bilir* (1.bl.). O kadar günahkârdır ki, kendi eylemlerinden neden Tanrı'nın sorumlu olmaması gerektiğini anlamaz. Tanrı'nın seğimini gerekçe olarak gösterecektir, ama Tanrı, kendi sözünde, bütün insanların düşündükleri, söyledikleri ve yaptıklarından ötürü sorumlu tutulacaklarını bildirir.

20. a. 'Sen kimsin ki, Tanrı'nın eylemlerinin doğruluğuna karşılık veriyorsun? Sen sadece bir insansın, O ise Tanrı'dır. Sen yaratılırsın, O ise Yaratıcı'dır. *Sen* kimsin ki, yargı konusunda kendini, seni yaratanın üzerinde görüyorsun?'

Seğime itiraz ruhsal isyanın doruk noktası olarak görülebilir. Sadece günahlı bir yoldan çıkma Tanrı'nın karakterinin bütünlüğünü sorgulayan bir itiraza neden olabilir.

21. a. 'Hayır. Tanrı'ya karşılık verilemez. Kendi başına ne isterse onu yapma yetkisine sahiptir. Eğer isterse, Çömlekçi'nin aynı kil yığınınan iki farklı türde kap yapması tamamen meşrudur.'

22. a. 'Sonsuz yargılarıyla bazılarını mahvolmaya uygun görür. Doğru ve gazap dolu yargıdan önce onlara sabırla katlanır.'

23. a. 'Diğerlerine merhametinin mucizesini göstermeyi seçer ve onları önceden yücelik için hazırlar.'

24. a. 'Yücelik için seçilen ve Tanrı'nın merhametine erişmiş bu ayrıcalıklı insanlar kimdir? Onlar bireylerdir. Bütün bu pasaj, kişilerin seçimi ve lanetlenmesiyle ilgilidir. 'Onlar Müjde aracılığıyla Mesih'le birleşmeye çağrılmış kişilerdir' (Pavlus '**çağrılmış**' sözcüğünü bu anlamda mektupta daha önce de kullanmıştır). Seçilenler çağrılmış oldu (8:29-30). 'Tanrı'nın seçilmiş halkı Müjde aracılığıyla çağrılmış olanları içerir. Hem Yahudiler, hem de öteki uluslar bu ayrıcalığa kavuşur. Hangi soydan olursa olsun, Tanrı'nın halkını oluşturanlar imanlılardır.'

Tanrı ne kadar büyüktür! Amacının gerçekleşeceği bir kişi, yani İbrahim'i seçer. Kendi dileğine göre onun soyundan olanları seçer ve böler. Yaptıklarının hesabının vermeden, soyun bir kolunu seçer, diğerini reddeder. Dilediklerine merhamet eder, dilediğine yüreği nasırlaşır. Aynı yığından izzetli ve lekeli kaplara şekil verir ve kimseye sorumlu olmadan hareket eder. İsraililer'in bütün tabakalarını ve tüm nesillerini reddeder. Eğer ulustan kendine seçilmiş olanları lütufkârca ayırmasaydı, bütün ulus günahkâr Sodom ve Gomora kadar ıssız ve terkedilmiş olacaktı. Pavlus geri kalan ayetlerde tam olarak bu noktaya değinir.

Olanlarla Eski antlaşma kehaneti gerçekleşir (9:25-29)

25-26. *a.* 'Yahudiler'in şimdiki reddediliş ve imanlı öteki ulusların kabul ediliş Hoşea tarafından tam olarak önceden bildirilen bir şeydir. Mirasın dünyevi İsrail'den alınıp o zamanlar Tanrı'nın halkı olmayanlara verileceğini önceden söylemişti. O zamanlar Tanrı'nın lütuf alanının dışında olanlar O'nun çocukları olacaktır.'

27-29. *a.* 'Yeşaya da aynı konudan bahsetmiştir. İsrail'in ulus olarak nasıl reddedileceğini, sadece pek azının nasıl kurtulacağını açıklamıştır. Bunun yerine, İbrahim'e vaat edilen kurtuluşa öteki uluslar da kabul edilecektir. Yeşaya, Tanrı'nın, ikiyüzlüleri nasıl reddedeceğini ve sadece az sayıda kişinin bağışlanacağını bildirmiştir. Eğer Tanrı bu *az sayıda kişiyi* bırakmasaydı, bütün ulus tamamen Sodom ve Gomora gibi silinip yok olacaktı.'

Elçi bize Yahudiler'in ulus olarak Tanrı tarafından reddedilmiş olduğunu söylemektedir. Ama bu, Tanrı'nın İsrail'e verdiği vaatlerin bozulmuş olduğu anlamına gelmez. Öteden beri Tanrı'nın *gerçek* halkı İbrahim'in soyundan değil, Tanrı'nın seçimiyle oluşmuştur. Böyle bir seçim, tarihin anahtarıdır. Bu çağrıya baktığımız da, seçimin hem Yahudiler hem de öteki uluslardan oluştuğunu görürüz. Bu tam olarak Eski Antlaşma'nın vaat ettiği şeydir. Tanrı yeni bir gelin alacaktı. Büyük çoğunluğu öteki uluslardan olacak yeni halka, sadece çok az Yahudi dahil olacaktı. Bu Tanrı'nın gerçek İsraili'dir.

Pavlus'un esas tartışmasına parantez açmadığı şimdi açığa kavuşmuş olmalıdır. Hâlâ imanlıların ayrıcalıkları hakkında yazmaktadır. Roma'daki Hristiyanlar'ın çoğu öteki uluslardandı, bugün Pavlus'un mektubunu okuyan çoğu imanlı da öyledir. Onlar kendilerini Yahudi imanlılardan aşağıda, ikinci sınıf imanlı olarak görmemelidir. Yahudi ve

öteki uluslardan imanlılar Tanrı'nın İsraili'ni oluştururlar. Tanrı'nın İsrail'e söylediği her şey onlar için de geçerlidir. Bütün vaatler hep onlarındır. Yeryüzündeki hiçbir halk Hristiyan imanlılardan oluşan Tanrı'nın yeni soyundan daha ayrıcalıklı değildir.

Bu temel Müjde öğretisine ters düşen her öğretiyi reddetmeliyiz. Ayrıca bu kısım büyüklüğü, egemenliği ve harika yolları için Tanrı'ya tapınmamızı sağlamalıdır. Tanrı'nın bize merhamet etmiş ve bizi Müjde aracılığıyla çağırmış olması en büyük mucizedir. Bizim gibi kibirli ve isyankâr günahkârlara göstermiş olduğu hak edilmeyen merhamet için O'na ne kadar övgüler sunsak azdır.

16.

Gerçek kurtuluş ve bunun ilanı

Romalılar 9:30-10:21'i okuyun

Durumun özeti (9:30-33)

9. bölüm bittiğinde, Pavlus söylemiş olduklarını nasıl özetleyeceğini kendi kendine sorar. Bunu şu şekilde ortaya koyar:

30. a. 'Daha önce aklanma peşinde olmayan öteki uluslar şimdi aklanmaya kavuştular. Onların kavuştuğu aklanma benim yazmış olduğum aklanmadır – Tanrı'nın günahkârları aklamayı imanla gerçekleştirmiştir.'

31. a. 'Diğer yandan Yahudiler durmadan Tanrı tarafından aklanmaya çalışıyorlardı. Denedikleri yol Yasa'nın yoluydu. Yeteri kadar iyi olup O'nun tarafından aklanmaya çalışmış, ama başaramamışlardır. Yasa'yı yeteri kadar iyi derecede yerine getirememişlerdir.'

32-33. a. 'Neden böyle davrandılar? Çünkü Tanrı tarafından aklanmanın sadece kendi çabalarıyla olabileceğini sandılar. İmanlılara karşılıksız sunulan aklanma fikri, onlar için ağır bir tökezleme engeli oluşturdu. Mesih ya bir sürçme taşıdır ya da üzerinde inşa edilecek olan bir kayadır. Genel olarak konuşursak, İsa Mesih Yahudiler için birinci tanımdır, öteki

uluslar için de ikinci tanımdır. Yasa'ya uyarak Tanrı tarafından aklanmaya çalışanlar bunu başaramayacak ve tarif edilmez bir hüsrana uğrayacaklardır. Bu, hiçbir zaman Mesih'teki imanlının deneyimi olmayacaktır.

Yanlış yol ve doğru olanı (10:1-13)

O zaman öteki uluslar Tanrı'yı bir yoldan arıyorlar ve buluyorlar, Yahudiler ise diğer yoldan arayıp bulamıyorlar. Şimdi Pavlus bu noktayı ele alıp biraz daha açar.

1. a. 'Söylemiş olduklarımın ışığında İsrail'e düşmanca duygular beslediğimi düşünmemelisiniz. Bilakis, İsrail'in kurtulabilmesi en derin özlemim olup bunun için Tanrı'ya sürekli dua ediyorum!'

Bu ifadeyle Pavlus bize değerli bir ders verir. Yahudiler tarafından Tanrı'ya kitlesel bir dönüş olmayacağını biliyordu ve öyle de öğretmişti. Gerçekten ve içtenlikle İsrail'in kurtuluşunu arzu ediyordu. Bizim için de aynısı olmalıdır. Bütün erkek ve kadınların seçilmediğini bilsek de, bizim için doğru olan şey, bütün insanların kurtuluşunu gerçekten arzu etmektir.

2. a. 'Onların dini gayretlerine bakın! Burada acı olan bunun yanlış yönlendirilmiş olmasıdır. Tanrı tarafından aklanmaya çalışırken gösterdikleri gayret konusunda eşsizdirler, ama bununla ilgili olarak yanlış yöne gitmektedirler.'

3. a. 'Bir bütün olarak ele alındığında, Yahudiler imanla aklanmadan habersizdir. Tanrı'nın lütfunu *kendi* yollarıyla, yani Yasa'ya uymaya çalışarak kazanmaya çalışırlar; bu nedenle de Tanrı'nın açıklanan yoluna boyun eğmezler.'

4. a. Oysa Mesih Yasa'ya uyma, iyi işler, kişisel gayret, her

tür kazanma ya da kişisel başarı yoluyla Tanrı tarafından aklanmaya çalışmanın sonunu getirir. Mesih'in açtığı yol, daha önce açıkladığım gibi iman yoludur.'

5. a. 'Tanrı tarafından aklanmanın yanlış yolu, Yahudiler'in başarısız bir şekilde çabaladıkları yol Levililer 18:5'deki sözlerde özetlenebilir. Anahtar sözcük *yapmaktır*. Bu esasen övgüye değer bir şey yaparak Tanrı tarafından aklanmaya çalışma yoludur.'

6. a. 'Tanrı tarafından aklanmanın tanrısal olarak belirtilmiş yolu, Yasa'nın Tekrarı 30:11-14'teki sözlerle bakarak örnek verilebilir. İmkânsız bir başarı göstermenize ve bu doğruluğu edinmek için göklere tırmanmanıza gerek yoktur, çünkü Mesih doğrulukla inmiştir.'

7. a. 'İmkânsızı yapmana, onu elde etmek için dipsiz derinliklere inmene de gerek yoktur, çünkü Mesih onu bize sağlamak için ölümler arasından dirilmiştir.'

8. a. 'Hayır, bu doğruluk ulaşılabilirdir. Uzakta elde edilemeyen bir şey değildir. Onu ne aramanıza ne de kazanmanıza gerek vardır. Sadece onu yüreğinizdeki imanla kabul etmeniz gerekir. Bu, Müjde'de vaaz ettiğimiz iman aracılığıyla doğruluktur.'

9-10. a. 'Bunu almak için yürek neye iman etmelidir? Mesih'in Rab ve Kurtarıcı olduğuna ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilterek kurtarması için O'nun sonsuza kadar yaşadığına, bunun için Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine iman etmelidir. Bu iman, yaşayan bir iman olmalıdır, insanın imanını ağızıyla açıklamasını sağlamak için yeteri kadar gerçek olmalıdır.'

11. a. Kutsal Yazı'nın vaat ettiği gibi, böyle iman edenler hüsrana uğramayacaktır. Kendi çabalarıyla Tanrı tarafından aklanmaya çalışıp didinen Yahudiler'den farklı olarak, onlar başarısız olmayacaktır. Onları böyle bir hayal kırıklığı beklemez. İman edenler kesinlikle kurtulacaktır.'

12-13. a. 'Böylece kurtuluş bütün Yahudi ve öteki uluslardan olanlar için geçerlidir. Tanrı katında duruşlarında hiçbir fark yoktur (3. bl.); her birinin kurtuluş şeklinde hiçbir fark yoktur. Tanrı'nın verdiği doğruluk hiçbir ayırım olmadan herkes için geçerlidir. Tanrı'nın merhameti herhangi bir ayırım yapılmadan tüm günahkârlara sunulur. Yahudi halkından ya da öteki uluslardan olsun kim haykırırsa, Rab onu işitip kurtarır.'

Pavlus ne kadar harika bir Müjde vaaz etmektedir! Kimsenin kurtulmak için yeteri kadar iyi olmasına gerek yoktur. Tanrı zengin, merhametli ve şefkatli bir Kral'dır. Dilenciler O'na gelip O'ndan kurtuluşun zenginliklerini alabilir. Bütün yapmaları gereken, istemektir. Böyle yapanların hiçbirisi geri çevrilmeyecektir.

Pavlus'un hem seçim öğretisini hem de Müjde'nin karşılıksız sunumunu bildirirken hiç utanç duymadığını belirtmekte fayda var. Biz de duymamalıyız. Birini diğerinden ayırma ayrıcalığımız yoktur. Böyle yapmak, açıkça sınırlı düşüncelerimiz için işleri kolaylaştırmak ya da Kutsal Kitap'a ait dengeden hoşlanmayanları incitmekten kaçınmak amacıyla Tanrı sözünün söylemiş olduğu şeyden sapmaktır. Bunun yerine, her iki gerçekten de eşit olarak sevinç duymalıyız. Her ikisinin nasıl doğru olabileceğini çözmeye yeltenmemeliyiz; Tanrı'nın açıklamış olduklarına sıkı sıkıya sarılmalıyız. Bu gerçekleri birbirine düşmanmış gibi değil, barışmalarına gerek olmayan arkadaşlar olarak görmeliyiz.

Pavlus'un tartışmasına geri dönelim. Rab'bi çağıran herkesin kurtulacağını bildirmişti. Müjde gerçekten '**kim olursa**' olsun herkes içindir, yaptığı çağrılar hiç kimseyi dışlamaz. Bundan dolayı, her kişiye duyurulmalıdır. Bu, dünya çapında bir duyuru olmalıdır. Pavlus'un geldiği nokta budur.

Bütün dünya için Müjde (10:14-21)

14. a. 'Eğer bir dilenci kralın dilencilerin isteğine karşılık verdiği iman etmezse, kraldan kendisini zenginleştirmesini nasıl isteyebilir? Böyle bir kralı hiç duymamışsa, buna nasıl iman edebilir? Ona biri söylemezse, nasıl duyabilir?

15. a. 'Sözü yaymaya gönderilmezlerse, nasıl duyuracaklar?'

Bu son soruyu anlamak için, Yeni Antlaşma'nın, müjdeyi yaymanın temel işinin bunu yapmakla görevlendirilen kişilerin işi olduğunu öğrettiğini anlamamız gerekir. Bu hiçbir şekilde bütün imanlıların Mesih'e tanıklık etmek sorumluluğunu azaltmaz. Tanrı bu kişileri göreve çağırır. Onları kilisede armağanlarını belirleyerek göreve çağırır. Bu şekilde gönderilmezse, kimsenin gitmeye yetkisi yoktur. Kimse tarafından görevlendirilmemiş ve kimseye sorumluluğu olmayan serbest çalışan vaizler, Müjde bildirme işinde Yeni Antlaşma anlayışına göre kendine layık olmayan bir iştedir. Pavlus burada uygun şekilde görevlendirilmiş Müjde vaizlerinin yaklaşımını göstermek için Yeşaya 52:7'ye gönderme yapar.

16. a. 'Ancak, müjdeyi her duyanın da iman edeceğini sanmamalıyız. Eğer böyle olsa, Yeşaya, "Rab verdiğimiz habere kim inandı?"demezdi' (bkz Yeş.53:1).

17. a. 'Demek ki iman haberi duymakla, duymak da Mesih'le

ilgili sözün yayılmasıyla olur. İman sadece Tanrı sözünü duymakla gelir.'

Bu öğretinin bizim üzerimizde derin bir etkisi vardır. Müjdeyi duyuranlar uygun şekilde kilise tarafından gönderilmedikçe, göreve gitmemelidir. Kiliseler kaybolmuşlara gitmeleri için böyle kişiler yetiştirme konusunda içtenlikle dua etmelidir; topluluğun başındaki kişinin, elçileri olarak kimi istediğini bilmek için üyelerinin yaşamlarını ve armağanlarını araştırmalıdır. Buna ek olarak, hepimiz çevremizdekilere tanıklık etmeye başlamalı ve kiliselerimizi, onların müjdelenmesi için yeni girişimlerde bulunmaları konusunda teşvik etmeliyiz. Kimse Tanrı sözünü duymadan iman edemez. Kimin kurtulması gerektiğini buyurmuş olan Tanrı, Müjde bildirisi olmadan kurtuluş olmadığını da bildirmiştir. Tanrı'nın egemenliğinin tanınması, bütün gerçek müjdecilik çabasını harekete geçiren asıl neden haline gelir.

18. a. 'Ama belki İsrail bu haberi duymadı. Belki İsrail'in iman etmemesinin nedeni *budur*, sizin öne sürdüğünüz nedenler değildir.'

Pavlus kaybolmuşların Müjde'yi işitmesi için bizim de sorumluluğumuz olduğunu bildirir, ama iman etmeyenler için de bahaneler bulmamıza izin vermez. 1. bölümde değindiği bir gerçeği bize hatırlatmak için Mezmur 19:4'ten alıntı yapar – Tanrı'nın, bütün insanları bağışlanamaz kılmak için yeterince tanığı vardır. Bu, İsrail'in de bağışlanamaz olduğu anlamına gelir.

19. a. 'Acaba sorun anlamamış olmaları mıdır?' Hayır, durum Musa'nın Yasa'nın Tekrarı 32:21'de belirttiği gibidir. İsrail aslında tanrı olmayan sahte ilahlara taparak Tanrı'yı kutsal bir kıskançlığa itmişti. Tanrı, karşılığında onları ulus olmayanla, anlayışsız bir ulusla kışkırtmaya söz vermiştir.

Pavlus'un burada ima etmek istediği budur. Müjde'nin dünya çapında duyurulmasını sağlamalıyız. İman etmeyen Yahudi halkı için de bahaneler ne srmemeliyiz, bu durumda onlardan fazla Şey de beklememeliyiz. Tanrı bu halka yüz çevirmiŐtir, Şimdi lütfu, çoğunlukla öteki uluslardan olanlara yöneliktir.

20-21. a. 'Durum, Yeşaya 65:1'in tanımladığı gibidir. Öteki uluslar, daha önce dıŐarıdayken, Şimdi Tanrı'nın lütuf antlaŐmasının ayrıcalığına kavuŐmaktadırlar. Yahudiler eşit Şekilde katılmaya çağrılırlar, ama söz dinlememeyi ve inatılıklarını sürdürürler. Tanrı Şefkatli ve onları kabul etmek için ellerini uzatarak bekleyen bir Baba gibi durur. Ama Tanrı'nın sahiplenmesini reddederler ve O'nun kendilerine sunduklarıyla iliŐkilerini keserler.'

Bu bölümün zeti

Bu bölümün sonuna geldiğimizde, Pavlus'un bize öğrettiği ana noktaları belirtmek önemlidir. Pavlus bize, kimin kurtulacağı sorununa, Tanrı'nın Őeimiyle karar verildiğini söyler. ŐemiŐ oldukları kendi halkıdır, İbrahim'in gerçek çocukları ve O'nun İsraili'dir. Birkaç Yahudi'yle birlikte bunlar genel olarak öteki uluslardandır. Genel olarak konuşursak, belirlenen Şekilde Tanrı tarafından aklanmalar öteki uluslardan olanlardır, Yahudiler ise aklanmamıŐtır. Buna karşın, Müjde karşılıksız olarak her ikisine de sunulur ve Rab'bi çağıran herkes kurtulur. Kurtaran iman her zaman Tanrı sözünü duymanın ürünüdür. Mjdeleme sorumluluğu kiliselere aittir. Değişmeyen Yahudi halkı için bizim bahaneler bulmamıza gerek yoktur. Onları ihmal etmemeliyiz, ama karşılık vermemelerine de ŐaŐırmamalıyız. Müjde karşılıksız sunulmasına rağmen, her Şey Tanrı'nın buyurmuş olduğu ve Kutsal Yazılar'ın önceden bildirdiği gibi sürmektedir.

Bu vurguya dönüşü görmek teşvik edicidir. Bu, Müjde'nin öncekinden daha yaygın ve çabuk bir şekilde bildirilmesini sağlar. Hristiyanlar'a ayrıca şu hatırlatılmalıdır ki, onların kurtuluşu tamamen Tanrı'nın lütfuna bağlıdır, bunda insan hünerinin bir katkısı yoktur. Bunun anlaşılması aramızda yeni bir alçak gönüllülük oluşturur.

17.

Tanrı'nın Yahudiler'le işi bitmiş midir? (1)

Romalılar 11:1-16'yı okuyun

Pavlus'un 10. bölümdeki öğretisi akla bir soruyu getirir. O zaman Tanrı'nın Yahudiler'le işi bitmiş midir? Artık Yahudiler Tanrı'nın tasarıları ve amaçlarında yer alıyor mu? Bu Tanrı'nın, gerçek İsrail yüzünden doğal İsrail'le ilişkisini kesmesi anlamına mı gelir? Pavlus'un şimdi cevapladığı soru budur.

Geriye kalan seçilmişler (11:1-10)

1. a. 'Tanrı kendi halkından yüz mü çevirdi? Bu düşünceyi kafanızdan atın! Eğer öyleyse, Yahudiler'den bir Yahudi olarak nasıl değişmiş oluyorum? Eğer ulustan *bütünüyle* yüz çevrilseydi, benden de onlarla beraber baştan yüz çevrilirdi.'

Pavlus'tan daha fazla Yahudi olunamaz. Bundan dolayı, eğer bütün Yahudiler'e yüz çevrilseydi, Pavlus'un kendisinden de kesinlikle yüz çevrilecekti. Ama kendi kişisel kurtuluşu son cümlelerin doğruluğunu kanıtlar.

2. a. 'Tanrı önceden bildiği kendi halkından yüz çevirmedi.'

Elçi 'önceden bildiği' sözcüğünü daha önce bölüm 8:29'da, 'önceden içtenlikle sevdiği' anlamında kullanmıştır. Burada, Tanrı'nın sonsuza kadar içtenlikle sevdiği herkesin

kesinlikle yüceltileceği konusunu açığa kavuşturur. Bu, Pavlus'un sözlerine açıklık getirir. İsrail ulusunda Tanrı'nın sonsuza kadar sevip kurtarmak için seçtiği bazı kişiler vardır. Pavlus'un açıkladığı gibi ulus, ulus olarak reddedilmiştir. Ama Yahudi ulusunda seçilmiş kişiler olduğundan dolayı, ulusun bütünüyle reddedilmiş olduğu söylenemez. Tanrı önceden bildiği halkından yüz çevirmemiştir.

2-4. a. 'İsrail'in Tanrı'ya yüz çevirmiş olduğu İlyas zamanındaki karanlık günleri hatırlıyor musunuz? İlyas kendisi dışında Tanrı'ya kimselerin sadık kalmadığından yakınmıştır. Tanrısızların onu yakında öldüreceklerinden emindi. Ancak, böyle umutsuz bir zamanda bile Tanrı kendisine hâlâ yedi bin kişinin sadık olduğu konusunda ona güvence vermişti. En kötü ve iman edilmeyen günlerde bile Tanrı'nın kendine ayırıp koruduğu geriye kalan kişiler vardı.

5. a. 'Şimdi de aynısı geçerlidir. Şimdiki dönemde de İsrail'in genel inancını paylaşmayan küçük bir topluluk vardır, çünkü onlar Tanrı'nın lütfuyla seçilmişlerdir.'

6. a. 'Tanrı onları kendine emanet eden içlerindeki bir şeyden dolayı seçmemiştir. Eğer öyle olsa, seçimi kendi lütfuna değil, onların işlerine dayanacaktı. Bu durumda, Tanrı'nın seçimi bütünüyle lütfkâr bir seçimdir, hiçbir şekilde seçilmemiş kişilerin işleri şart koşulmamıştır.'

Pavlus'un söylediklerini atlayamayız. İsrail bir bütün olarak gözden düşmüştü, ama Tanrı'nın gözünden *asla* düşmeyen ulus, yani O'nun seçtiklerinden oluşan ulus, O'nun ruhsal İsraili'ydi, işte bunların bazıları dünyevi İsrail'in de üyeleridir. Yahudiler'e gelince, gerçek İsrail aralarındaydı ve bu küçük bir topluluktan. Hiçbir zaman bütün ulusu içermemişti. Bundan sonra Pavlus'un tam olarak üzerinde durduğu nokta budur.

7. a. 'Ulus olarak İsrail *asla* doğruluğu ve aradığı kurtuluşu bulamadı. Sadece seçilmiş küçük bir topluluk bunu bulabildi, geri kalanlarınsa yürekleri nasırlaştırıldı. Yahudi ulusundan bir kısmı yücelik için seçilmiş olanlardan, diğer kısmı da kör edilen ve lanetlenenlerden oluşmuştu ve oluşur.

Ancak ulusal İsrail'in ruhsal yenilenmesinin küçük bir belirtisi bile yoktur. Bunun yerine Eski Antlaşma'daki iki çağrıyla söylenmiş olan şeyin bir onayı vardır. Birincisi 8. ayettedir ve Yşa. 29:10'dan alıntı yapar. Bu, Tanrı'nın uyuşuk bir ulusu ziyaret ettiğini, bu ulusun görüp duyamadığını ve böylelikle ruhsal ayrıcalıklardan yararlanamayacağını ortaya koyar. Elçi, o zaman ortaya çıkan durumların şimdi de ortaya çıktığını bildirir. Unutulmamalıdır ki, Yeşaya'nın peygamberliğinin teması Tanrı'nın İsrail'i günahından dolayı reddedeceği ve yalnızca ulusun küçük bir bölümünün kurtulacağı yönündedir. Bunun yerine İbrahim'e vaat edilen kurtuluşa öteki uluslar kabul edilecekti. İsrail'in bugünkü durumunu bildirirken, Pavlus'un kitaptan yaptığı alıntının özel bir önemi vardır. Kendi öğretisi geçmişteki peygamberlerinkiyle tam bir uyum içindeydi.

İkinci alıntı ise 9-10. ayetlerde geçer; Mezmur 69:22'den alıntılanmıştır. Pavlus bunu, kendilerine verilen ayrıcalık, buyruk ve vaatlerin artık Yahudiler'e bir tuzak haline geldiği şeklinde yorumlar. Onları iyi olmaya sevk eden şeyler artık kendilerini kurtuluştan alıkoyan ruhsal bir tökez haline gelmiştir. Davut'tan yapılan alıntı, bunun, Yahudi ulusu için kalıcı bir durum olduğunu ve farklı bir şey beklemememiz gerektiğini gösteren '**hep**' ya da '**sonsuzaya kadar**' sözleriyle biter.

Tanrısai amaç (11:11-16)

11. a. Yahudiler sendelemiştir. Peki ama bu düşüş, hiçbir tanrısai amaç taşıyor muydu? Taşımadığını düşünüyorsanız, bu düşünceyi kafanızdan atın! Onların düşüşünün sonucunda

dünyanın zenginleşmesi gerçekleşmiştir. Artık Yahudiler'in özel ayrıcalıkları yoktur, kurtuluş kapıları şimdi tüm uluslara açıktır. Bu şekilde Tanrı daha önce 10:19'da alıntı yapılan vaadi gerçekleştirir - tanrı olmayanlara taparak O'nu kıskırttılar, O da kendi halkından olmayanları kabul edip onları imrendirecek!'

12. a. 'Eğer ulusun reddedilişi dünyaya böyle lütuflar getirdiyse, kurtulmuş Yahudiler'in sağlam geçişi dünya için ne anlama gelir? Eğer gözden düşmenin bu kadar harika bir etkisi olmuşsa, lütufkâr bir şekilde seçilmiş küçük bir topluluktan oluşan Yahudilikten sağlam bir geçişle iman edenlerin dünya üzerindeki etkisi ne kadar harika olacaktır!'

Bazı okurlar Pavlus'un sözlerine yaptığım yorumlara şaşıracaktır, çünkü normal olarak yapılan bu değildir. Ama 25. ayete geldiğimizde bunun doğru olduğunu göreceğiz. Oradaki '**bütünlük**' 'seçilmişlerin toplam sayısı' anlamına gelir ve burada niye aynı şekilde alınmadığının bir sebebi yokmuş gibi görünür. Devamındaki ayetler bu yorumu destekler. Pavlus gelecekteki bir şeyden değil, *o yazarken* olan bir şeyden bahsetmek için devam eder. Eğer 'bütünlük' sözcüğü birçok insanın inandığı gibi Yahudiler'in gelecek yenilenmesine gönderme yapıyorsa, Pavlus neden bu sözcüğü kendini süregelen bir *şimdiki* durum tartışmasına atmak için kullanır? Ne şekilde 14. ayette yaptığı gibi bir gelecek bütünlüğü elçinin öteki uluslara elçi olma ayrıcalığına çok değer vermesine sebep olur? Pavlus'un kendisini, benzeri görülmemiş bir tarzda dünyayı kutsayacak 'bütünlükten' biri olarak gördüğünü varsaymak akla uygun görünür. Bu nedenle, elçinin aşağıdaki şekilde makûl olarak yorumlanabileceğini düşünüyorum.

13-14. a. 'Ben bu bütünlükten biriyim. Tek bir Yahudi aracılığıyla dünyaya gelmiş olan lütfâ bakın! Yahudiler'in

düşüşü öteki ulusları zenginleştirmiştir, ama seçilmiş küçük bir topluluk, bütünlük, onları daha da zenginleştirmiştir. Size belirtmek istediğim nokta budur. Ayrıca, öteki uluslara elçi olan kimdir? Seçilmiş bir Yahudi'dir! Bunun için Tanrı'nın bana vermiş olduğu görevin çok fazlasını yapıyorum. Böylelikle belki de soydaşlarımı imrendirip bazılarını kurtarırım.'

Pavlus'un umudunun, bütün ulusu kurtarmak olmadığını belirtmekte fayda vardır. Onun tarif edilemez acısına neden olan şey, İsrail'in reddedişiydi. Ama *bazı* Yahudiler'in kurtulmalarında aracı olma umudu vardır.

15. a. 'Ulusun reddedilmesi dünyanın barışması anlamına geliyorsa, bazı Yahudiler'in kurtuluşu ne anlama gelir? Bu, ölümden yaşama geçişten başka bir şey değildir!'

Pavlus'un henüz bir kez bile gelecekte bahsetmediğine dikkatinizi çekerim. Bütün tartışması yüreği nasırlaşmış bir ulus ve bu ulusun içinde lütfun seçimiyle ilgilidir. Ulusun yüreğinin nasırlaşması öteki uluslardan olanların kurtuluşunun kapısını açmak anlamına gelmektedir. Bu anlamda, hem lütuf hem de barışma dünyaya gelmiştir. Ama seçilmiş küçük bir Yahudi topluluğu Pavlus'un tek örneğinin gösterdiği gibi *daha da fazla* lütfun kaynağıdır.

'Gözden düşme' ve 'kabul etme' ya da 'alma' süregelen bir şeydi ve hâlâ bir arada sürmektedir. Tarihin art arda gelen iki aşamasının ne olduğundan bahsedilmez. Sadece peşin hükümlü düşüncelerle bu ayetlere bakan bir kişi böyle bir yorumla ikna olabilir. Bu yorum bazılarının, lütfun seçimiyle İsrail'in kesin mahvından kurtulacağı, yani bunun gerçekten ölümden yaşama geçiş olacağı şeklindeydi!

Elçi şimdi aynı şeyi farklı sözcüklerle belirtir:

16. a. 'Ulusun reddedilmesinin ulustaki her kişinin reddedildiği anlamına geldiğini söylemiyorum. Bu benim

öğretimim bir parçası da değil. İlk ürün (İbrahim vs.) kutsalsa, ekin de kutsaldır. Kök kutsalsa, dallar da kutsaldır.'

Ama ekin ve dallar kısa bir süre sonra ortaya çıkaracağımız gibi, bütün olarak bir ulustan değil, kişilerden oluşur. İmanlı Yahudiler kutsal bir kökten çıkan kutsal dallardır. İman etmeyen Yahudiler, kökten koparılmış ve iman eden öteki uluslardan olanlar onların yerini doldurmuştur.

Elçi, bitkinin dal ve yapraklarının Yahudi kök sayesinde süreceğini görmemizi ister. Eski bitki yaşamdan tamamıyla yoksun değildir. Oradaki yaşam, Müjde'ye iman etmeye gelen Yahudiler'den oluşur.

Bazı önemli değerlendirmeler

Bazı okuyucuların açıklamalar konusunda kuşkuları olabilir. Ama elçinin öteki uluslardan olanların oluşturduğu kiliseye yazdığını da unutmamak gerekir. Pavlus'un böyle bir mektubun beşte birini okuyucularıyla hiç önemli bağlantısı olmayan bir şeyi, yani Yahudiler'in gelecek yenilenmesini açıklamaya ayırması olası mıdır?

Bölümler bir kez bizim ana hatlarıyla belirttiğimiz gibi anlaşıldı mı, aralarında tam bir bağlantı olduğu görülür. Elçi öteki ulusların ikinci sınıf imanlılar olmadığını, Tanrı'nın hiçbir zaman gözünden düşmeyecek halkının paydaş üyeleri olduğunu açıklamaktadır. Onlar imanlı Yahudiler'e inanılmaz derecede borçludurlar, ama hiçbir şekilde onlardan aşağı değildirler. Artık vaade dayanan antlaşmalara yabancı değildirler, geçmişte ve şimdi Yahudi imanlılarla paydaş vatandaş olup Tanrı'nın ev halkının üyeleridirler (bkz. Ef.2:11-22).

Öteki uluslardan olan imanlılar bu mektubu okurken kendilerini Tanrı'nın amaçlarının kenarında değil, merkezinde görebileceklerdi. Daha önce yaşamamış

oldukları Tanrı'nın onlara sunduğu lütfun kadrini bileceklerdi. Tanrı'nın halkı olmayan insanlar artık Tanrı'nın halkı olmuştu! Ayrıcalıkları olmayanlar Tanrı'nın seçilmiş halkına ayrılmış bütün ayrıcalıklara kavuşmuştu. Hristiyan imanlılar, ister Yahudi olsunlar, ister öteki uluslardan, Tanrı'nın göz bebeğidirler. Tanrı, amacını dünyevi bir ulusta değil, *kilisede* gerçekleştirmektedir; işte onların dikkati bu noktaya çekilmekteydi.

Bu ayetlerin yanlış anlaşılması birçok Hristiyan'ın Yahudiler'in geleceği sorusuyla gereksiz yere uğraşmasına yol açmıştır. Bu da dolayısıyla, bugün İsrail adını taşıyan dünyevi devlete gereksiz yere sevgiye yol açmıştır. Müjde'ye iman edenlerin İsrail'i politik olarak desteklemeleri doğal karşılanır. Ama bu, Arap halklarının Müjde'yi kabul etmelerini şiddetle engellemektedir.

Her birimiz başımızdaki yönetimlere bağlı olalım (Bu konuyu Romalılar 13. Bölümde işleyeceğiz). Modern İsrail devletine olan ilgimiz diğer devletlere olan ilgimizden ne fazla ne az olsun. Günümüz İsrail devletinde nüfusun büyük bir kısmı Yahudi'dir; bizler onların arasındaki Tanrı'nın seçilmiş küçük topluluğuna çağrı yapmak için çalışıp dua edelim. Komşularımız olan Yahudiler ve öteki uluslardan olanlar için dua edip aralarında çalışalım. Hristiyan imanlıların gerçek İsrail olarak kavuştuğu ayrıcalıkları aramaları için onları da teşvik edelim.

18.

Tanrı'nın Yahudiler'le işi bitmiş midir? (2)

Romalılar 11:17-36'yı okuyun

Takip eden ayetler yapılan yorumu onaylar ve özellikle Pavlus'un İsrail'in ulus olarak Tanrı'nın onayı için yenilenip yenilenmeyeceğini tartışmadığının altını çizer. Bunun yerine, Pavlus kişilerin kurtuluşuyla ilgili öğretiyi vermektedir. Bu, zeytin ağacı benzetmesinde görülür.

Zeytin ağacı örneği (11:17-25)

Bu örnek bugünün insanlarından ziyade o dönemin okuyucuları tarafından daha iyi anlaşılabilir. Modern meyve yetiştiricileri yabanıl ağaçtan öz ağaca aşamaz. Ancak, Akdeniz ülkelerindeki uygulama bazen farklıydı. Bazen yabanıl zeytin ağacı filizinden de meyve vermeyen zeytin ağacına aşılama yapılırdı. Bu, ağacı güçlendirmeye yarardı. Buna ek olarak yabanıl zeytin filizi, öz ağacın kökünden yaşam alarak meyve verirdi. Pavlus'un düşüncesindeki uygulama budur. Öz ağaç ulusal İsrail'i, yabanıl zeytin de öteki uluslardan olanları simgeler.

17. a. 'Bütün dünyevi İsrail gözden düşmemiştir, ama (imansızlıklarından dolayı, 11:20) ağacın bazı dalları kesilmiştir. Siz öteki uluslardan bir imanlı mısınız? Siz yabanıl zeytin filizi gibi boş yere aşılanmışsınız. Şimdi

(imanla 11: 20) gerçek İsrail'in bir parçası ve İbrahim'in çocuğu oldunuz.'

Pavlus, Tanrı'nın gerçek İsraili'nin bir ulustan değil, imanlı bireylerden oluştuğunu çok açık şekilde anlatır. Bu noktada hâlâ şüphesi olanlar Efesliler 2:11-22'ye bakıp üzerinde düşünmelidir.

Elçi, İbrahim'in soyunun ve Tanrı'nın tanıdığı tek İsrail'in imanlı bireyler topluluğu olduğunu öğretmektedir. Bu topluluk Rabbimiz İsa Mesih'te kişisel imanla günahattan kurtulan, bu bedene katılmış Yahudiler ve öteki uluslardan olanlardan oluşur. İmanlı olmayan biri, ulusu ne olursa olsun, İbrahim'in *kökü* oluşturduğu zeytin ağacının bir parçası değildir. İmanlılardan başka hiç kimse Tanrı'nın İsraili'ni oluşturamaz. Bu da elçilerin, neden peygamberlikleri İsrail ulusuyla görünüşte bağlantılı olarak Hıristiyan kilisesinde gerçekleşmiş peygamberlikler olarak yorumladıklarını açıklar (bkz. örn. Elçilerin İşleri 2:16-21; 15:13-18).

18-24. ayetlerde Pavlus, verdiği örneğe devam eder ve bunu okurlarının çoğunu oluşturan öteki uluslardan olanlara uygular. Temel noktası, onların İsrail'in reddedilmesinden övünmemeleri gerektiğidir. Şöyle der: 'Sen imanla yerinde duruyorsun ve imanının gerçek olduğu kanıtlanmazsa, aynı nedenden dolayı sen de reddedilmiş Yahudi'yle aynı kaderi paylaşacaksın. Eğer bir Yahudi imansızlığından dönerse, tekrar aşılacaktır. Ama sen imanda kalmazsan, kesilip atılırsın!'

Elçinin ulusların aşılama ya da dışlanmasından bahsetmediğini görmek önemlidir. O kendi kişisel iman ya da imansızlıklarına dayanarak Tanrı'nın zeytin ağacında olan ya da olmayan kişilerden bahsetmektedir. Burada ulusal kurtuluşla ilgili bir söz geçmez, Yahudiler'in gelecek ruhsal yenilenmesiyle ilgili peygamberlik de yoktur. 26. ayete yaklaştıkça, bu nokta ağırlık kazanır.

25. a. 'Övünüp kibirlenmeyin. Bütün ulus hiçbir zaman reddedilmemiştir. Onun körlüğü sadece kısmendir ve bu durum öteki uluslardan seçilmişlerin sayısı tamamlanıncaya dek sürecektir.'

Peki nasıl bir düzen olacaktır? Kurtulanların çoğunun öteki uluslardan olacağı bir düzen olacaktır, ama burada bazı Yahudiler de bulunacak. Tabii öteki uluslar sanki üstünlermiş gibi övünmemeliler: 'Doğal olarak ait olmadığın bir şeye aşılandın, ama *onlar* kendi zeytin ağaçlarına aşılanıyorlar. Öteki uluslardan olan imanlıların Yahudi olanlardan bir şekilde üstün olduğunu söyleyemezsiniz' (11:24).

Bazıları 25. ayetin ikinci kısmındaki '**dek**' sözcüğüne vurgu yapar. Bu ayeti Yahudiler'in kısmî körlüğünün, öteki uluslardan olanların sayısı tamamlanıncaya kadar süreceği ve bundan sonra körlüğün tamamen kalkacağı anlamında düşünürler. Bu onların Yahudiler'in ruhsal yenilenmesinin kayda değer şekilde olacağını beklemelerine yol açar ve 26. ayetin ilk kısmını buna göre yorumlarlar. Ama bu, Pavlus'un söylediği şey *değildir*! Bu bölümlerde hiçbir yerde, ulusal kurtuluştan bahsetmemiştir, şimdi burada bahsetmeye başlaması da pek olası değildir. Bütün tema kişilerin kurtuluşu üzerinedir ve Pavlus'un hâlâ aynı konuyla ilgili yazdığını varsaymak akıllıca ve güvenli olur.

Bu noktada Mezmur 110:1'e gönderme yapmak yararlı olabilir. Burada bize, Mesih'in, Rab O'nun düşmanlarını ayaklarının altına serinceye *dek* O'nun sağında oturacağını söyler. Bu, artık hüküm sürmeyeceği anlamına mı gelir? Kesinlikle hayır. 'Dek' sözcüğü kalıcı ve süregelen bir durumu belirtir. Yahudiler bu kelimeyi bu şekilde uygulamak için kullanılır. Benzer şekilde burada, 25. Ayette de kullanıldığına inanmak için iyi bir neden vardır.

Elçi böylelikle Yahudiler'in kısmî körlüğünün kalıcı ve süregelen durumunun bütün seçilmiş öteki uluslardan olanlar

gelene kadar devam edeceğini söylemektedir (bu da bence, dünyanın sonuna tesadüf eden zamandır).

'Bütün İsrail' kimdir? (1:26a)

Pavlus bize Tanrı'nın seçilmişlerinin nasıl geldiklerini anlatmıştır. Tanrı'nın gerçek İsraili gittikçe tamamlanmaktadır. Birkaç Yahudi'den ve çoğunlukla da öteki uluslardan olanlardan oluşur; bunların hepsi imanla günahtan kurtarılmış *bedende* birleşir. Bütün İsrail'in kurtulacağı yol budur.

Pavlus, 'Ve *sonra* bütün İsrail kurtulacak' demez, '**Ve böylece bütün İsrail kurtulacak**' der. Bu cümle önceki tartışmanın bir özetidir. Elçi sanki şöyle der: 'Size ana hatlarıyla belirttiğim şey, uzun bir zaman süresinin düzenidir. Bu şekilde Tanrı'nın seçilmişleri gelir. Böylece Tanrı'nın İsraili kurtuluşa kavuşacaktır.'

Diğer yorumların nasıl uyacağını görmek zordur. Elçinin dünyevi ulusa gönderme yaptığı olası mıdır? Bir önceki sav, bir anlığına bile olsa, yaşayan her Yahudi'nin kurtulacağını mı varsayar? Burada kesinlikle farklı bir şey söyler. Bütün Hristiyan imanlıların kesinlikle kurtulacağı konusunda bize güvence verir ve bu yalnızca İbrahim'in gerçek çocukları ve tanrısal olarak sevilen zeytin ağacı için olacaktır. Tanrı'nın tanıdığı tek İsrail bu olacaktır. Bundan dolayı, 26. Ayetin ilk kısmının önceki gerekçeli savın bütününe bir özet olduğu görüşündeyim.

Ancak, birçok içten Hristiyan bu vaadi ulusal İsrail'e atfeder ve dünyanın gelecek tarihinde birkaç 'binyıl' sırasında Yahudiler'in büyük ölçüde Mesih'e döneceğini düşünür. Ama bu görüş, Pavlus'un '**bütün**' sözcüğünü kullanmasının hakkını vermez. Ancak, imansızlık içinde ölen bütün Yahudiler'in bin yıllık süre içinde dirilip her birinin eksiksiz biçimde tövbe etmesini ve Müjde'ye iman etmesini sağlayan

ikinci bir şanstan yararlanması varsayılır.

Buna cevap olarak, birçok kişi 'bütün'ün tek tek bireyler anlamına gelmediğini söyleyip, bir anlamda 'çoğu' ya da 'büyük bir çoğunluk' anlamına gelebileceği konusunda ısrar eder. Ancak, şunun unutulmaması gerekir ki, Pavlus'un sözleri, kişilerin kurtuluşuyla ilgilidir ve 'bütünün' nasıl eksik anlaşılabildiğini anlamak zordur.

Bazıları da, öteki uluslardan olanların İsrail'in şimdiki kısmî körlük dönemi sırasında kurtuluşa gruplar halinde geldikleri, ama öteki uluslardan olanların gelmesi tamamlanınca, İsrail'in körlüğünün sona ereceği ve Yahudiler'in dünya çapında Mesih'e döneceği tasarısını savunurlar.

Bu yorumun savunucuları, 12. ayetteki 'düşüş'ü İsrail'in şimdiki durumunun belirtisi olarak, aynı ayetteki 'bütünlük' sözcüğünü de gelecekteki beklenen yenilenmeye gönderme olarak anlarlar. Şimdiki 'gözden düşüş' dünyanın barışmasına yol açar (öteki ulusların kurtulması), ama gelecekteki '**kabul edilme**' ya da 'alınma' lütuf içinde yüce bir uyum getirecektir, bu da yalnızca 'ölümden yaşama geçiş' olarak tanımlanabilir (11:15).

Ancak, bu sözlerin tarihte ard arda gelen evreler ima ettiği konusunda hiç delil yoktur ve ben bunları yan yana ve aynı anda ilerleyen aşamalar olarak anlamak için akıl yürütmüş oldum. Pavlus şimdiki hizmetiyle ilgili olarak bu ayetlerden sonuçlar çıkarır. 13. ayette belirttiği üzere, ana hatları belirtilen bu yorumun, onun hizmetini yüce saymasına neden olabileceğini ya da bu hizmetin öteki uluslardan olan okurları için nasıl özel bir önemi olabileceğini anlamak zordur.

Ama büyük bir itiraz vardır. Bu, Yahudiler'in körlüğünün sona ermesine yol açan diğer ulusların kurtuluşunun tamamlanmasıysa, bu o halde öteki uluslar arasında nasıl daha büyük bir lütfə yol açabilir? Bu tamamlanmayı,

tamamlanmama olarak varsayalım, çünkü bu sonradan eklenmiştir! Kendi adıma konuşacak olursam, bu zorlukların aşılmasını güç buluyorum. Bence şimdiki kitapta geliştirilen yorumla devam etmek daha akıllıca görünmektedir.

Pavlus, mektubun başlarında 'bütün soy' ve 'bütün İsrail' sözlerini kullandığı zaman, kimi kastetmiştir? Yahudi ulusunu kastetmeyip halk içinde seçilmiş küçük bir topluluğu ve genelde seçilmiş olanları belirtmiştir. Burada aynı şeyi demek istediğine inanmak en iyisidir. 'Bütün İsrail'e gönderme yapması, uzun süreli düzeni kastederek seçilmişlerin nasıl geleceğinin özet bir ifadesidir. Öteki uluslardan imanlılara yazmaktadır ve onlara ayrıcalıklarının ne kadar yüce olduğunu göstermektedir. Ayrıca onlara Müjde'yi yayma alanında görev aldıklarında ne tür bir karşılık göreceklerini açıklamaktadır.

Tartışmanın kapanması (1:26b-32)

26a. ayetin anlaşılması onu izleyen ayetlerce doğrulanır. 26-27. ayetlerin kalanı Yeşaya 59:20-21'den alıntıdır. Peki bu bölüm neyi konu alır? Pavlus daha önce 3. bölümde dünyanın suçunu açığa çıkarırken buradan alıntı yapmıştır. Dünyevi İsrail'in, günahı yüzünden nasıl başarısız olduğunu ve tövbe etmediğini açıklar; bu, peygamberi şaşırtan bir gerçektir. O zaman Rab, kendine dünya çapında bir krallık kurma görevine verir. Düşman bir sel gibi gelecektir, ama Rab ona karşı bir ölçü oluşturacaktır. Bu ölçü Mesih'tir. O dünyevi bir ulustan gelecektir, ama (Yeşaya küçük bir topluluğun kurtulacağını öğretse de) O'nu reddeden bu ulusa değil, öteki uluslardan olanlara kurtuluş getirecektir. Bu, Pavlus'un, 'bütün İsrail kurtulacak' noktasının altını çizmek istediğinde bizi yönlendirdiği bir Kutsal Kitap bölümüdür.

Hatırlanması gerekir ki, Yeni Antlaşma yazarları Eski Antlaşma'dan alıntı yaptıklarında, niyetleri sadece alıntı yapılan metinden tek bir noktaya varmak değil, bu metnin

bulunduğu bütün bağlama dikkat çekmektir. Dünya çapında bir kurtuluş vaat eden bölüm, Pavlus'un 'bütün İsrail kurtulacak' diye vaat ettiği zaman belirttiği bölümdür. Bu nedenle, ifadeyi yapmış olduğumuz şekilde yorumlamak en akılcıdır. Bir şekilde, Pavlus'un önceki savının tamamen Yeşaya'nın önbildirileriyle tutarlı olduğunu anlamış olduk. 26a. ayeti, Yahudiler'in gelecekte yenilenmesine gönderme yaparak anlamak imkânsızdır. Bunu desteklemek için Yeşaya kısmından nasıl alıntı yapılabilir?

Pavlus gelecekle ilgili değil, şimdi olan ve süregelen şeylerin düzeniyle ilgili konuşmaktadır. Bu, 28. ayette söylediğiyle kanıtlanır. Uzak bir gelecekte ne olacağını açıklamak için acele etmez, okurlarına akılcı bir şekilde önceki öğretilerini özetleyerek şimdiki durumun ne olduğundan bahseder.

28-29. a. 'Bir bütün olarak ulus Müjde hesabına size karşıdır. Ama bu ulus içinde bir seçim, seçilmiş olan bir sayı vardır. Onlar size çok yakındır. Onlar şimdi aşılandığınız, Tanrı'nın onlara böyle bir soy olduğunu vaat ettiği İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un soyundandır, Tanrı'nın armağanları ve çağrısı geri alınamaz.'

Atalara verilen vaatler Pavlus'un mektubunu okuyan imanlıların kendilerinde gerçekleşir. Tanrı bu, sözü edilen soya göklerdeki yıldızlar ve denizlerdeki kum taneleri kadar sayısız vaatte bulunmuştu. Pavlus bize İbrahim'in gerçek soyunun dünyevi insanlar değil, imanla Mesih'te birleşmiş insanlar olduğunu öğretir. Bu da Pavlus'un hemen, kurtulan 'bütün İsrail' sorusundan Tanrı'nın armağanları ve çağrısının geri alınamayacağı gerçeğine ve doğrudan öteki uluslardan olan okurlarına kişisel hitaba nasıl geçtiğini açıklar.

30. a. 'Siz öteki uluslardan olan imanlılar kendinize bakın. Bir zamanlar Tanrı'nın sözünü dinlemiyordunuz, ama

Yahudiler'in reddedilmesi sizin kurtuluşunuza yol açtı. Onların imansızlığı kopmalarına neden oldu, siz de imanla bu yeri kapladınız.'

31. a. 'Şimdi dünyevi İsrail içindeki "seçimi" düşünün. Onlar da bir zamanlar iman etmiyordu. Onların iman etmesine yol açan neydi? Bu, kendilerinin kavuşamadığı kurtuluşa erişen öteki uluslardan olan kişilerin görüntüsüydü.' (Bu, Pavlus'un 13-14. ayetlerde kesinlikle bahsettiği noktadır).

O zaman günahtan kurtulan toplulukta iki beden vardır, her biri diğerine bir şey borçlu olup tek ağaç haline gelirler. 32. ayet ne kurtulan öteki uluslardan olanların çoğunluğunun ne de kurtulan Yahudi azınlığının bir diğerinden hiçbir şekilde üstün olmadığını göstermeyi amaçlar. Her ikisi de ne durumdaydılar? İmansızlık içindeydiler. Tanrı onları nasıl kurtardı? Yalnızca merhametle.

Şükran duası (11:33-36)

33-36. a. 'Tanrı'nın mucizesine bir bakın! Ne denli anlaşıl mazdır! Kimseye sorumlu değildir, gücünü kimseden almaz. Kendi dilediği gibi, isteğini uygulamaktadır.'

Bu konuda düşünün! Bir zamanlar iman etmiyordunuz, Tanrı halkının bütün ayrıcalıklarına kavuştunuz. Tanrı'nın seçmiş olduğu Yahudiler ve öteki uluslardan olanlar sonsuza kadar belirtilen şekilde gelmeye devam edecekler. Bu, her birinin bunu hak ettiğinden dolayı değildir. Hepsi imansızlık içindeydi. Bunun açıklaması büyük merhamettir.

Tanrı'nın sizin için yapmış olduklarına, 33-36. ayetlerdeki şükran duasını tekrarlayarak siz de şükredin. Size böyle hak edilmemiş bir iyilik gösteren Rab'bi hoşnut eden bir yaşam sürmek için kararlı olun. Bu konuya ilişkin verilen pratik talimatlar, mektubun kalan kısmında ele alınır.

3. Kısım: Hıristiyan Yaşamı Sürmek (Romalılar 12-16)

19.

Tanrı'nın isteği

Romalılar 12:1-21'i okuyun

Elçi mektubunun öğretiyle ilgili kısımlarını oluşturan bölümlerde bize harika gerçekler öğretmiştir! Müjde'yi bildirişi ne kadar yüce olmuştur! Mesih'te ne kadar zenginiz! Tanrı, hak etmemesine rağmen günahkârla nasıl harika bir şekilde ilgilenmiştir!

Ama bütün bunlar sorun doğurur. Böyle bir sevgiye nasıl karşılık vermeliyim? Tanrı'dan böylesi bir merhamet bulunca, şükran yoluyla ne yapmam gerekir? Bütün kurbanlar hükümsüz kılındığından Eski Antlaşma döneminde yapıldığı gibi şükran sunusu getiremem. Elbette Tanrı'yı dudaklarımla öveceğim, ama bir şekilde bu yeterli olmaz. Peki ne *yapmam* gerekir?

Kendini adama (12:1-2)

1. a. 'Sorunuza cevap bir kelimede saklıdır: *Kendini adama*. Kurban adamak yerine, bir *olun*! Hayvanların kayıtsız şartsız kurban edildiği gibi bedenlerinizi Tanrı'nın denetimine bırakın. Bir zamanlar günaha hizmet eden bedenleriniz artık O'na hizmet etsin. Vereceğiniz karşılık, feda edilen bir yaşam değil, O'nun için *sürdürülen* bir yaşam olsun. Kendinizi kutsal yaşama ve Tanrı'yı hoşnut etmeye adayın. Eski Antlaşma tipi kurbanın tam tersi olarak, bu sizin

ruhsal tapınışıdır.'

2. a. 'Her şeye rağmen, Tanrı'nın gösterdiği merhamet sizi Tanrı'nın halkı yapmıştır; bu nedenle, sanki Tanrı'nın halkı değilmişsiniz gibi yaşamayın. Bir başka deyişle, herkes gibi yaşamayın. Çevrenizdeki insanların, kendileri gibi olmanız için size baskı yapmasına izin vermeyin. Bunun yerine, *O'nu* hoşnut etmeye odaklanın. Bu sadece belli fiziksel uygulamalar yerine getirilerek yapılamaz, ayrıca düşüncelerinizin de değişmesini gerektirir. Düşüncenizin değişmesi de, zaten davranışlarınızın değişmesi sonucunu doğurur. Kendinizi tamamen *O'nu* hoşnut etmeye adayın. Bunun düşüncenizde sağlam bir ilke olmasını sağlayın. Tanrı'nın isteğini bu şekilde sınayın; isteğinin iyi, kabul edilebilir ve mükemmel olduğunu göreceksiniz.'

Demek ki Pavlus'un öğretisinin ardından gelen ilk şey, kişinin kendini adaması ve ayrılmaya çağrıdır. Bunun da hoşnutluk ve kutsallık dolu bir yaşama yol açacağı belirtilir. Bu, Tanrı için yaşamaya ve tamamen *O'na* boyun eğmeye bir çağrıdır. Bu, Tanrı'nın Müjde'de bizim üzerimize dökmüş olduğu merhametlere tek akılcı karşılıktır. Tanrı'nın yolundan gitmenin bizim yaşamımızı mahvedeceği telkininde bulunduğu, Şeytan'ı dinlemememiz gerekir. Tam tersi, Tanrı'nın isteğine itaat, yaşamlarımızı tarif edilmez biçimde zenginleştirir. Biz *O'nun* için yaratıldık ve beklememiz gereken de budur.

Pavlus'un bizi, *kendimizi* adamaya çağırdığını not etmeliyiz. Tanrı'ya yalnızca *bir şeyler* vermek, Tanrı'nın fazla ilgilenmediği vekâleten bir adama şeklidir. *O'nun* bizim için Mesih'te yaptığı her şeye tek uygun karşılık, *O'nun* denetiminde kendimizi tamamıyla adamaktır.

C. T. Studd bunu şöyle ifade eder: 'İsa'nın benim için öldüğünü biliyordum, ama benim kendime ait olmadığımı

hiç anlamamıştım. Tövbe, *geri alma* demektir; eğer ben O'na ait idiysem, ya bir hırsız gibi bana ait olmayan bir şeyi elimden bırakmazdım, ya da her şeyi Tanrı'ya bırakmam gerekirdi. İsa Mesih'in benim için öldüğünü anladığımda, her şeyi O'na bırakmak hiç zor gelmedi.'

Böylelikle genel ilke çok açıktır. Peki ama eğer Tanrı'nın ne istediğini bilmiyorsa kendimi O'nu hoşnut etmeye nasıl adayabilirim? Bu zorluğu düzeltmek için Pavlus bize birkaç farklı alanda Tanrı'nın bizim için isteğinin ne olduğundan bahseder.

Tanrı'nın sizin için kilisede isteği: Armağanların uygulanması (12:3-8)

Bir Hristiyan'ın yaptığı ilk şey kişisel dua ve İncil çalışması için (bu mükemmel bir alışkanlık olup bir süre için cesaretinin kırılmaması gerekse de) 'sakin bir zamanı' olmasını öğrenmemesiydi. İlk eylemi vaftiz olması ve kiliseye katılmasıydı. Bu, Pavlus'un kişi olarak Tanrı'nın onun için isteğini tartışmadan önce neden Tanrı'nın kilisedeki imanlı için isteği konusuyla ilgilendiğini açıklar.

Kendini adamaya dair belirsiz görüşleri bir kenara bırakmak gerekir. Adanmanın ilk görüldüğü yer imanlının içinde yaşadığı inanlılar topluluğudur. Eğer Tanrı'ya merhameti için şükretmek isterseniz, buradan başlamalısınız. Kilise yaşamıyla ilgili olarak Rab'bin söylediklerine kendinizi adamalısınız. İyi bir Hristiyan görünüp de bu alanda Rab'be itaat etmeyen kişiler iyi Hristiyan değildir. Rab'bin itaat beklediği ilk alanda O'nun denetimi altına girmemişlerdir. Eğer ilk yapılması beklenen şeyler sırasıyla uygulanmazsa, diğer şeyler nasıl düzgün olabilir ki?

3. a. 'Tanrı'nın size verdiği armağanlar konusunda gerçekçi bir görüş edinerek başlamalısınız. Mesih'in elçisi olarak

benim ilk olarak vurgulamak istediğim nokta, her birinizin dikkatine sunmak istediğim nokta işte budur. Kendinizi çok fazla düşünmek için ayartılırsınız. Bu ayartıya direnin ve bunun yerine armağanlarınız için ciddi, gerçekçi ve dengeli bir değerlendirme yapmaya çalışın. Tam olarak Tanrı sizi inanlılar topluluğunun yararına olacak hangi yönlerle donatmıştır?'

4-5. a. 'Gördüğünüz gibi, Mesih'in her kilisesi bir beden gibidir. O baştır ve her üye sadece başa değil, diğer bütün üyelere de bağlanan bir uzuvdur. Birçok farklı uzuv vardır, her birinin farklı işlevi vardır, ama yalnızca tek bir beden vardır. Düzen, birlik içinde çeşitliliklerdir. Her birimizin armağanı vardır, ama hepimiz aynı şekilde armağanlara sahip değilizdir. Bu alanda bizim aramızda gerçek ve önemli farklılıklar vardır, ama bu, hiçbir şekilde bedenin bütünlüğünü tehdit etmez. Her uzvun farklı işlevi vardır, ama yine de her uzvun amacı aynıdır, bu da bütün olarak bedenin, yani inanlılar topluluğunun iyiliğidir.'

6. a. 'Armağanlar onlara bağışlanan lütfâ göre değişir, ancak bütün armağanları veren aynı lütuftur.'

Bu da elbette bütün armağanların yararlı olduğu anlamına gelir, hepsi önemlidir ve hepsine ihtiyaç duyulur. Mesih'in kilisesinde kimse, 'Benim yapacağım bir şey yok' ya da 'Ben hiçbir şey yapamam' dememelidir. Böyle bir konuşma, her üyenin bir şekilde armağanı olduğuna dair Kutsal Kitap ayetleriyle çelişir. Ne yazık ki, bugün sıklıkla duyulan bu tür itirazları Pavlus dikkate bile almaz. Armağanımızı keşfetmemizi teşvik ettikten sonra, bunu kullanmamız için bizi harekete geçirir.

Elçi şöyle devam eder: 'Tanrı'nın düşüncesinin ne olduğunun insanlar tarafından bilinmesini sağlayan bir armağanınız var mı? Öyleyse onu yerine getirin, ne daha

çoğunu ne de daha azını. İmanınız oranında peygamberlik edin'

7. a. Eğer topluluğa hizmet etme armağanınız varsa, hizmet edin. Eğer Tanrı'nın halkının düşüncelerini eğitime armağanınız varsa, bu göreve devam edin.

8. a. Belki özellikle insanların vicdanlarına hitap etme ve onları göreve teşvik etme armağanınız olabilir. O zaman kendinizi buna adayın. Eğer bağışta bulunmak güçlü nokتانızsa, bunu cömertçe, özenle yapın. Eğer güçlü nokتانız yönetmekse, gayretle yönetip ihmalkâr olmayın. Eğer hizmetiniz sıkıntıda olanlara yardım etmekse, bunu güler yüzle yapın.'

Bir başka deyişle Pavlus, her bir okuruna armağanını ortaya çıkarmasını söylemektedir. Her biri, inanlılar topluluğuna ne şekilde faydası dokunabileceğini kendine sormalıdır. Diğerlerinin aynı armağana sahip olduğunu ummamalı ve sahip olduğu armağanı tam olarak kullanmalıdır. Her imanlı ait olduğu topluluğun yararına yapabileceği her şeyi yapmalıdır. Bu, Rab'bin ona karşı gösterdiği merhamete karşılık şükretmeye başlaması gereken yerdir. Kendisinin de üyesi olduğu topluluğun yaşamına ve hizmetine hiç esirgmeden kendisini adanmalıdır. Kendisi gibi Mesih'in müjdesiyle kurtulmuş insanlardan oluşan kiliseye tam bir bağlılığı olmalıdır.

Tanrı'nın kişi olarak sizin için isteği: Lütufların büyümesi (12:9-21)

Ancak, kilisede iyi bir şeyler yapmak yeterli değildir. Şükran dolu imanlının belli bir *duruşu* olmalıdır. Bu nedenle Pavlus kişisel davranışlar konusunda açıklama yapar. Kendini

adamış kişi kilisede armağanlarını kullanır ve iman yaşamında lütfu geliştirmeye çalışır. Biri ya da diğeri arasında seçim yapmaz, her ikisini de uygular.

şimdi bu talimatları yorumlayalım. Hemen göreceğiz ki, hiçbirimizin kendimizle övünmemiz için bir nedeni yoktur. Bu ayetler bizi, Tanrı'ya haykırmamız ve davranışımızın O'nun için geçmişte olduğundan daha hoşnut edici olabileceğini dilememiz için harekete geçirmelidir.

9. a. 'Diğerklerine karşı sevginiz gerçek olsun, olduğunuzdan değişik görünmeyin. Günahkâr ve şüpheli olan ne varsa tümünden reddedin. İyiliğ'e, paklığ'a ve doğru olana karşı sevginizden utanmayın.'

10. a. 'Kilisede etkili olan ruhun, kardeşlik sevgisi ve duygusu olmasını sağlayın. Bu da yalnızca kendimizden çok başkalarını düşünerek edinilebilir.'

11. a. 'Başıboşluğ'a, boş yere vakit harcamaya ve sıkıntıya kapılmayın. Bunun yerine, Ruh'la ateşli olup ruhsal gayretle dolarak kendinizi tamamen Tanrı'ya kulluk etmeye verin.'

12. a. 'Umudunuzla sevinin! Bu arada, sabırla geçireceğiniz sıkıntılara dayanın. Göklerle bir an bile bağlantıyı kesmeyin.'

13. a. 'Birçok imanlı kardeşiniz ihtiyaç içindedir. Bunun için ne yapabiliyorsanız yapın. Evinizi kullanma fırsatı yaratın ve evinizde sürekli konuk ağırlayın.'

14. a. 'Zulüm Hristiyan yaşamının bir parçasıdır, zulme karşı nasıl tepki göstereceğinize dikkat edin. Bu bir günahtır, o yüzden buna göz yummayın. Buna karşı, size karşı olanlar için iyilik dileyin. Onlara hakaretle değil, sevgi sözleriyle karşılık verin.'

15. a. 'Diğer insanların sevinç ve üzüntülerine kayıtsız kalmayın, onlarla paylaşın. Sanki sizin sevinciniz ve üzüntünüzmüş gibi yüreğinizde hissedin. Ne de olsa birimiz diğerimizin üyesiyiz.'

16. a. 'Kilisede birliği koruyun ve her tür ayrımcılık ve kayırmadan kaçının. Özellikle kendinizle böbürlenmemeye dikkat edin. Bundan kaçınmanın yolu sıradan insanlarla yakın arkadaş olmaktır. Bazı insanların sizin “çok iyi” olduğunuzu düşündükleri bir noktaya gelmeyin' (bkz. Süleyman'ın Özdeyişleri 3:7).

17. a. 'Haksızlığa uğradığınızda, bunu kim yapmış olursa olsun, misillemede bulunmayın. Yaşamınızı bütün *gerekçeli* eleştiriden özgür kılın.'

18. a. 'Mümkünse, elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın.' Kötü dünyada diğerleriyle barış içinde yaşamak elbette her zaman mümkün değildir. Bu da elçinin bunu söylerken neden talimatını uygun sözcüklerle ifade ettiğini açıklar. Örneğin, gerçek söz konusuysa, bir imanlı kendisini gözden düşmesine, hatta kendisinden nefret edilmesine neden olacak bir tavır alabilir. Böyle durumlarda kişinin diğerleriyle barış içinde yaşaması mümkün olmaz. Ama yine de, elçi imanlının anlaşmazlığa girmemesi gerektiğini açıkça belirtir. Diğer insanlarla barış içinde yaşamak için elinden geleni yapmalıdır.

19. a. 'Kimseden öç almayın. Tanrı'nın ayrıcalığını elinden almayın. Siz aradan çıkın, işi Tanrı'ya bırakın. Adalet vermek sizin değil, O'nun ayrıcalığıdır ve bunu *yapacağını* da zaten vaat etmiştir (Yasa'nın Tekrarı 32:35).

20-21. a. 'Gerçekten kötülüğe her tür akla gelen iyilikle karşılık vermelisiniz. Kötülük eden kişinin utanma hissiyle rahatsız edilmesi daha iyidir. Düşmanlarınızı utanca boğun. Onları misilleme yaparak değil, gerçek iyilikle yenin. Böyle taktikler uygulayarak, kötülüğün sizi yenmesine izin vermeyin. Kötülüğü iyilikle yenin.'

Şükran dolu Hristiyan nasıl yaşar?

Bu noktada, Pavlus'un bize bu bölümde verdiği şükran dolu Hristiyan tanımını düşüncelerimizde aydınlığa kavuşturmak önemlidir. Şükran dolu Hristiyan, tek amacı merhametli Kurtarıcısı'nı hoşnut etmek olan ve bütün bunlarla kendini Rab'bin denetimine veren kişidir. Kendisi için sonuç ne olursa olsun, 'Senin işin tamamlanacaktır' diye haykırır.

Tanrı'nın isteğine itaat ederek, kendi yeteneklerinden her şekilde yararlanarak hizmet etmeye çalıştığı inanlılar topluluğuyla yakın bir birlik içine girer. Kendi ruhsal yaşamını sürdürmekle ilgili olarak Tanrı'nın vermiş olduğu talimatlara her açıdan itaat etmeye çalışır. Böylelikle etrafındaki insanlardan oldukça farklı davranmış olur. Ama bu, onun tuhaf biri olduğu anlamına gelmez. Bilakis yaşamı bencillikten uzaktır; hem yukarıya doğru hem de dış görünümünde pak, alçakgönüllü ve faaldir.

Bu bölümün talimatları, bizim ruhsal ateşimizi ayarlayabileceğimiz bir termometre gibidir. Şükran dolu Hristiyanlar'ın nasıl yaşamalarının beklendiğini öğrendik. Şükranımızın boyutu okumuş olduklarımızı ne kadar ciddiyetle yaşamaya çalıştığımızı görerek ölçülebilir.

20.

Hristiyan ve devlet

Romalılar 13:1-7'yi okuyun

Bir önceki bölümde elçi bize Tanrı'nın sevgisine nasıl karşılık verileceğini söylemişti. Şükranımızı kendimizi adamayla ifade etmeliyiz. Tanrı'yı hoşnut etmek için kendimizi vermeliyiz. Tanrı'nın ne istediğini bilmedikçe, bu imkânsızdır. Pavlus bize kilise üyeleri olarak Tanrı'nın bizden ne beklediğini söylemiştir. Bu, Tanrı'nın bizlerden başka bir beklentisi olmayacağı anlamına gelmez. Kilisenin bir parçasıyız, ama aynı zamanda da dünyada yaşıyoruz. İşte bu alanda da, bizden farklı bir davranış beklenir; Pavlus bunun ne olduğunu bize anlatarak mektubuna devam eder.

Tanrı'dan olan yetki (13:1-2)

Pavlus 1. ayette, yönetimin yasal olarak hükmettiği her kişinin itaat ve bağlılığını talep ettiğini açıklamakla başlar. Bu nasıl olabilir? Bunun cevabı, yönetimin kullandığı gücün Tanrı'dan olmasıdır. Evrende, Tanrı'nın dışında başka mutlak bir güç yoktur ve O'ndan ayrı olarak hiçbir yerde gücün uygulanması mümkün değildir. Var olan yönetimler Tanrı tarafından kurulmuştur. Pavlus bu yönetimlerin gerçekten var olduğu konusunda ısrar eder. Sivil yönetim tanrısal bir buyruktur.

Biz Hristiyanlar, bir devlette vatandaşlar olarak nasıl

davranmamız gerektiğini düşünmeliyiz. Devlet mutlak bir yetki değildir, ama kendisine yetki verilmiştir ve ona bu yetkiyi veren Tanrı'nın kendisidir. Bundan dolayı, ona itaat etmememiz düşünülemez. Pavlus bu noktayı kısaca açıklar.

Ancak, bu öğreti bazı önemli noktalar içerir. Örneğin devlet, kendisine yetki vereni hoşnut etmeyen bir şey buyurursa, o zaman haddini ve yetkisini aşmış olur. Böyle durumlarda ona gerçekten itaat edilmemelidir, böyle tanrısal olmayan taleplere direnmek bir Hristiyanlık görevidir. Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını Tanrı'ya vermeliyiz (Markos 12:17). Sezar haddini aştığında, insanlardan çok Tanrı'nın sözünü dinlememiz gerekir (Elçilerin İşleri 5:29). Onlardan öncekilerin yaptığı gibi (bkz. Daniel 3. ve 6. bölümler) ve kilise tarihi boyunca diğer birçoğunun yapmış olduğu gibi, bu, Petrus ve Yuhanna'nın yapması gereken şeydi. Yöneticilerin Tanrı'nın onlara vermiş olduğundan daha büyük güce el koydukları zamanlar olmuştur. İnsanların canları üzerinde mutlak güç talep edip Tanrı'nın yasasının tersi şeyler istemişlerdir. Bazen Mesih'in kilisesinin işlerini yönetmeye yeltenmişlerdir. Böyle zamanlarda atalarımız onlara itaat etmemekte haklıydı, bugün de benzer şartlar oluşursa bizim de itaat etmeme hakkımız vardır.

Pavlus burada bu noktaları açıkça irdilemez, ama onun söylediklerinden bu anlamlar çıkar. Onun yazdığı dönemde, devlet müjdeyi bildirenlere karşı genelde çok lütfkârdı. Devletin Hristiyanlar'a karşı sistematik zulmü daha henüz başlamamıştı. Bundan dolayı Pavlus'un devlete direnilmesi gerektiği konusuyla ilgilenmemesi şaşırtıcı değildir. Ama öğretisi belli ilkeler ima eder ve Kutsal Yazılar'ın başka yerlerinde de bunların uygulandığına dair örneklerimiz vardır. İncil tamamen kaleme alınmadan önce birçok imanlı, devletin yasal olmayan taleplerine boyun eğmektense şehit olmayı tercih etmiştir.

Pavlus'un burada değindiği nokta, yönetimin Tanrı'dan olduğu ve ona her olağan durumda uymamız gerektiğidir. İlk kiliselerin yaptığı buydu. Devletin yetkisiz taleplerini reddettiklerinde, karşı çıkışları daha da etkileyiciydi.

Yönetimler güçlerini yönetilenlerin onayından ya da çoğunluğun isteğinden, ya da bazı sosyal antlaşmaların varlığından dolayı uygulamazlar. Eğer böyle olsa, yönetime direnmek yalnızca insan yetkisine direnmek olurdu.

2. a. 'Hayır, yönetimler güçlerini tanrısal yetkiyle uygular. Yönetimin yasal taleplerine karşı direnmek, *Tanrı'ya* karşı gelmektir. Karşı gelenler, eylemlerinden dolayı yargılanıp mahkûm edilir, doğrusu da budur.'

Bu, Mr Jones yargıç ya da yönetici olduğundan dolayı onun her dediğini yapmam gerekir anlamına gelmez. Bu, Mr Jones görevini itaat edilmesi gereken yargıç olarak yaptığı zaman olur, çünkü o zaman o, tanrısal buyruğun temsilcisidir. Aynı şey yönetimin diğer kademelerindekileri kişiler, vergi görevlileri, polis ve diğerleri için de geçerlidir. Onların yetkisi, kişi olmalarına dayanmaz. Onlar sivil yönetimin temsilcileri olarak ve yasal taleplerde bulunarak hareket ettikleri zaman, onlara itaat etmekle yükümlüyüm - başka şekilde değil.

Yönetimde olanlara verilen yetkinin sınırıyla ilgili olarak tamamen açık olmalıyız. Hız sınırları koyduklarında, vergi istediklerinde, şirketler için çeşitli yasalar koyduklarında, yetkileriyle hareket etmektedirler, bizim de bunlara uymamız gerekir. Ama Tanrı'nın sözünde yasaklanan bir şeyi talep ederlerse, buna itaat etmek durumunda değiliz. Tanrı'nın buyruğuna aykırı bir durumda, bu yetki verilmiş yönetime itaat etmemiz gerekmiyor.

Ancak, yasalara uygun talepler konusunda devlete, *Tanrı'ya* itaat eder gibi itaat etmeliyiz. En son hız sınırını aştığınızda, vergi beyannamenizi geç ya da yanlış

doldurduğunuzda, geçerli bir neden olmadan çocuğunuzu okula göndermediğinizde, yasak yerden geçtiğinizde ya da doğru ücreti ödemededen toplu taşıma aracında seyahat ettiğinizde, aslında *Tanrı'ya* direnmiş olursunuz! Bir Hristiyan bu durumlarda bile farklıdır. 12. bölüm 1-2 ayetlerde geçen öğütler, böyle uygulanarak yerine getirilmezse hiçbir anlam ifade etmezler. Sadece bize gülünecek, küçük görüleceğiz ya da gereksiz yere basit görüleceğiz diye davranışımızı sosyal norma uydurmak, mazur görülemez. Tanrı'ya merhameti için şükretmek *O'nu* hoşnut etmek için yaşamaktır ve bu da bizi yönetenlere tam olarak itaat etmemiz anlamına gelir.

Yönetilenlerin iyiliği için (13:3-4)

3. a. 'Sivil yönetim, yasa ve düzen iyi şeylerdir. Onlar insanları iyilik ederek yaşadıklarında değil, kötülük ettiklerinde korkuturlar. Yönetimlerden korkmadan yaşamaya devam etmek ister misiniz? İyi olanı yapın, o zaman yönetimin övgü ve onayını kazanırsınız.'

Böyle bir ifadeyle elçi, yönetimlerin eylem ve işlerden başka bir şeyle ilgilenmediğini belirtir. Vicdan gibi, bunlar kötü işleri engellemek için Tanrı'nın ortak lütfuyla sağlanır. Kötülük yapan insanların onlardan korkmak için her türlü sebebi vardır, ama iyilik ederek yaşayanlar sivil yönetimlerin onları rahatsız etmediğini görmelidir. Nerede yönetim korkusuyla yaşayan dürüst insanlar varsa, yönetimler kendi tanrısal yetkilerini aşmış durumdadırlar.

4. a. 'Evet, sivil yönetim sizin iyiliğiniz için Tanrı'nın size bir armağanıdır. İnsanın yararı için sağlanmıştır. Yönetenlerin iyiliği için değil, yönetilenlerin iyiliği içindir.'

Bir yönetim kendi halkının iyiliği için hüküm sürdüğü zaman, kötülük yapanlar için korku, iyilik ederek yaşayanlar

için ise övgüdür, tanrısal görevini gerçekleştirmektedir. Ama yönetim Tanrı tarafından verilen yetkiye defalarca ve açıkça önem vermezse, ona itaat etme mecburiyetimiz yoktur. Bu durumda, yönetilenlerin kötüyü düzeltme hakkı vardır. İmanlıların, kanunsuzluğun getirdiği korku ve güvensizlik nedeniyle daha büyük bir anarşi çıkarma hakları yoktur. Ama iki kötünün iyisi şimdiki yönetimin yerine tanrısal göreve daha çok itaat edeni getirmek isteyen bir köklü değişiklik ise, bir imanlı böyle bir köklü değişikliği başlatmak ya da buna katılmak konusunda kendisini Kutsal Yazılar'a göre aklanmış görmelidir.

Şimdi Pavlus'un, yönetimin, yönetilenlerin yararına olduğunu belirttiği görüşüne dönelim.

4. a. 'Kötü olanı yaparsan korkman için her türlü nedenin vardır, çünkü Tanrı yönetimin ellerine güç olarak kılıcı vermiştir. Yönetim bu kılıcı boşuna taşımaz. Bir başka deyişle, kılıcı sadece ismen taşımayıp Tanrı tarafından verilen yetkiyle bu gücü kullanmak için taşır. Tanrı yönetimleri insanları suçlarından dolayı cezalandırmaları ve kötülük yapanlara gazabını salmaları için görevlendirmiştir.'

Pavlus devletin, suçu kanıtlanmış suçlularla ilgili karar verme ve hatta ölüm cezası infaz etme yetkisinin olabileceğini savunmaktadır (bkz. Yar.9:6; Nuh'la yapılan antlaşma bütün insanoğluyla yapılmıştır ve hâlâ yürürlüktedir). Tamamen insanlığın zehriyle çelişir. Bu zehir yaşamın kutsallığının en düşük açısından toplumun suçluya karşı anlayışını başarıyla sağlamış ve onu kurban olmaktan çıkarmıştır. Bu sayede, ölüm cezasını kaldırma arzusuna kavuşmuştur. Fırsat olduğunda, hâlâ konuyu tartışır, bunu yalnızca caydırıcı olması açısından yapar. Bu ahlâki bir konuşma değildir. Bir kişinin yaşamını sırf aynı suçu işleyebilecek diğerlerine caydırıcı olsun diye kaybetmesi düşünülemez. Kutsal Yazılar ölüm cezasını bu şekilde değil,

insan hayatının üst kutsallığı tarafından talep edilen bir ceza olarak görür. İnsan yaşamı o kadar kutsaldır ki, kasten öldürme son derece çirkindir, böyle bir suç için en üst cezadan daha uygunu yoktur. Pavlus devletin tanrısal yetkiyle gerçek bir kılıç taşıdığını savunur. Cezası ölüm olan, suç işlemiş, suçu kanıtlanmış suçluları en büyük cezaya çarptırma hakkına sahiptir.

Bu kılıç gücü, aynı zamanda devletin belli şartlarda savaş açma yetkisi ve hakkı olduğu anlamında da düşünülmelidir. Bu kendi çıkarlarını kolaylaştırmak için olmamalıdır, çünkü bu, yönetim karar verirken, yönetenlerin çıkarının göz önüne alınmamasını emreden tanrısal yetkinin ruhuna aykırıdır. Ama adalet söz konusuysa, bunu yapabilir. Bu, kendi sınırları içinde yetkiyi uygulayabildiğinde değil, sınırlarını savunamadığında geçerlidir.

Bu öğretisi Rabbimiz İsa Mesih'in öğretisiyle ve Sezar'ın hakkını Sezar'a vermemiz gerektiği ifadesiyle tamamen tutarlıdır. Bu sav, vergi ödemenin yasallığıyla ilgili bir tartışma sırasında ortaya atılmıştır. Rabbimiz, söz konusu vergi oranlarının Sezar'ın ordusunu desteklemek için kullanılacağını kesinlikle biliyordu, ama bunu vergileri ödememe nedeni olarak görmedi. Askere de, ordudan ayrılmasını söylemedi. Bu durumu, artık günah işlememesini söylediği zina eden kadınla aynı kategoriye koymadı. Aslında elçiler Hristiyan yaşamıyla ilgili olarak önemli ilkeleri aktarmak için sıklıkla asker örneği kullanmışlardır. Eğer askerlik mesleği günahkârlık olsa, bunu pek yapamazlardı. Tanrı adamı olan birçok askere hem Eski hem de Yeni Antlaşma sayfalarında rastlarız; hiçbir yerde de onların askeri konumlarının ruhsal gelişimlerine engel olduğu belirtilmez. Ordu hizmetlerindeki bir görev bir Hristiyan için en onur verici görevdir; ne yazık ki, askeri yaşamın eşsiz cezbediciliğine karşı koymaları istenen ruhsal kişiler böyle bir görevi pek de önemsemezler.

O zaman görüyoruz ki, bu durum Tanrı tarafından buyrulmuştur; açık bir görev verilmiştir. Yönetim, gücünü Tanrı'dan alır ve kılıcı boşuna taşımaz. Bu gücü doğru bir şekilde uyguladığında, bunun, Tanrı'nın gazabının bir örneği olarak görülmesi gerekir. Bireye yasaklanan bir şey devlete yetki olarak verilmiştir (tekrar bkz. 12:18-21).

İtaat edilmesi gereken (13:5-7)

5. a. 'O zaman siz imanlılar sivil yönetime itaat etmelisiniz. Bu, yalnızca itaat etmezseniz başınıza ne geleceği korkusuyla değil, vicdan nedeniyle de olmalıdır.'

Bunu, Hristiyan vatandaşın, devletin ondan talep ettiği vergileri ödemesi gerektiği izler. Bu nokta 6. ayette belirtilir. Vergilerin amacı birinin özel açgözlülüğünü tatmin etmek değil, tanrısal düzeni desteklemeye kaynak sağlamaktır. Vergi görevlileri zorba kişiler olarak değil, tanrısal düzenin düzgün işlemesi için gerekli olan kişiler olarak görülmelidir. Bu anlamda, onlar Tanrı'nın hizmetkârlarıdır ve işleri tamamen saygındır. Taşındıkları para kendilerine ait değil, Tanrı'nındır; parayı özenle ve adil şekilde toplamak için Tanrı'ya karşı yükümlüdürler. Aynı şekilde devlet de bu parayı nasıl kullandığıyla ilgili olarak Tanrı'ya karşı yükümlüdür. 'Halkın' parası Tanrı'nın parasıdır. Bunu kişisel amaçlar için kullanmak, bununla özel arzuları karşılamak, adaletsizliği ve Tanrı'ya ait olmayana ya da devlet için her şekilde Tanrı'nın isteğine uygun olmayana desteklemek, Tanrı'dan çalmaktır. Böyle bir günah Kutsal Yazılar'da kınanır ve kesinlikle yargılanması gerekir.

Devlet için gerekli olan şey itaat ve bağımlılıktır; vergi görevlisi için gerekli olan da talep ettiği vergidir. Farklı insanların farklı vergi oranları olabilir; bu, Tanrı'nın o kişilere verdikleriyle, sağladıklarıyla orantılıdır.

7. a. 'O zaman herkese hakkını verin. Bazılarının vergi isteme yetkisi vardır. Diğerleri maddi haklarını talep eder. Diğerlerinin onur ve saygı görme hakkı vardır. Kim olursa olsun, hakkı olan neyse insanlara verin.'

Pavlus kesinlikle bütün görevlilere kişiler olarak saygı gösterebileceğimizi ima etmemektedir. Bunların çoğu iman etmeyenlerdir ve birçoğu açıkça sözlerinde ve yaşamlarında tanrısal değildir. Ama görevlerinden dolayı, hizmet ettikleri alanda Tanrı'nın hizmetkârlarıdır. Bunun bilinmesi gerekir ve talep etme hakkı oldukları şeyin onlara verilmesi gerekir. Onlara verilen yetkiyi sergileyemedikleri ya da güçlerini yasalara uygun olmayan şekillerde, yani kendi çıkarları için kullandıklarında onları uzaklaştırmaya çalışmalıyız. Ama bunu yalnızca yasal yollarla yapmaya çabalamalıyız.

Özetle

Böylece *kendini adamanın* nasıl da işe yaradığını öğrenmeyi sürdürüyoruz. Bir Hristiyan'ın Hristiyan olmayanla aynı şekilde yapabileceği *hiçbir şey* yoktur. Nasıl yapabilir ki? O Tanrı'nın yüceliği için yaşamaya çalışır, ama imanlı olmayan kişi kendisi için yaşar. Kendini adama, anlaşılmaz bir şey olmayıp erdemli bir şey olarak görülür. Minnettar imanlı itaatkâr, yasalara uyan ve saygılı bir vatandaşır.

21.

Toplumda Hristiyan davranışı

Romalılar 13:8-14'ü okuyun

Elçi bize herkesin hakkını vermemizi söylemiştir. Aynı zamanda biz hiçbir zaman başka birine bir şey borçlu olmamalıyız. Bütün borçlarımız ödenmelidir. Bu düşünceye dayanarak, Pavlus Hristiyanlar'ın toplumda genel olarak nasıl davranmaları gerektiğini bize açıklamayı sürdürür.

Bir Hristiyan sadece kilise üyesi, kişi ya da bir vatandaş olmadığını anlamalıdır. O yerel ve genel toplumun bir parçasıdır. Arkadaşlar ve komşular tarafından çevrilmiş belli bir çevrede yaşar; her gün iş arkadaşlarıyla birlikte çalışır; ülkenin bir parçasıdır. Bütün ilişkilerinde değişmiş düşüncesinden dolayı diğerlerinden ayrı bir davranışa sahip olmalı ve bütünüyle farklı olmalıdır. Bağlam ne olursa olsun, yaşayan bir kurban olarak Tanrı'ya sadık olmalıdır. Peki, ama uygulamada bu ne anlama gelir?

Doğrulukla yaşayın (13:8-9)

Bu, kimseye hiçbir şey borçlu olmamak demektir. Bundan dolayı, devlete de bir şey borçlu olmamalıyız. Bir imanlının ödenmemiş borçları olmamalıdır. Güçlü ya da sade biri olsun bütün vergilerini ödemelidir. Şeffaf ve dürüst bir kişi olmalıdır.

Pavlus'un bu ayetlerde ne demek istediğini görmek

kolaydır, ama Tanrı'nın ödenmemiş bir borcu nasıl ciddiye aldığını görmek bizim için her zaman kolay değildir. Mezmur 37:21 üzerine düşünelim. Pavlus'un öğretisini incelemeye devam etmeden önce, bir duralım, *onun* bizi incelemesine izin verelim. Hiç ödenmemiş borçlarımız var mı? Hiç geri verilmeyen bir mal var mı? Bu öğretiyi ne kadar iyi anlamış olduğum, bunu uygulamada nasıl başardığıma bakılarak anlaşılır.

8. a. 'Komşunuzu sevmekten başka ona hiçbir şey borçlu olmayın. Onu doğru biçimde sevin. Komşunuza karşı görevinizi konu alan yasanın, sizden tek istediği şey budur.'

9. a. 'Burada Tanrı'nın yasasından alıntı yapılmış bazı belirli yasalar vardır. Bunları gözlemlemek başkalarını sevmektir. Bunların hepsi komşunuzu düzgün şekilde sevmeniz olarak özetlenmiştir.'

Pavlus'un bu öğretisi, günümüzdeki öğretiyle doğrudan zıttır. Onun ahlâki yasayı, imanlıya bağlı olarak gördüğü açıktır. Mektubun başlarında görmüş olduğumuz gibi kimse yasayla kurtulmaz. Ama hak hâlâ haktır ve Tanrı'nın lütfuyla kurtulduğumuz gerçeği bunu değiştiremez.

Pavlus kesinlikle yasanın ve sevginin zıt olmadığını öğretmektedir. Rab İsa Mesih'in bütün yasayı sevgi açısından özetlediğini gördükten sonra, zaten nasıl zıt olabilirler ki? (Mat.22:37-40; Mar.12:28-34). Ancak, 'Eğer sevgin varsa, sana ne yapman gerektiğini söyleyen kurallara ihtiyacın yoktur' diyen bazı insanlar vardır. Diğerleri ise, 'Kurallar içtenliği baltalar ve davranışlarımızı sevginin zıttı olan yapmacık bir görev haline getirir' derler. Ama elçi, komşunuzu sevmenin ve bunu göstermenin tek yolunun Tanrı tarafından verilmiş kurallara itaat etmek olduğunu bildirmektedir!

Neden zinadan kaçınırsınız? Eğer komşumu seversem, onun

eşinin ya da kızının gönlünü çelmeyi hayal etmem. Eğer eşimi seviyorsam, ona ihanet etme ya da ona gereksiz yürek acısı çektirmem. Aynı şey Pavlus'un alıntı yaptığı diğer yasalar için de söylenebilir. Sevgi, komşumu kendim gibi sevip onun için mümkün olan en büyük iyiliği yapmaya çalışmaktır. Böyle bir sevginin var olduğu yerde, kaçınılmaz olarak öldürme, çalma ve komşunun malına göz koymaktan kaçınılacaktır. Eğer sevgim gerçekse, doğru eylemde gelişecektir. Başkalarına bana davranmalarını istediğim gibi davranacağım. Tanrı'nın yasasının gözetimi, sevginin en dolu göstirisidir.

Sevgi ile yaşayın (13:10)

10. a. 'Sevginin komşuya zararı yoktur. Bu nedenle, sevmek kutsal yasaya uyup onu yerine getirmektir.'

Bir kurşunun hedefi vurması için onu ilerleten baruta ve yönlendiren namluya gerek vardır. Kendi başına patlayıcı tehlikeli olur, namlunun da kendi başına bir yararı olmaz. Toplumda benim nişan aldığım hedef etrafımdakilere zarar vermemelidir, Tanrı'nın yasası onu yönlendirmelidir. Bunların hiçbirinin kendi başına bir yararı yoktur, ama her ikisine sahipsem amacım gerçekleşir. Yasanın sevgiyle dolması, sevginin de yasa tarafından yönlendirilmesi gerekir.

Elçinin toplumda Hristiyan davranışıyla ilgili ne dediğini anlamak çok önemlidir. İmanlı kişi kendine ait olan şeyleri kimseden esirgemez. Bencilce yaşamak yerine, komşusunun iyiliğini düşünür. Her zaman ona karşı içtenlikle ve adil şekilde davranmak ister. Kendi hislerine, hatta komşusununkilere bile izin vermez, komşusunun yararına ne iyi olarsa ona karar verir. Bu insanî dünyaya uygun olmayan düşüncesini yenileyerek değiştirmiştir. Tanrı'nın yasasına bakar ve oradan etrafımdakilere karşı nasıl davranılmasının beklendiğini öğrenir. Tanrı'nın söylemiş

olduklarına itaat etmeyi sürdürür ve bunu büyük bir gayretle yapar.

Bu izlenen yol imanlıyı sayısız tehlikeden kurtarır. Komşusuyla çok ilgilenip kendisi Tanrı'yı unutan 'sosyal müjdecî' haline gelmez. Kendi düşüncelerine göre doğru hissettiğini yapan ve bunun sonucunda topluma yardım etmekten ziyade sonuçta onu zayıflatan bir kişi haline de gelmez. İnsanların arzularını yerine getirmeyi düşünürken bu arada onların ruhsal ihtiyaçlarını unutan bir kişi haline de gelmez. Zıt tehlikeden kaçınır – bu, ruhsal şeylerle aşırı ilgilenip içinde yaşadığı dünyaya ilişkin gerçek dışı görüş edinmesidir.

Tutarlı bir imanlı, 1-11. bölümlerdeki yüce gerçekleri gördükten sonra, nasıl davranacağını keşfetmek amacıyla yine aynı yere bakar. Hem Tanrı'ya, hem de emektaşına karşı görevinin ne olduğunu keşfeder. Yüreği Kurtarıcısına, eli de komşusuna açık olarak yaşar. Yaşamında tutarlılık vardır. Yüreği, asla değişmeyen Tanrı'ya bağlıdır; emektaşı onu hüsrana uğrattığında bile görevini bırakmaz.

Bir kez daha Hristiyan karakterinin yararını görüyoruz. Kişisel kutsallık bir heyecan, yürek atışı, titreme, ya da tarif edilemeyen bazı etkileri belirtmek değildir. Kişisel kutsallık kadının onurunu ve bütünüyle nezaketi korumak, evlilik bağının korunması, öfkenin denetimi, kişisel şiddete ve intikama karşı olmak, diğer insanların mallarına saygı, borçların hemen ödenmesi, yalandan, dedikodudan ve söylenti yaymaktan kaçınmak, kişinin kendi şartları için şükredip diğerinkine imrenmeyi reddetmesi ve genelde Tanrı'nın yasasıyla özetlenebilecek diğer erdemlerdir.

Kişisel kutsallık temiz düşünceli, erdemli, dürüst ve doğru olan bir kişiye göre ölçülür. Kişisel kutsallık Tanrı'yı hoşnut etmeye ve herkese doğru biçimde davranmaya istek duymak, kibir ve bencillikten uzak durmak anlamına gelir. Kutsal kişide şaşkınlık yaratıcı ya da gizemli bir şey yoktur; zayıf

ya da cesaretsiz de değildir. Erdemli, güçlü ve paktır. Sizi 'garip' ya da 'tuhaf' olarak düşünen komşularınızdan kaçınmak için bir tanrısallık işareti de değildir. Bu en çok güvenilen komşu olmak için tanrısal bir belirtidir.

Ümitle yaşayın (13:11-14)

İmanlının böyle hareket etmesini sağlayan, Tanrı'nın yasıdır. Ama yasanın emirleri inanlının düşünce ve davranışındaki tek etki değildir. *Sina Tanrısı* aynı zamanda *Çarmih Tanrısı*'dır. Onu çarmıhta kurtaran, Son Gün'de kurtuluşunu tamamlayacaktır. Bu düşüncenin de imanlının yaşam şekli üzerinde çok etkisi vardır. İşte elçi, bölümün kalan ayetlerinde bunu vurgular.

11. a. 'İman etmeyenler, uykuda olanlar ya da sarhoşluk içinde olanlar diye tanımlanabilir. *Siz* nasıl onlarla aynı olabilirsiniz? *Siz* mevsimleri biliyorsunuz. Şimdiki çağın geçici olduğunu biliyorsunuz, yakında gündüzle yer değiştirecek. 8. bölümde bahsettiğim kurtuluşumuzun tamamlanması ilk iman ettiğimiz zamankinden daha yakındır.'

12. a. 'Evet gece ilerledi ve neredeyse gündüz olmak üzere. Eğer iman etmeyenler gibi her zaman karanlık olacağını düşünüyorsanız, karanlığın işini yapacaksınız. Ama siz farklı şekilde biliyorsunuz. O zaman silkelenip uyanın. Artık iman etmeyenler gibi davranmayın. Işığın silahını kuşanarak sabaha hazır olun' (bkz. Ef.6:10-20; 1Se.5:1-11).

Elçinin dili bize zor gelebilir, ama çizdiği tabloyu göz önüne getirmek kolaydır. Gece vakti sarhoşlar evde yalpalıyorlar, birçok utanç eylemi gerçekleştirip aşağı katta ahlâksız bir parti yapıyorlar. Aynı evde uyumakta olup başka bir şey arzulamayanlar da var. Her ikisi de o gece belki de

sonsuzu dek sürecek bir aldanma içinde yaşamaktalar.

Ama evde farklı bilen biri var. O, gündüzün kimsenin bilmeye cesaret edemediğinden daha çabuk geleceğini bilir. Tan ağardığında, kral gelecektir! Bu kişi içki alemine katılmaz, yatakta da kalmaz. Kralının gelişine hazırlanmak için kalkar. Egemen'in onaylayacağı biçimde giyinir. Bu dünyayla uyumlu değildir. Düşüncesinde bildiği bir şeyden dolayı davranışı farklıdır. Geri kalan herkes karanlığın örtüsü altında utanç verici işler yaparken, büyük bir fedakârlıkla kalkar ve hazırlanır. Örneği hem anlaması hem de yorumlaması kolaydır. Peki böyle farklı bir davranış uygulamada ne anlama gelir?

13. a. 'Utanç duyabileceğimiz, şüpheli ve gizlice hiçbir şey yapmayalım. Yaptığımız her şeyin kesinlikle doğru ve gerçek olduğu şeffaf bir yaşam sürelim. Günler karanlık, ama Mesih geldiğinde olacağı gibi, gün ışığı birden bire üzerimizde parladığında utanç verici bir şey yapmış olmayalım. Davranış ve alışkanlıklarımızda aşırılık olmasın, çılgınca partiler, şehvetli konuşmalar gibi her tür ahlâksızlık ve gerçekte ya da düşüncede çekişme olmasın.'

14. a. 'Bunun yerine, Rab İsa Mesih'i kuşanın. O'na imrenin, O'nu taklit edin. O'nunla birliktelikten zevk alın ve buna göre yaşayın, onun gibi olun. Çile işini sürdürün (bkz. 8:13). Eski efendi için hazırlık yapmayın. Günahı kolaylaştıran, mümkün hale getiren her şeyi bırakın. Kolaylıkla ayartılmanızı sağlayacak ve direncinizi zorlaştıracak her şeye son verin.'

Kısacası, farklı yaşayın!

Bunların hepsi kesinlikle fedakârlık gerektirir. Elçi bizi yaşayan kurbanlar olarak çağırdığında sözlerini dikkatle

seçer. Düşüncelerimizin yenileyerek değıştirilmesinden söz eder. En açık sözlerle bize Tanrı'nın isteğini bildirir. İtaat, kendimizi adamanın sınaması ve kişisel kutsallığımızın ölçüsüdür. Eğer boyun eğsek, Tanrı'nın iyi, kabul edilir ve mükemmel olduğunu kanıtlayacağımıza emin oluruz. Ama sadece bu kadar değil. Diğerleri bizim iyi işlerimizi görünce, Babamız'ı göklerde yücelteceklerdir! (Mat.5:16).

22.

Vicdani farklılıklar

Romalılar 14:1-23'ü okuyun

Bir Hristiyan'ın toplumda nasıl davranması gerektiğini bize anlatırken, Pavlus On Emir'den birkaç alıntı yapmıştır. Bu bize bazı şeylerin *kendi özlğinde* yanlış olduğunu öğretir. Kimsenin bunların hiçbirini hiçbir zaman yapmaya hakkı yoktur. Bunlar her zaman yanlıştır, bütün insanlar için yanlıştır. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar verildiği sürece böyle şeyler bir Hristiyan için sorun oluşturmaz. Ya doğrudan ya da açık ilkeyle Tanrı sözünde yasaklanan bir şey yapılmamalıdır. Kutsal Yazılar açık talimatlar verdiği için Hristiyanlar arasında bir anlaşmazlık olamaz.

Tanrı sözünün özellikle yasaklamadığı birçok şey vardır. Açık talimatların olmadığı alanlar vardır. Bundan dolayı, bazı Hristiyanlar sahip oldukları özgürlüğün Mesih'te olduğunu bilerek bu yasak olmayan şeylerin birçoğunu hiç tereddütsüz yaparlar. Kutsal Kitap bu kişilere 'güçlüler' der. Daha az özgürlük kavramı olan diğer Hristiyanlar bu şeyleri yapamayacaklarını vicdanen hissederler. Böyle yapmanın onlar için *yanlış* olacağını düşünürler. Kutsal Kitap onlara da 'güçsüzler' der.

Güçlüler güçsüzlerin tereddütlerini gördüklerinde, 'Aptal olma!' deme eğiliminde olurlar. Güçsüzler, güçlülerin kendilerinin yanlış olarak gördüğü şeyleri yaptıklarını gördüklerinde, 'Dünyevi olma!' deme eğiliminde olurlar.

Şunun vurgulanması gerekir ki, bu iki grup Hristiyan, ahlâki meselelerde anlaşmazlığa düşmezler. Hristiyanlar burada birleşmiştir, çünkü Tanrı sözü açık talimatlar verir. Hristiyanlar'ın vicdanen farklılıkları olduğu bu yasaklanmayan alanlarda zorluklar çıkar. Örneğin, bazı Hristiyanlar hiç tereddütsüz alkol içerler, ama diğerleri bunu yaparlarsa günah işleyeceklerini düşünürler. Televizyon seyretmek, sinemaya, tiyatroya ya da futbol maçına gitmek ve giyimde son modaya uymak gibi meselelerde farklılıklar vardır. *Güçlüler*, bu şeylerde aslında kötü bir şey olmadığı ve dolayısıyla Hristiyanlar'ın bunlardan zevk alma özgürlüğü olduğunu savunur. *Güçsüzler* ise buna katıldıklarında kirlilik hissi ve vicdan azabı duyarlar.

Oldukça farklı alanlarda da olsa, ilk kilisede de vicdani konularda farklılıklar vardı. Örneğin, putlara sunulmuş olan et daha sonra pazarda halka satılırdı. Bazı imanlılar bu etin iyi olduğunu, hatta bazen diğer etlerden daha iyi olduğunu iddia ederlerdi; satın alınıp yenilebilirdi.

Diğerleriyse etin, şeytani olduğunu bildikleri puta tapınılırken sunulduğunu unutamazlardı. Bu durum onları rahatsız ederdi ve iyi bir vicdanla böyle bir eti yiyemeyeceklerini düşünürlerdi. Bu etle kirleneceklerini düşünüp bir anlamda, etin kullanıldığı bu putperest ayinin bir parçası olacaklarını sanırlardı. Bundan dolayı Mesih'teki kardeş ve kız kardeşler arasında ne yenilip yenilmeyeceği konusunda keskin bir anlaşmazlık vardı.

Aynı şekilde, dini bayramları yerine getirmeyle ilgili farklılıklar vardı. Haftanın ilk günü Rab'bin Günü'ydü; aynı şekilde bütün Hristiyanlar tarafından buna uyulurdu. Güçlüler başka özel günlere uymazdı. Daha önce birçoklarının kutsal olarak kabul etmiş olduğu Cumartesi gününü sıradan bir gün olarak görürlerdi. Aynısı Fısıh Bayramı ve diğer bayramlar için de geçerliydi. Ama güçsüzler kendilerini o kadar özgür hissetmezdi. Cumartesi

gününi sıradan bir gün gibi görmek onlara derinden rahatsızlık verirdi. Temiz bir vicdanla şimdi bunu başka bir gün olarak göremiyorlardı. Bu nedenle, günlerin ‘özel’ ve ‘sıradan’ olmaları konusunda eski imanlılar arasında önemli farklılık vardı.

14. bölümde, Pavlus bütün vicdan farklılıkları sorununu tartışıp Tanrı'nın imanlıların onlarla bu alanda ters düşen imanlı kardeşlere nasıl davranmalarını beklediğini açıklar. Bölüm Hristiyan özgürlüğünün ilkeleriyle ilgilenerek başlar ve hem lehte hem de aleyhte olsa da, yorumları temel olarak güçlülere hitap eder. Ben ve kardeşim vicdan konusunda farklılık gösterdiğimizde, ona nasıl davranmalıyım?

Dört kural

Bunu cevaplamak için elçi dört kural koyar:

1. Onu kabul edin (14:1)

İlk kural '**kabul etmek**' sözüyle özetlenebilir.

1. a. 'Mesih'te kardeşiniz güçsüz olabilir, ama buna karşın o sizin kardeşinizdir. İmanda birsinizdir ve temel ilkelerde anlaşırsınız. Onu eşit şartlarda kabul edin. Onu reddetme zayıflığına düşmeyin. Tereddütsüz ona paydaşlığınızı sunun ve onu olduğu gibi kabul edin. Farklılıklarınızı ortaya dökme arzusuna kapılmayın ya da tartışmada onu alt etmek gibi tartışmalı konulara girmeyin.'

2. Onu küçümsemeyin (14:2-3)

Pavlus'un ikinci kuralı 'Küçümsemeyin' olarak özetlenebilir. Bu, güçlü olan imanlının özellikle yapmaya yatkın olduğu

bir şeydir. Tamamen gereksiz şüpheleri olduğunu düşündüğü Hristiyan kardeşini küçümseme eğilimindedir. Onu 'daha az' Hristiyan olarak görmeye meyillidir. Bu tür bir düşünceye göz yumulmamalıdır.

2-3a. a. 'Sizden biri hoşuna giden her şeyi yiyebileceğini düşünür. Ama zayıf vicdanlı imanlı kardeş yalnız sebze yemesi gerektiğini düşünür. Her şeyi yiyen, yemeyeni hor görüp onun kendisinden daha aşağıda olduğunu düşünmesin.'

3. Onu yargılamayın (14:3-4)

Üçüncü kural 'Onu yargılamayın'dır. Bu, güçsüz olan imanlının kışkırtmasıdır. Kendi vicdanını suçlayan şeylerle eğlenenlere karşı yargıda bulunur. Onları mahkûm etmeye eğilimlidir ve onların Hristiyan olarak kalıp kalmama umutları olup olmadığını sorgular.

3b-4. a. 'Şüpheleri olan kişi, bu şüpheleri paylaşmayan kişiyi yargılamama konusunda dikkatli olsun. Eleştirmeye meyilli olduğu kişiyi Tanrı'nın kabul etmiş olduğunu unutmasın. Tanrı onu kulu olarak görür; bu kişi kimseye değil, yalnızca O'na karşı yükümlüdür. Siz kimsiniz ki, başkasının kuluna, size karşı yükümlüymüş gibi davranırsınız? Ayakta durma yeteneğini sorgulamak için ise, Tanrı onu durduracağı için ayakta duracağından emin olun. Onun efendisi gibi davranmaktan vazgeçin ve tavrınızın Tanrı'ninkinden daha az kabul göreceği konusunda dikkatli olun.'

4. Herkesin kendi görüşüne tam güveni olmalıdır (14:5)

5. a. 'Kimi imanlı bir günü başka bir günden üstün sayar, kimi de her günü bir sayar. Sürekli başkalarını incelemek yerine, temiz bir vicdanla siz ne yaptığınıza bakın.'

Bu şekilde elçi, Tanrı'nın denetlemesine değecek bir şekilde yaşamlarımızı sürdürmemizi teşvik eder. O'nu hoşnut etmek için yaşamalıyız; davranışlarımızı başkalarının görüşleri olduğunu düşündüğümüz şeyler yönlendirmemelidir. Pavlus hâlâ Romalılar 12:1-2'nin ilkelerini uygulamakta, yaşayan kurban olmanın ne anlama geldiğini uygulamalı bir şekilde göstermektedir. Biraz kendimizi inceleyip onun belirttiğı ilkelere ne kadar uyduğumuza bakmalıyız.

Üç neden

Pavlus bizden farklı olan bir kardeşe neden bu şekilde davranmamız gerektiğı konusunda bize üç neden verir.

1. Tanrı O'nu kabul etmiştir (14:3-4)

Birinci neden 3. ayette işlenmiştir. Ben Tanrı'dan daha katı mı olmalıyım? Eğer O benim kabul etmediğim kişiyi kabul etmişse, kime farklı davranmalıyım? Güçlüler, Tanrı'nın kabul etmiş olduğu kişileri reddederek Tanrı'yı yücelttiklerini düşünmemelidir. Gücsüzler de Tanrı'nın istemediğı şekilde O'nun katılığını abartarak O'nu yücelttiklerini düşünmemelidir.

2. Rab için yapar (14:6-9)

6. a. 'Neden bir imanlı özel bir şekilde belli bir günü kutlar da diğeri kutlamaz? Neden biri her şeyi yiyip Tanrı'ya şükrederken, diğeri bazı yiyeceklerden sakınıp yine Tanrı'ya şükreder? Bunun cevabı her durumda Tanrı'yı hoşnut etmek içindir!'

Yaşamında her şeyi Tanrı'yı hoşnut etmek için yapan birinin davranışını sert şekilde eleştiremeyiz! Ve elbette ki

onu küçümseyemeyiz de. Yaşamlarını Tanrı korkusuyla yaşayanları nasıl hor görebiliriz ki?

7-9. a. 'Biz imanlılar olarak hiçbirimiz kendimiz için yaşayıp kendimiz için ölmeyiz. Bizim yaşamda ve ölümdede tek amacımız Tanrı'yı hoşnut etmektir. Yaptığımız her şey O'nun içindir. Mesih hem ölümlerin hem de dirilerin Rabbi olmak üzere ölüp dirildi.'

3. O Mesih'in kuludur (14:4, 10-12)

Bu, bize Mesih'in mutlak haklarından bahsedip bizi elçinin buyurduğu üçüncü nedene getirir. Elçi buna 4. ayette değinir, sonra yeniden 10-12. ayetlerde bundan bahseder: Kardeşiniz, Mesih'in kulu olup yalnızca ona karşı sorumludur.

10-12. a. 'Kardeşinize karşı nasıl yargıda bulunabiliyorsunuz ya da ona küçümseyerek davranmak için nasıl hükümdede bulunabiliyorsunuz? Gerçek şu ki, birbirimizin önüne değil, Tanrı'nın yargı kürsüsünün önüne çıkacağız. Eski Antlaşma'da Yeşaya 45:23'de bildirildiği üzere, tek sorumlu olduğumuz O'dur. Her birimiz kendi hesabını doğrudan Tanrı'ya verecektir.'

Vicdan konusunda hiçbir imanlı birbirine sorumlu değildir. Eğer Tanrı'nın ahlâk yasasını ihlâl ederse, elbette yerel kilisenin Yeni Antlaşma'nın buyurduğu uyarı, elçektirme ve uzaklaştırma gibi disiplinleri uygulama sorumluluğu vardır. Ama bu alandaki yetki, şimdi tartıştığımız alana taşınmamalıdır. Burada en fazla yapabileceğimiz şey, her birimizin Efendimiz'e kişisel olarak sorumlu olduğumuz ve en sonunda da hesap vermeye çağrılacağımızı hatırlamaktır. Vicdanlarımızı temiz tutması ve O'nunla karşılaşmaya hazırlanmamıza yardımcı olması sebebiyle böyle hatırlatmalara ihtiyacımız vardır. Ama hiçbir

şartta benim vicdanım diğerinden faydalanmamalıdır. Onun vicdanı da benden çıkar sağlamamalıdır. Vicdanımızın Rabbi yalnızca Mesih'tir.

Bu, Hristiyan özgürlüğüne hem değer verilmesi hem de onun korunması demektir. Elçinin öğretilerine aldırmayıp bunu ihmal etmek, birilerinin diğer kardeşlerin özgürlüğüne zarar vermesi demektir. Buna karşın, Hristiyanlık yararına, bazen özgürlüğüme gönüllü kısıtlama koyma ihtiyacı duyarım.

Güçlülere bir söz

Bu, özgürlüklerinden zevk alanlara özellikle belirtilen bir şeydir. Güçlülerin enerjisi güçsüzlerin tereddütlerinin ne kadar akılsızca ve gereksiz olduğunu belirtmek üzerine harcanmamalıdır. Onlar kendi özgürlüklerinin korunmasından daha büyük bir şeyle ilgilenmelidir. Bu, imanlı kardeşlerinin ruhsal gelişimine engel olmamak için büyük bir arzu olmalıdır.

13. a. 'Bundan dolayı artık birbirimizi yargılamayalım ya da eleştirmeyelim. Bunun yerine, hiçbir kardeşin yoluna engel ya da tökezleme taşı koymamaya kararlı olalım.'

21. a. 'Et yemekten, şarap içmekten ya da kardeşinin sürçmesine yol açacak her şeyden, ya da ruhsal olarak ona engel olup onu zayıflatan her şeyden kaçınman iyidir.'

Pavlus benim için kardeşimin iyiliğinin önemli olduğu ve eğer bunu ihmal edersem Mesih'in uğruna öldüğü birinin imanını mahvetmiş olacağım konusunda ısrar eder. Eğer böyle yaparsam, merhametle yürümüyorum demektir!

15. a. 'Yediğin bir şey yüzünden kardeşin incinmişse, artık sevgi dolu davranmıyorsun demektir. Mesih'in, uğruna

öldüğü bir kardeşi yediklerinle mahvetme!"

20. a. 'Yiyecek uğruna Tanrı'nın işini bozma. Her yiyecek kesinlikle temizdir, ama vicdanı bunlar tarafından incinen kişiye bunların kötülüğü olduğunu anlamalısınız.'

22. a. 'Eğer vicdanınıza gölge düşürmeden onları yiyebilirsiniz, ne mutlu size. Ama kendi vicdanınızı diğer Hristiyanlar'ın uyması gereken bir norm haline getirmeyin. Bu konulardaki inancınızı Tanrı'nın önünde kendinize saklayın. Onayladığı şeyden dolayı kendini yargılamayan kişi ne mutludur!'

Pavlus açıkça özgürlüğümüzden zevk almamızı ister, ama bizim zevk aldığımız şeylerden vicdanları incinenlere bunu gösterip onları zorlamamızı istemez. Diğer yandan, eğer kardeşimizin zayıflığı bizim özgürlüklerimizi engellememiz anlamına geliyorsa, bizim homurdanıp yakınmamıza izin vermez.

16-19. a. 'Eğer ileri gidip kardeşimiz için incitici olan şeyden zevk alırsak, iyi olan bir şeyden sanki kötüyümüş gibi bahsedilmesine neden oluruz. Olması gereken bu değildir. Hristiyan yaşamında yiyecek içecek sorunundan fazlası vardır. Bunlar önemli şeyler değildir. Bir tür yiyecek ve içecek, diğeri kadar iyidir. Esas önemli olan doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh'ta sevinçtir. Eğer bunlara sahipsek, gerçekten önemli şeylere sahibiz; daha az önemli şeylere sahip olmadık diye yakınmamıza gerek yoktur. Özgürlüğünüzü engellemeğe, Mesih için yapılan bir şey olarak bakın. O'na bu şekilde hizmet edin, hizmetiniz Tanrı'yı hoşnut eder, insanların da beğenisini kazanır. Özgürlüğünüz Müjde ayrıcalığı olsa da, her ne pahasına olursa olsun korunması gereken bir şey değildir. Korunması *gereken* şey kilisenin esenliği ve ruhsal gelişmesidir. O zaman esenliğe ve birbirimizi güçlendirmeye yol açacak şeylerin ardından gidelim.'

Güçsüzlere bir söz

Söylenenlerin çoğu özgürlüklerinden zevk alanlara yöneliktir. Ama elçi aşırı hassas vicdanlarıyla güçsüzlere de hitap eder.

14. a. 'Rab İsa'ya ait biri olarak kesinlikle biliyorum ki, hiçbir şey kendiliğinden murdar ve kirli değildir. Bu tartıştığımız şeyleri yapmak, tamamen bir Hristiyan'ın özgürlüğü içindedir, ama bazıları bunu şüpheli görür. Bir şeyi murdar, bozuk ve kirli sayan kişi için vurgulanması gereken nokta şudur: O şey kendi içinde kirli değildir, fakat siz ahlâki olarak onu kuşkulu bulursunuz. Bundan dolayı, bunu yaparsanız, ahlâki olarak kuşkulu bir şey yapmış olursunuz!'

20b. a. 'Her şey kesinlikle temizdir, ama vicdanı onlar tarafından incinmiş kişi için bunların *kötü* olduğunu anlamalısınız.'

23. a. 'Ama bunu yaparken kuşku beslerseniz, yargılanırsınız. Böyle bir tavır imandan kaynaklanmayıp Tanrı'yı hoşnut etmek için yapılmadığı zaman günahtır!'

Günahı sadece dışsal davranışlar açısından değerlendirmeme konusunda dikkatli olmalıyız. Yanlış şekilde harekete geçirilen meşru bir davranış da günahtır. Tanrı'nın yasası tarafından izin verilen bir eylem, eğer yapma sebebi O'nun yüceliğine ve eylemin ruhu, imana dayanmıyorsa Tanrı tarafından yargılanır. Bir imanlı her hangi bir eylemle ilgili çekingenlik, endişe ya da kuşku duyuyorsa, buna kalkışmamalıdır. Hiçbir surette, diğerlerinin vicdanları ne kadar farklı olursa olsun, kendi vicdanını hiç bozmamalıdır. Diğer imanlıların hoşnut olduğu şeye katılamıyor diye bir şekilde kaybettiğini düşünmemelidir.

Tanrı'nın Egemenliği'nin yararlarından edindiği hoşnutluk, onun vicdan kuşkusuyla bağlantılı değildir. Kutsal Ruh'ta doğruluk, esenlik ve sevince sahip olduğu sürece, asıl önemli şeylere sahip demektir.

Nasıl bir özgürlüğümüz var? Kutsal Yazılar'ın yasaklamadığı her şey bizim için yasaldır. Bu, her şeyin yararlı olduğu anlamına gelmez. Her şey yasaldır, ama her şey sağlam Hristiyan karakterini oluşturmaz (bkz. 1Ko.8:1-13; 10:19-33).

Nasıl iyilik etmeliyiz? Kardeşimin iyiliği ve lütufta büyümesi için gayretle ilgilenmeliyim. Bunun, benim için Tanrı'nın bu dünyada bana verdiği armağanlardan zevk almamdan çok daha önemli olması gerekir. Lütfı sahip olduğum sürece, bu diğer şeylere sahip olup olmamamın çok az önemi vardır.

Luther bunu tam olarak yapmıştır. Hristiyan özgürlüğüyle ilgili olarak, 'Bir Hristiyan en bağımsız efendidir ve kimseye tabi değildir' demiştir. Hristiyan iyiliğiyle ilgili olarak da, 'Bir Hristiyan herkesin en itaatkâr hizmetkârıdır ve herkese tabidir' demiştir. Bu iki ilke arasındaki denge, vicdani açıdan farklılıkların olduğu yerde Tanrı'nın bizim için isteğidir.

23.

Gerçek kardeşlik

Romalılar 15:1-13'ü okuyun

Aynı konunun devamı olduğundan dolayı, bu bölümü incelerken, bir önceki bölümün öğretisinin aklımızda olması önemlidir. Elçi bize hâlâ paydaş imanlıların birbirlerine nasıl davranmaları gerektiğini göstermektedir. Yorumları, daha önce söylediklerinin altını çizip güçlendirecektir. 1-6. ayetlere *güçlülere* ve *güçsüzlere* hitap ederek başlar.

Yapılması gereken üç şey (15:1-2)

1. Güçlüler güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenmelidir (15:1)

Kilise bir zincir gibi en zayıf bağlantısı kadar güçlü olan bir paydaşıktır. Güçlüler güçlerini kendi bencil özgürlüklerinin zevkini çıkarmak için kullanmayıp, özgürlüklerinin gücünü paylaşmayanları destekleyip onlara yardım etmelidirler. Güçsüzleri düşünüp onlara sabır göstermeleri gerekenler güçlülerdir, bunun aksi düşünülemez. Bir imanlı ne kadar güçlü olursa, Rab ondan, aynı kurtuluşu tadanlara karşı daha fazla duyarlılık ve anlayış bekler. Güçsüzlerin kuşkuları bütün kardeşler tarafından gözetilmelidir. Kuşkuları olmadan yaşayacak kadar güçlü olan bir kişi diğerlerinin kuşkularına dayanacak kadar güçlüdür. Elçinin gerçek kardeşlik kavramı, güçlülerin bunu ifade ederken en ağır sorumluluğu taşımasıdır.

2. Kimse kendini hoşnut etmemelidir (15:1)

Bu aynı şeyi farklı bir tarzda söyleme şeklidir. Tanrı'nın isteği benim 'kendimin ne istediği'ni düşünmeyi bırakmam gerektiğidir. Bencil düşünce, paydaşlığı yıkar. Eğer ben gerçekten yenilenmiş bir kişiysem, bu, geçmişe ait bir şeydir. Artık yalnızca kendimi düşünemem. İyiliği benim için kendi kişisel arzularımdan çok daha önemli olan bir toplumun parçasıyım.

3. Her birimiz komşumuzu ruhça geliştirmek için onun iyiliğini gözeterek onu hoşnut etmelidir (15:2)

Şunu düşünün: Herkes diğerlerinin ruhsal iyiliğini düşünmelidir. Bunun için elçi yerel kilisenin nasıl olması gerektiğini bildirir. Eğer onun öğretisi uygulanırsa, kiliselerimizde köklü değişiklikler olur. Her üye nasıl da bağlı olacaktır! Her birinin adına ne dualar yükselecektir! Nasıl ilgi ve destek gösterilecektir! Pavlus, bizi yaşayan kurbanlar olarak çağırdığında, aklındaki şeylerden bazıları bunlardı.

Bunları yapmanın üç nedeni (15:3-5)

1. Mesih örneği (15:3,5)

3. a. 'O'nun adını veriyorsunuz, o zaman O'nun örneğini izlemelisiniz. Güçlülerden biri olup, gerekçelerini kabul etmediğiniz biri için özgürlüklerinizi bırakmak size sıkıntı verir mi? Hiç kimse Mesih'ten daha fazla kuşkulardan özgür kılınmış mıdır? Ama o bilerek diğerlerinin zayıflığına katlanmayı seçmiştir. Eğer bir kimsenin kendini hoşnut etme hakkı varsa, bunu yapmıştır. Ama bu O'nun yolu değildir. Sürekli başkalarının çıkarını kendininkinin önüne koymuştur.

Aslında, Mezmur 69:9'da bahsedildiği gibi Tanrı'nın isteğini her şeyin önüne koymuştur. Ne şaşırtıcı bir itaat! Sizin yapmanız istenen fedakârlık bununla karşılaştırılınca ne kadar küçük kalmakta!'

2. Kutsal Yazılar'ın teşviki (15:4)

'Mesih hakkındaki bu noktayı Eski Antlaşma'dan öğrendiniz. Kutsal Yazılar bizim öğrenmemiz içindir. Herhangi bir bölümünü ihmal edemezsiniz. Kutsal Yazılar bize sabır ve teselli verip umudu teşvik eder.'

Pavlus'un burada yaptığı Kutsal Yazılar'ın sonsuz değerini bize hatırlatmaktadır. Tanrı sözünün Hristiyan özgürlüğünün tek bir öğretisinden daha fazla şey içerdiğini göstermektedir. Kutsal Yazılar'ın her konuda söylediği her şeyi aklımızdan çıkarmamalıyız, yoksa her mesele, bağlamı dışında incelenmiş ve hak etmediği bir önem verilmiş olur.

3. Tanrı'nın nitelikleri (15:5)

'Tanrınızın kim olduğuna bakın! O sabırlıdır. Güçsüzlerin destekçisidir. Kilisenin aynı düşüncede olmasını ve uyumun hüküm sürmesini ister. Bunu size bağışlasın ve siz de biraz önce değindiğim Mesih örneğine göre yaşayabilin.'

Bu öğretinin çok ciddi şekilde düşünülmesi gerekir. İmanlı kardeşlerimi düşünmeden davranmak günahkârca davranmaktır. Benim davranışımın ona bir zararı olmasa bile bu gerçektir. Bunun sonucunda içlerinden birinin tökezlemesine sebep olmak ne kadar da kötüdür!

Üç sonuç (15:2,6)

Ancak, buyrulan şekilde verilen nedenlere göre davranırsam birkaç iyi şey ortaya çıkar.

1. *Ruhça geliştirme* (15:2)

Hiç şüphesiz, Tanrı'nın bana buyurduğu şeye boyun eğmemden dolayı ben kendim ruhsal olarak gelişirim, ama tökezlemesine neden olunmadığından ve geriye adım atmayacağından dolayı kardeşim de ruhsal olarak gelişir. Benim sevgimin, ilgimin ve yardımımın gayesi haline gelmiştir. Bundan bütün kilise yararlanır ve şüpheyile bölünmekten özgür kılınır.

2. *Birlik* (15:6)

İkinci sonuç Pavlus'un, beraberce hep bir ağızdan Tanrı'yı yücelten kiliseyi belirttiği birliktir. Burada herkes diğerinin iyiliğini gözetir, kaçınılmaz olarak güven, şefkat, uyum, neden ve amaç birliği olacaktır. Bu öyle bir bağlamdadır ki, Rab lütfunu buyurur (Mez.133:3).

3. *Övgü* (15:6)

Pavlus, kilisenin, birlik içinde hep bir ağızdan '**Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısını ve Babasını yüceltiriz**' demesi talimatını verir. Birbirlerinden kuşku duyan kişilerin oluşturduğu sözde bir topluluk, 'Bu halk dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzak' (Markos 7:6) ithamını hak eder. Ama sevgi ve uyumun egemen olduğu bir toplulukta övgü sesleri yükselir!

Bu notta Pavlus güçlüler ve güçsüzlere hitabını bitirir ve 7-13. ayetlerde zamanını *Yahudiler ve öteki uluslardan olanlara* hitap etmeye ayırır. Çünkü vicdani farklılık sadece Roma'daki kilisenin mutluluğunu ve iyiliğini tehdit eden bir mesele değildir. Ele alınması gereken bir de soy sorunu vardır. Görmüş olduğumuz gibi, kilise hem Yahudiler hem de

öteki uluslardan olanlardan oluşmuştur ve her zaman bir grubun kendisini diğer gruptan üstün görme olasılığı vardır. Elçi bu konu üzerine birkaç şey söylemek için bu noktayı seçer.

Yapılması gereken bir şey (15:7)

'Her iki taraf da ne fazla ne az ya da farklı olarak değil, aynı, eşit olarak birbirini kabul etmelidir. Kilisede bir gruptan daha fazla diğerine ait olmanız gerekmez. Her kişi diğer kişiyi kabul etmelidir. Bunu karşılıksız, gerçek bir içtenlikle, sorgusuz, her zaman sevgiyle, tereddütsüz yapmalıdır. Mesih sizi böyle kabul etmedi mi? Aynısını yapın, bunu yaparak Tanrı'yı yücelteceksiniz.'

Pavlus her yerel kilisenin bölünmeye eğilimli olduğunu biliyordu. Bencil düşünceler değişmeyen sebeptir ve tamamen kaldırılması gerekir. Mesih tarafından kabul edilmemiz ilkesi sürekli hatırlanmalı ve diğerlerini de kabul ederken aynı yol izlenmelidir. Kilisedeki her imanlı, imanlı kardeşlerinin her biriyle paydaşlığı benimsemelidir.

Bunu yapmak için bir neden (15:8-12)

Calvin şöyle der: 'Bunun için birlik olmaları ve birbirlerini küçümsememeleri doğrudur, çünkü Mesih hiçbirini küçümsememiştir.'

8. a. 'Yahudiler! Mesih ilk size geldi. O'nun dünyadaki hizmeti çoğunlukla İsrail evinin kayıp koyunlarıyla sınırlıdır. Bu şekilde, atalarınıza verilen vaatlerin doğruluğunu teyit etmiştir.'

Bu ifadenin demek istediği şey kesindir. Mesih'in kilisesindeki öteki uluslardan olanlar Yahudiler'i küçümsememelidir, çünkü Mesih ilk onlara gelmiştir ve

verilen vaatleri ilk önce onlarda gerçekleştirmiştir.

9. a. 'Öteki uluslar! Mesih'in Yahudiler'e gelişi Eski Antlaşma'nın gerçekleşmesiydi, size gelişi de bundan dolayıydı. Eski Antlaşma öteki ulusların Tanrı'yı merhameti için yücelteceğini duyurduğunda, öteki ulusların Müjde tarafından kutsanacağını öngörmüştü. Uzun zaman önce Mezmur 18:49, O'nun yalnızca Yahudiler'in Tanrısı değil, öteki ulusların da Tanrısı olduğunu açıklamıştı.'

10. a. 'Musa'nın ilahisi de öteki ulusların Tanrı'nın halkıyla birlikte Tanrı'ya tapınmaya katılacaklarını açıklamıştı (bkz. Yas.32:43).'

11. a. 'Mezmur 117:1'de öteki uluslar Tanrı'ya övgüler sunmaya çağılır. Eğer onlar için bir merhamet olmasa, bu nasıl olabilirdi? Şu açıktır ki, öteki uluslara o zamanlar O'nun halkı olanlarla eşit şekilde davranılacaktı.'

12. a. 'Yeşaya 11:10'da Mesih'in, kurtaracakları arasına öteki ulusları da dahil edeceğini özellikle bildirir.'

Pavlus, Tanrı'nın amacının hem Yahudiler'i hem de öteki ulusları kurtarmak olduğunu ve bunu sözünde defalarca açıkladığını belirtir. Her ikisi de planında 'sonradan akla gelmiş bir düşünce' değildi. Sadece bir tanesini çok istediği zaman da olmamıştır. Çünkü her ikisini de kurtarıp Mesih'te kabul etmeyi planlamıştı; her iki grubun birbirine nasıl kayıtsız kaldığını anlamak imkânsızdır. Birbirlerini koşulsuz kabul etmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktur.

Bir sonuç (15:13)

'Kilise yaşamınız, kardeşler arasında anlaşmazlıkla değil, iman aracılığıyla bize gelen sevinç ve esenlikle

nitelenmelidir. Böyle şeyler olduğunda, Kutsal Ruh'un gücüyle umutla dolup taşılır. Umut Tanrısı sizi böyle sevinç ve esenlikle doldursun!"

Elçi daha önce 14:17'de '**sevinç ve esenlikten**' söz etmişti. Romalılar'ın bunu yaşaması konusunda tarif edilemez bir şekilde istekliydi! Ama anlaşmazlık olan kilisede bu iki özellik gelişemez. Bu, elçinin bu endişe verici meseleyi ele alıp kilisenin böyle şeyleri yaşaması için dua etmesinden sonra olmuştur. Bunlar, önceki öğretisine itaat edildiği zaman beklenebilecek sonuçlardır.

Pavlus'un öğretilerini kendimizde uygulamaktan ne utanalım, ne de korkalım. Eğer onun söylemiş olduklarını anlamaktan hoşnut olup bunlara göre yaşamıyorsak, çok rahatsız edici bir ruhsal durumdayız demektir. Kutsal Yazılar'ın hükümlerine itaat sadece lütfun doğuşunu müjdeleyebilir. İtaatsizlik ve ihmal yoksullaşma anlamına gelecektir. Bunlar, beni harekete teşvik eden Tanrı'nın merhametlerinin bana bir şey ifade etmemesini gösterir. Bu benim şükredip minnet göstermeyen bir kişi olduğumun en açık göstergesi olacaktır.

24.

Pavlus'un görevi ve tasarıları

Romalılar 15:14-33'ü okuyun

Bölüm 15:14'te Romalılar mektubunda belirgin bir değişim olur. Tarz ve içerik açısından öyle bir mektup ki, bunun kişisel bir mektup olduğunu kolaylıkla unutabiliriz. Bu noktada, Pavlus Romalılar'a açıkça görevinden ve gelecek planlarından bahsederken, bu kişisel tarz geri döner. Elçiye *kişi* olarak yakından bakmak için bize eşsiz bir fırsattır bu. Önceki bölümleri yazan kişi nasıl biriydi? Öğretisinden çok şey öğrendik, ama şimdi bu kişinin kendisine ve yaşamından neler öğrenebileceğimize bir bakalım.

Bu bölümü incelemeden önce, ana içeriği düşünelim. Pavlus okurlarını, birbirlerine öğretemeyeceklerini düşündüğünden dolayı değil, onlara temel Müjde gerçeklerini hatırlatmak için bu öğretiyi vermiş olduğuna ikna ederek başlar (15:14-15). O zaten öteki uluslar için görevlendirilmiş bir elçidir. Öteki uluslar onun Tanrı'ya sunduğu kabul edilir bir sunu olarak bu görev aracılığıyla değişmişlerdir (15:15-16). Sonra elçi olarak görev yaptığı yirmi yıla bir göz atar. Bu süre içinde Mesih'in onun aracılığıyla yaptıklarından hoşnutsuzluk duyması için bir nedeni yoktur. Kat edilen coğrafi alanları araştırır ve amacının, daha tanınmadığı yerlerde Mesih'i vaaz etmek olduğunu açıklar (15:17-21). Sonra batıya bakar ve İspanya'da müjdeleme yapacağını ve oraya seyahatin

kendisine uzun süredir beklediği Roma'daki imanlıları ziyaret fırsatını vereceğini belirterek konuyu bağlar (15:22-24). Ancak, önce Yerus alim'i ziyaret etmesi ve oradaki imanlılar için öteki ulusların biriktirmi  olduğu parayı teslim etmesi gerekir. Doğu görevi, ancak yola çıkıp Tanrı'nın lütfunun üzerinde olduğundan emin olup Roma'ya geldiği zaman **'onaylanmış'** olur (15:25-29). Dua ve bereketleme ricasıyla bölümü kapatır (15:30-33).

Elbette, Pavlus'un tasarladığı şeyin sonuçta gerçekleştiğini biliriz. Yerus alim'e ani gitme tasarısı fark edilmiştir, oradayken tutuklanıp hakkında dava açılmıştır. Sesar'a başvurusu, Roma'ya son gelişine yol açmıştır.

Bu bölümü ayrıntılı olarak inceleyelim ve bundan bir şeyler  ğrenelim.

Pavlus'un görevi (15:15-21)

Görevin niteliği

16. ayette Pavlus kendini, **'İsa Mesih'in hizmetk arı'** olarak tanımlar. **'Tanrı'nın Müjdesini yaymak'**tan bahseder ve görevini vaizlik hizmeti olarak gördüğünü açıklayan terimler kullanır. 19. ayette **'Mesih'in Müjdesi'ni eksiksiz duyurmu '** olduğuna sevinir ve 20. ayet de görevinin **'Müjde'yi yaymak'** olduğunu gösterir. Bir başka deyişle, görevi Tanrı tarafından verilen iyi haberin hizmetk arı ve vaizi olmaktır. Mektubunda açıklamış olduğu mesajın  zeti ve ana fikri İsa Mesih'tir. Eski dünya bu mesajın yayılmasıyla Hristiyanla mı tı ve kullanılan tek yöntem, söze dayalı güvenilir bildiriydi.

Görevin faaliyet alanı

Bölüm aynı zamanda Pavlus'un görevinin faaliyet alanını

ortaya çıkarır. Bu görev, **'öteki ulusların sunusunun kabul edilmesi'** amacıyla **'öteki uluslaradır...'** (15:16). Görevini eleştirenler sünnetsiz öteki uluslardan olanları küçümsemiş, onları kirli görmüş olabilir. Pavlus'un cevabıysa, Kutsal Ruh tarafından günahlarından arındırıldıkları için onların temiz olduğuydu. Belirttiğimiz gibi, Pavlus bir kâhin dili kullanır. Ama Tanrı'ya sunduğu kurban, bugün ayinde 'rahipler' tarafından yapılan çarmıhın sözde temsili ya da yeniden canlandırılışı değildir. Bu, öteki ulusların Müjde yoluyla Tanrı'yla barışmasıdır.

Coğrafi olarak, görevinin faaliyet alanı, **'Yeruşalim'den başlayarak yaklaşık İllirikum bölgesine kadar'**dı (15:19). Elçilerin İşleri Kitabı'ndan, Pavlus'un Müjde yayma görevine Şam'dan başladığını biliyorduk, ama orada hizmet vermiş olduğu için Yeruşalim'den söz eder; Müjde'nin yayılmasının başladığı merkez nokta orasıydı. **'İllirikum'** Dalmaçya kıyısındadır. Buranın müjdelenmesinden Elçilerin İşleri'nde doğrudan söz edilmemiştir, ama öteki ulusların armağanıyla hemen Yeruşalim'e yola çıkmadan önce Pavlus muhtemelen Yunanistan'dan oraya gitmiştir. Bir başkasının attığı temel üzerine inşa etmemek için Pavlus Müjde'yi Mesih'in adının duyulmadığı yerlerde yaymayı amaç edinmiştir (15:20). Bu da, Pavlus'un Mesih'in önceden bilinmediği yerlerde kilise kurmaya teşebbüs ettiği anlamına gelir. Onun ayırt edici armağanı ve görevi 1. Korintliler 3:10'da bize söz ettiği gibi, temeli kurmaktır; bu zaten bütün hizmetlerinde de hakim olmuştur.

Görevini yaparken ona güç verip onu destekleyen güç

15. ayette, **'Tanrı'nın bana bağışladığı lütuf'**tan söz eder. 10. bölümde işlediği noktaya vurgu yapmaktadır. O yalnızca bazı kişisel isteklere dayanarak ilerlemiş olan ve kendi kendini atayan bir vaiz değildir. O Tanrı tarafından atanıp gönderilmiştir. Kullandığı diğer sözler de çok önemlidir.

'Mesih İsa'da' (15:17), 'Mesih'in benim aracılığım... gerçekleştirdiği şeyler' (15:18) ve 'mucizeler ve harikalar yaratan güçle, Tanrı'nın Ruhu'nun gücüyle' (15:19) sözlerine dikkat edin. Hizmetinin gücü kendi armağanlarına, başarılarına, zekasına ya da becerilerine dayanmaz. Bunların hiçbirinden kendine pay çıkaramaz. Bunların hepsi için tek bir açıklama vardır - *Tanrı* onunlaydı! Mesih'in Ruhu ona tanrısal yardımda bulunmuş ve görevi lütfetmiştir!

Görevin sonuçları

Böyle bir hizmetin sonuçları nelerdi? Cevap 18. ayetin sonundadır. Öteki uluslar Tanrı sözüne itaat ediyorlardı. Bunun kanıtı, onların dudaklarından duyulup yaşamlarında görülecekti. Pavlus, Yeşaya 52:15'ten alıntı yaptığı 21. ayette benzer bir noktaya değinir. Bu, *Tanrı'nın Acı Çeken Kulu* yüceltildiği zaman hem kralların hem ulusların şaşkınlığını belirten bir ayettir. Pavlus ayeti kendi hizmetinin sonucunu tanımlamak için kullanır. Habersiz olanlar görüyordu ve duymamış olanlar anlıyordu!

Pavlus'un, göreviyle ilgili söylediklerinden Tanrı'nın amacının dünyada nasıl ilerlediğini öğreniriz. Tanrı tarafından görevlendirilen kişiler yetkili olarak Mesih'in Müjdesi'ni duyurdukları zaman ve Tanrı, Ruhu'yla onlara dokunduğunda, insanlar Tanrı'nın dediklerini anlayıp yaşamları ve dudaklarıyla itaat edebilirler. Bu dersi öğrenmemiz, çok iyi öğrenmemiz gerekir. Bu ilkelerle tutarlı olmayan müjdeciliği bırakalım. Müjde vaizlerinin hizmetlerine ruhsal güçle katılmak ve hem değişmiş hem de itaatkâr yaşamlar görmek için Tanrı'ya yalvaralım.

Pavlus'un yüreği (15:14-15,22-29)

Görmüş olduğumuz gibi Tanrı'nın amacı müjdeyi yaymakla ilerler. Ama bir tekniğin, hatta Kutsal Kitap'a dayalı bir

teknikğin bile Tanrı'nın görevini halledeceğini düşünmemeliyiz. Tanrı'nın Ruhu'nun lütfu üzerine dua etmek bile yeterli değildir. Vaaz etmek, bir kişi aracılığıyla Tanrı'nın gerçeğinin anlatılmasıdır. Bunun için belli türde bir *kişi* gerekir. Pavlus ne tür bir kişiydi? Onun, kendi yüreğinin bazı gizli yerlerini açığa çıkarmasına tanık olalım.

Kayıplara karşı ilgisi

Yüreğinde kayıplara karşı ne tür düşünceler besliyordu? Bıkıp usanmadan onların kurtuluşunun özlemini çekiyordu. 22. ayette bize öteki uluslar arasındaki bereketli hizmetinin, Romalılar'ı ziyaret etme arzusunu gerçekleştirmesini engellediğinden bahseder. Bu arzu çok büyüktü, ama Pavlus bu arzunun Mesih'i tanımayanlara olan hizmetini engellemesine izin vermemiştir. Her arzu bu üstün göreve boyun eğmeliydi. Bu bakımdan, çok şey yapmış olmasına rağmen (15:19), yeteri kadar çok şey yapmadığını düşünüyordu. Ruhsal olarak kayıp insanlar olduğu sürece, onlara ulaşmaya çalışılmalıdır. İspanya'da müjde duyurulmamış mıydı? O zaman oraya gitmesi gerekirdi (15:24,28). Elçi sürekli yeni girişimlerde bulunuyor ve herkes Rab'bin sözünü duyana kadar rahat edemiyordu. O koltukta oturan bir ilahiyatçı değildi. Müjdeyi derin bir şekilde anlaması ve gayretli bir şekilde müjdeciliği uygulaması birbiriyle çelişir.

Pavlus'un Romalılara yarar sağlama arzusu

Ama onun sevgi dolu yüreğinde Romalılar da vardı. 14-15. ayetlerde onlara, mektubunun kendi yararları için olduğunu açıklar. Onların bilgilerinin, iyi noktalarının ve birbirlerine öğretme becerilerinin farkındaydı. Ama onlara zaten bildikleri gerçekleri açıkça hatırlatması gerektiğini

düşünüyordu. Kabul etmek gerekirse, hiç onlarla karşılaşmamış biri olarak cesurca yazmıştı. Bu, onları görme arzusu olmadığından dolayı değildi. Bu onun yıllardır dinmek bilmeyen özlemiydi, ama bir türlü fırsat olmamıştı (15:22-23). İspanya'ya giderken, ne zaman olabilirse, onlara uğrayacaktı. Yol üzerinde gerçekten onların yardımını almayı ve bir süre arkadaşlıklarına doyup teşvik almayı dört gözle bekliyordu (15:24). Onlara, **'Mesih'in Müjdesi'nin lütfunun doluluğuyla'** geleceğinden emindi (15:29). Bu, onun hizmetine katılınmasını beklediği anlamına gelir. Ruhsal olarak bereketli bir ziyaret ummaktadır.

Yeruşalim'deki yoksul kutsallara ilgisi

Roma'daki imanlılara ek olarak, Pavlus'un içten düşünceleri Yeruşalim'deki yoksul kutsallar içindir. Onlara da hizmet etmeyi istemiş ve bunu uygulamaya geçirmek için hazırlık yapmıştır (15:25-27). Mektubu yazdığında, oradaki yoksul imanlılar için Makedonya ve Ahaya kiliselerinden çok miktarda yardım taşıyarak Yeruşalim'e yola çıkmak üzereydi. Bu para tamamen gönüllülerin bağışıyla toplanmıştı ve kiliselere karşı hoşnutluğun da bunda büyük ölçüde payı olmuştu. Birçok yönden Pavlus bu bağışın taşınmasını kendi doğu hizmetinin doruk noktası olarak görmüştür. Öteki uluslar kendi ruhsal bereketlerini Yahudiler'e borçluydular, bu yüzden Pavlus Yahudiler'e öteki uluslar tarafından maddesel bereketlerle hizmet edilmesini uygun görüyordu. Birçok Yahudi Pavlus'un öteki uluslara hizmetiyle ilgili ciddi kuşkular besliyordu ve bu yardımın varışı, onların kuşkusunu büyük ölçüde azaltmış olmalıdır. Daha önce de buna benzer bir şeyin bir parçası olmuştu. Bu, Suriye'deki Antakya kilisesi, Yahudiyeli kardeşlerinin kıtlık sıkıntısını dindirmek için yardım yolladığı zamandı (Elçilerin İşleri 11:27-30; 12:25).

Bütün bu örnekler bizim Pavlus'un yüreğine bakmamızı sağlar. O, bütün Hristiyanlar'a (özellikle Müjde vaizlerine) izleyebilecekleri bir model oluşturur. Biz onu tamamen bencillikten uzak, dışa dönük ve diğerlerinin iyiliği için yanıp tutuşan biri olarak görürüz. En derin arzuları kayıpların kurtuluşu ve Rab'bin halkının ruhsal ve maddi iyiliğiydi. İşte Tanrı'nın kullandığı kişinin yüreği böyledir.

Pavlus'un yalvarışı (15:30-33)

Ama bu gayretli müjdecî, bencillikten uzak, sevgi dolu Hristiyan aslında bir tür süpermen miydi? Hayır! Aslında o da bizim kadar güçsüzdü. Zaten bu nedenle de bu bölümü içten ve samimi bir yalvarışla kapatır.

Ne?

Okurlarının dua ederek '**uğraşına katılmaları**' gerektiği konusunda yalvarır (15:30). Bu güçlü bir dildir. Kendilerini göreve gayretle ve inatla vermeleri konusunda onları harekete geçirmektedir. Bunu hep birlikte yerel kilisede ve onunla birlikte yapmalarını rica eder. Bu nedenle kendisi için de dua edilmesini ister.

Neden?

Neden bunu yapmalılar? Bunu, '**Rab İsa Mesih ve Ruh'un sevgisi adına**' yapmalılar (15:30). Burada Mesih'in amacı söz konusudur; bunu O'nun adı için yapmaları gerekir. Ayrıca Kutsal Ruh'tan kaynaklanan saf sevgiden, Kutsal Ruh'un hem kendisi hem de onlara karşı olan sevgisinden dolayı bunu yapmaları gerekir.

Nasıl?

Böyle bir dua nasıl düzenlenmelidir? 31-32. ayetler dileklerin

kesin ve açık olması gerektiğini açıklar. (İ.S. 110 ve 117 arasında) şehit olma ayrıcalığını kaybetmemesi için arkadaşlarının dua etmesini istemiş olan Ignatius'tan farklı olarak Pavlus Yahudiye'de iman etmeyen Yahudiler'in tertiplerinden kurtulmak için dua ister. Elçilerin İşleri, bu kişilerin Pavlus'un hizmetine muhalefetlerinde özellikle fanatik olduklarını bildirir. Ayrıca taşıdığı yardımın gitmesini umduğu kişilerce kabul edileceği konusunda endişeliydi. İsteklerinin yanlış yorumlanmasından korkuyordu. Her durumda, tasarıyı okuyucusunun dua etmesine bırakır. En sonunda yanlarına Roma'ya gelebilmesi için dua etmelerini ister. Ziyaretin Rab'bin isteğiyle sevinç içinde gerçekleşmesi ve orada gönlünün ferahlaması için dua etmelerini ister.

Yüreğini onlara bu şekilde açtıktan sonra, bölümü kısa bir bereket duasıyla kapatır: **'Şimdi esenlik veren Tanrı hepinizle birlikte olsun! Amin'** (15:33).

Bugün ihtiyacımız olan şey

Pavlus'un görev ve tasarılarına bakmak bize ihtiyaçlarımızın nerede olduğunu gösterir. Müjdeyi duyuran, bunu her yerde ruhsal güç ve sürekli bereketle yapan kişilere ihtiyacımız vardır. Bunlar bencillikten uzak, samimi ve kendini bu göreve adan kişiler olmalıdır. Güçsüzlüklerinin bilincinde olmalı ve başkalarının dua desteğini kaybetme konusunda endişe duymalıdırlar. Hepimiz Müjde vaizi olamayız, ama Rab'bin bu kutsal göreve atadığı kişiler için dua edebiliriz. Bugünden itibaren, Müjde'yi duyuranlar için birlikte ve içten şekilde dua edelim; bunu 'Rab İsa Mesih'in ve Kutsal Ruh'un sevgisi adına yapalım'.

25.

İlk Hıristiyanlar'a kısa bir bakış

Romalılar 16:1-16'yı okuyun

Romalılar'ın son bölümü elçi Pavlus'tan onun kişisel olarak tanıdığı birçok Hıristiyan'a selamlarla açılır. Okurlarının geri kalanıyla hiç karşılaşmamıştı, onlar kendileri için benzer selamları beklemeyeceklerdi. Bir önceki bölüm elçi Pavlus'un yaşamına değinir. Bu bölüm ise ilk kiliseye odaklanır ve bizi bazı kişilerle tanıştırır.

Fibi (16:1-2)

Elçi, Roma kilisesine hiç tanımadıkları bir kişiyi salık verir. Büyük olasılıkla Fibi bizim incelemiş olduğumuz mektubu taşıyan kişidir. Seyahati kesinlikle Roma'ya yapıyordu, Pavlus da onun düzgün bir şekilde kilise tarafından kabul edilip ihtiyaçlarının tam olarak karşılanmasının sağlanmasını arzu ediyordu.

Bir zamanlar neydi?

Bir tanrıçanın adını taşır, bu da kesinlikle onun putperest bir geçmişten geldiğini gösterir. İlginç olan şudur ki, birçok modern müjdecî grupların ısrar etmiş olacağı gibi, ondan putperest çağrışımlı ismini bırakması istenmemiştir. Akaya'da Korint'in batısına doğru uzanan Kenhere'den

olduğunu okuruz. Bu ayrı bir şehirdi, ama daha büyük bir şehir için dış liman görevi görür, Ege trafiğini idare ederdi. Korint ahlâka aykırı davranan bir topluluktur. Grekçe'de *Korintlileştirme* demek *ahlâksız* anlamına gelir. Fibi, bu adı kötüye çıkmış bölgenin liman alanından geliyordu.

Ne hale geldi?

Pavlus ona '**kız kardeş**' diye seslenir. Bu, daha önce *kabul etme* üzerine verdiği öğretiler anlamı netleşen bir sözcüktür. Burada, son bölümde, gerçeğin canlı kanıtı olarak Müjde sadece bir öğretiler derlemesi olmayıp Tanrı'nın gerçekten insanları kurtardığı bir araçtır (bkz 1:16).

Fibi aynı zamanda '**bir hizmetkâr**' olarak ya da Grekçe'de **olduğu gibi** *diakonos* olarak tanımlanır. Bu onun kilise görevlisi olduğu anlamına gelmez, çünkü bu görev, diğer görevler gibi erkeklerle sınırlandırılmıştı (1Ti.3:12). *Diakonos* sözcüğünün kilise görevlisi anlamında kullanıldığı doğrudur, ama bunun anlamında ince farklılıklar da vardır. Fibi armağanlarını ve yeteneklerini öyle belirgin bir şekilde ve yerel kilisenin yararına o kadar net şekilde uyguluyordu ki, büyük olasılık bu nedenle ona 'hizmetkâr' denilmiştir. 1.Timoteos 2:12'deki talimatlar buna imkân vermediğinden kilisenin yönetimi ya da eğitiminde yer almamıştı. Hizmetinin niteliği 2. ayetteki '**yardımcı**' sözcüğüyle ifade edilir. Bu sözcük yoksullara, hastalara ya da kimsesizlere merhamet gösterenler için kullanılır. 2. ayetin sonunda kabul ettiği gibi, elçinin kendi de dahil olmak üzere çoğu onun bu hizmetinden yararlanmıştı. Belki Filipî'deki Lidya gibi ona konukseverlik göstermişti. Bu da onun yerel kilise tarafından desteklenen biri olmaktan ziyade varlıklı bir kadın olduğunu gösterir. O dönemde kilise tarafından desteklenmek imkânsız değildi, çünkü dulların yanı sıra çok eski tarihlerden itibaren ilk kiliselerin diğer kadınları desteklediğine dair kanıt vardır

(1Ti.5:3-16). Her halükârda üstün yararlılık göstermiş bir kadındı. Tanrı sözü kadınları bazı görevlerden men etse de, şunun unutulmaması gerekir ki, onlara izin verilen hizmetlerin, Mesih'in amacı için paha biçilmez değeri vardır.

Pavlus'un Roma kilisesinden istediği şey

Fibi'nin '**Rab'de**' aynı ailenin üyesi olarak kabul edilmesini ister. O da imanlı bir kardeşin kabul edildiği gibi kabul edilmelidir ve ihtiyacı olabilecek her konuda ona yardım edilmelidir. Bu bize Yeni Antlaşma günlerinde var olan kiliseler arası ilişkiler hakkında oldukça fazla bilgi verir. Bu ilk kiliseler birbirlerinin üyelerini ağırlayıp yardım ederlerdi, ne yazık ki bugün pek de görülmeyen şekilde birbirlerine ait olma hissine sahiptiler.

Diğer bazı Hristiyanlar (16:3-16)

Yazdığı sırada Pavlus'la birlikte olan Fibi'den, sözünü ettiği diğer imanlıların bazılarını tanımaya geçelim. Elçi onlarla dünyanın çeşitli yerlerinde karşılaşmıştı, ama şimdi onlar Roma'da kiliseyle paydaşlık içindeydiler. Onları ismen incelemek yerine, belli özelliklerine değineceğiz.

1. Sıkı çalışma

Bunlar Müjde'nin yayılması için çok çalışan insanlardı. Priskila ve Akvila Pavlus'un yazma sırasında evlerinde imanlı topluluğu toplantısı yapan emektaşları olarak tanımlanır (16:3-5). Meryem'in Roma'daki kilise için çok çalışması 6. ayette övülür. Urbanus, Trifena, Trifosa ve sevgili Persis'in görevleri için yorum yapılır (16:9-12). Pavlus daha kaç tanesini bu listeye ekleyebilirdi ki? İlk kilise, Müjde uğruna çaba ve emek sarf edenlerle doluydu.

2. Temel

'Temel' sözcüğü Pavlus'un bahsettiği niteliği tanımlamaya uygundur.

3-4. ayetler Priska ve Akvila'nın Pavlus uğruna yaşamlarını tehlikeye attıkları başka kaydedilmemiş bir durumdan bahseder. Onlar bunu yaparken, elçiye karşı minnet duyan bütün öteki uluslardan olanların kiliselerinin minnetini kazanmışlardır.

7. ayet Andronikus ve Yunya'dan söz eder. Bunların iki erkek mi, yoksa birinin erkek birinin kadın mı olup olmadığını bilmiyoruz. Pavlus'la bağlantıları vardı, bir süre Müjde uğruna Pavlus'la hapis yatmışlardı. Elçiler arasında iyi tanınıyorlardı ve onlar tarafından önde gelen imanlılar olarak nitelendirilmişlerdi. Daha önce iman etmişlerdi; büyük olasılık Yahudiye'deki ilk günlerde elçinin çevresiyle bağlantıları vardı.

Benzer nitelikte olan diğer bir imanlı da 10. ayette söz edilen Apellis'ti. Ciddi bir şekilde sınanmıştı, ama saf altın gibi çıkmıştı. Bu, **'onaylandı'** anlamına geliyordu. Bu, tehlike miydi, sorun muydu yoksa hapis miydi bilmiyoruz. Ama Apellis sebatı ve cesareti iyi bilinen kardeşlerdendi.

3. Sevgi

İlk kilisede sevgi vardı. Selamların gönderilmesi bunu gösterir, ama kullanılan sözler bundan fazlasını belirtir. Priskila ve Akvila Pavlus'u kendi yaşamlarından daha çok seviyorlardı (16:4). Asya İli'nden Mesih'e ilk iman eden Epenetus Pavlus'un **'sevgili kardeşi'**dir (16:5). Ampliatus (16:8), Stakis, (16:9) ve Persis de (16:12) sevgili kardeşidir. Akvila ve Priska'ya (16:3-4), Andronikus'la Yunya'ya (16:7), Urbanus'a (16:9), Apellis'e (16:10), Herodion'a (16:11), Trifena'yla, Trifosa'ya (16:12) ve Rufus'la annesine (16:13) göndermeler, sadece sevgi dolu olarak tanımlanabilir. Bu

bölüme nüfuz eden atmosfer candanlık ve içten sevgiydi. Bu, ilk kilisenin ruhu olup birbirlerini selamlama şekliyle ifade edilmiştir (16:16). '**Kutsal öpüş**', 21. yüzyıl okurlarına hitap etmeyebilir, o zamanın ve o yerin kültürüne uygun olan bu tarz bir selamlaşma elbette ki günümüzde kiliseler tarafından uygulanmayabilir. Ama asıl önemli olan imanlı kardeşleri yürekten ve şefkat şeklinde selamlamamızdır; Kutsal Yazılar'ın bizden istediği şey de alında budur.

4. Bütünleşme

Dünyayı bölen engellerin kiliseyi bölmesine izin verilmemiştir. Urbanus (16:9), isminden de anlaşıldığı üzere şehirde, muhtemelen de Roma'da doğup büyümüştür. Adının anlamı 'mısır başağı' olan Stakis (16:9) kesinlikle kırsal alanda oturan biriydi. Ama onları aynı kilisede buluyoruz ve isimlerinden yan yana söz ediliyor. Görünüşe göre, şehirde oturanlarla köylülerin birbirlerine karşı duydukları karşılıklı kuşkuyu hiç bilmiyorlardı. Hermes (16:14) bir köle ismidir ve Aristobulus'un ev halkından olanlar da (16:10) muhtemelen köleydi. Herod ailesinden olan Herodion (16:11) ve imparatorluk ailesiyle bağlantısı olduğuna inanılan Yulya da (16:15) aynı kilisedeydi. Sosyal basamağın zıt uçlarında olan bu insanlar Mesih'te kardeşler olarak birbirlerini benimsemişlerdi. 13. ayette annesi Pavlus'a da annelik etmiş olan Rufus seçkin bir imanlıydı. Kesinlikle Kireneli Simun'un oğluydu (Mar.15:21), dolayısıyla Elçilerin İşleri 13:1'deki koyu tenli Şimon'la özdeşleştirilebilir. Eğer böyleyse, ilk kilisede renk engeli olmaması şaşırtıcı bir kanıttır.

5. Dünyaya yaygın oluş

Sonuç olarak, dünyanın her yanından her çeşit insan bu kilisedeydi. Açıkça 'evrensellik' anlamına geldiğinden bu sözcüğü anlamamazlık edemeyiz. İlk Hristiyanlar dünya

apında bir aileye sahip olduklarını hiç unutmamışlardı. Başka kiliseden gelen biri mi var? O zaman kabul edilip bütün istekleri karşılanmalıdır (16:1-2). İsa Mesih için bir Hristiyan çift önemli bir şey mi yapmış? O zaman bu bütün kiliseler tarafından bilinir ve Tanrı'ya şükredilir (16:4). Bir elçiden belli bir kiliseye mektup mu gidiyor? O zaman bu mektup Mesih'in *bütün* kiliselerinin selamını taşır (16:16). İlk kiliseler soyutlanma hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Haber değiş tokuşu, selamlar ve tavsiye mektuplarının yanı sıra dualar ve armağanlar gibi paydaşlığın uygulamalı ifadeleri kiliselerin düzenli olarak bağlantıda olduklarını gösterir. Her biri Mesih'te birlik içindeydiler.

Bu selamlamaları bitirmeden önce Pavlus'un Petrus'a selam göndermediğini belirtmeliyiz. Eğer Petrus, Roma Katolik Kilisesi'nin öne sürdüğü gibi o dönem Roma'da olsaydı, bu çok şaşırtıcı olurdu. Gerçekten, eğer başka bir elçi Roma'da olsa, neden Pavlus özellikle Müjde esaslarını hatırlatmak için oradaki kiliseye yazma gereğini duysun ki? Pavlus yazdığı zaman, Petrus'un Roma'da olmadığını ve Roma Katolikliğinin iddialarının yanlış olduğunu söyleyerek bitirmek zorundayız. Bu hususta söylenceler varsa da, Petrus'un sonradan oraya gittiğine dair Kutsal Kitap'a ait ya da kesin tarihsel bir kanıt yoktur. Zaten Petrus'un Roma kilisesinin kurucusu ve ilk piskoposu olmadığı oldukça kesindir. Yoksa Pavlus kesinlikle ondan söz ederdi. Bu selamlama bölümü hiç de önemsiz değil, öyle değil mi?

İlk kilisenin iç sırrı

Yukarıda gözlemlemiş olduğumuz niteliklerin hepsi bugün çok nadir görülür. Peki nerede yanlış yaptık? İlk kilisenin bizim az bildiğimiz ya da hiç bilmediğimiz bir iç sırrı mı vardı? Bunun cevabı 2, 3, 7, 8, 9, 10, 11, 12 ve 13. ayetlerde yatar. Bu ayetlerde on kez '**Mesih'te**' ya da '**Rab'de**'

ifadelerini kullanır. Bu ifadelerin sık kullanımı, birinci yüzyıldaki kiliselerle günümüzdeki kiliseler arasındaki en büyük farklardan birine ışık tutmuştur.

Bu paralel deyimler iki anlamda kullanılır. 7, 8, 11 ve 13. ayetlerdeki kullanımlarını düşünün. Burada *kurtulmuş kişi olmak* anlamında kullanılırlar. Andronikus ve Yunya'nın Pavlus'tan önce **'Mesih'te olması'** demek, onların Pavlus'tan önce Mesih'e inanmış olduğu anlamına gelir. Ampliatus'un **'Rab'be ait olması'** onun sevilen bir imanlı kardeş olması anlamına gelir. Narkis'in ev halkından olup Pavlus'un selam yolladığı **'Rab'de'** olanlar, Mesih'e katılan bu evin üyeleridir. Rufus için, **'Rab'de seçilmiş'** olmak, onun Hristiyan olduğu ve seçkin bir kul olduğu anlamına gelir.

Ama 2, 3, 9, 10 ve 12. ayetlerde deyimler farklı anlamda kullanılır. Burada Rab için, O'nun uğruna bir şey yapıldığı belirtilir. Fibi'yi **'Rab'de'** kabul etmek, onu Mesih'e ait olan uygun biri olarak kabul etmektir. Akvila ve Priska'nın **'Mesih İsa'da'** yardımı Urbanus, Trifena, Trifosa ve Persis'in de yaptığı gibi O'nun için yapılan görevdir. Aynı şekilde, Apellis denenmesine **'Mesih'te'** direnmiştir. Mesih'in uğruna O'na olan sevgisinden dolayı bu denenmeye dayanmıştır.

Yeni Antlaşma'da Hristiyan, 'Mesih'te' olan kişi demektir. Mesih, imanlının yaşamını sürdüğü alan, unsur ve ortam haline geldiği için bu deyim kullanılır. Mesih için yaptığı şeyler aynı zamanda 'Rab'dedir'. Hristiyanlık ile ilgili ayırt edici şey, imanlının Mesih'le bağlantısı olmasıdır. İlk Hristiyanlar bunu gözden kaçırmamıştır. Onlar *O'nundu*. Yaptıkları her şey O'nun içindi. Yaşamlarını bilinçli şekilde O'nun gözü önünde sürüp kendilerini hiç düşünmeden, hiçbir kişisel çıkar gütmekten her şeyi O'nun uğruna yapmışlardı.

Bir başka deyişle, onların hem kişisel hem de kilise yaşamları *O'nun* etrafında dönmüştür. O'nun adını anmadan birbirlerini karşılamaz, selamlamaz, birbirlerine yazmazlardı. O onların ilk sevgilisiydi. Bunun için Roma'daki kandillik bu

kadar parlak yanmıştır (karş. Vahiy 2:1-7). O'nun için yaşayan sevgiyle nasıl daha az çalışkan, cesur, şefkatli, bütünleşmiş ve evrensel olabilir ki? Bu, ancak Mesih odaklı bağlılığın sönmesiyle ve bu niteliklerin azalmasıyla olur.

Mesih'e olan sevgim nasıl artar? 1-11. bölümlerde açıklandığı gibi Tanrı'nın Mesih'teki merhametini derin derin düşünerek sevgim artar. O'na olan sevgimi nasıl ifade edebilirim? 12-15. bölümlerde açıklandığı gibi O'nun benim için olan isteğini kilisede, toplumda ve vicdani farklılıkların olduğu yerlerde sunarak ifade edebilirim.

Altının çizilmesi gereken bir nokta var. Sevginin ilk ifade edilmesi gereken yer, yerel kilisedir. Bu, Pavlus'un 12. bölümde öğrettiği ve ilk Hıristiyanlar'ın yaptığı şeydir. Bu bölümde sözü geçen imanlı kişilerle dünyanın çeşitli yerlerinde karşılaşmıştı. Roma'ya geçtikleri zaman onlarla nasıl bağlantı kuracağını biliyordu. Oradaki kilisesiyle özdeşleşeceklerinden ve onların ruhsal iyiliği ve sabrı için özellikle tasarlanmış kilisenin Tanrı tarafından verilen düzenine boyun eğeceklerinden emindi.

Müjde kilisesine bağlı olmayan bir Hıristiyan ilk sevgisini çoktan kaybetmiştir. Bu, bütün kilise üyelerinin Mesih'e karşı sevgiyle dolu oldukları anlamına gelmez. Ne yazık ki, bu çok nadir olan bir durumdur. Ama kilise yaşamı O'nun etrafında dönmeye başlayıp her şey O'nun için yapıldığı zaman bu ayetlerin sözünü ettiği nitelikli Hıristiyan yaşamını görmeye başlarız.

26.

Kapanış yorumları

Romalılar 16:17-27'yi okuyun

Şimdi bu önemli mektubun son bölümlerine geldik. Elçi bitirmeden önce söylemesi gerekenler konusunda ne tür şeyler hissedebilir? Kapanış sözlerinin hangi temayı içermesi gerekir? Tomar sarıldığında okuyucularının düşüncelerinde nasıl bir yankı bırakmayı arzular?

Uyarı (16:17-20)

Öncelikle, onlara açık bir uyarıya dikkat etmeleri için yalvarır. Ruhsal sağlıkları buna bağlıdır. Eğer dinlemezlerse, söylemiş olduğu her şey boşa gidebilir.

Bu uyarıya ne zaman dikkat edilmelidir?

Elçi gelecek bir olasılık karşısında mı onların önceden önlem almalarını sağlamaktadır? Hayır, yazdığı gibi şimdi dikkat edilmesi gerekir (16:17). Romalılar 15:14'te kullandığı sözcüklerle tanımlanabilen bir kilisede bile buna dikkat edilmesi gerekir. Ne kadar olgun ve iyi yapılandırılmış olursa olsun her kilise onun şimdi bahsedeceği tehlikeyle yüzyüzedir.

Kilise neye karşı uyarılmalıdır?

Cevap 17. ayettedir. Bunlar, kiliseyi bölen ve ruhsal olarak

tökezlemesine neden olan kişilerdir. Bu kişiler bu işi, kilisenin öğrenmiş olduğu elçilerle ilgili öğretiye zıt olan öğretiyi yayarak yaparlar. Doğru öğretinin önemini kim tahmin edebilir? Doğru öğreti Hristiyan kilisesini kurar, ondan sapmak ise onu mahveder. Pavlus Romalıları'a Müjde'yi bildirme yetkisini vermiştir. Onun açıkladığı doğrudan saptıkları için kiliseyi bölüp yok edenler kolaylıkla tanınabilir. Pavlus onlara, öğretilenleri anlamayan bilgisiz ve olgun olmayan imanlılardan bahsetmemektedir. Kastettiği kişiler, elçilerle ilgili öğretiyle uyumsuz görüşler yayanlardır.

Böyle insanları harekete geçiren unsurlar nelerdir?

Bize bunları 18. ayette anlatır. Bunlar Mesih'in kulları olduklarını iddia ederler, ama kendi midelerine kulluk ederler. Kendi çıkar ve hoşnutlukları onlar için son derece önemlidir. Bu onların gerçek karakteridir ve tanınması gerekir. Pavlus'un yorumları (önceki bölümlerin gösterdiği) doğru öğreti ve tanrısallık arasında olduğu gibi, yanlış öğreti ve bencillik arasında da bir bağlantı olduğunu açıklar.

Bu insanlar neden çok tehlikelidir?

Çünkü çok inandırıcı görünürler (16:18). İlginç, dikkat çekici, ikna edici ve hoş konuşurlar. Sade insanlar onlara kolayca kanabilir. Safların, doğrudan mahkûm edici hataya düşmelerini sağlarlar. Bütün yaklaşımları yılan gibidir. Onun tarzı, davranışı ya da konuşma becerisiyle bir kişiyi yargılamak tehlikelidir. Ölçüt olan *gerçektir* ve her şeyin üzerinde görülmelidir.

19. ayette Pavlus Romalıları'nın Müjde'ye itaatini herkesin duymasından memnuniyetini ifade eder. Onlar için ne kadar sevinmektedir! En büyük arzusu ayırt etme güçlerini geliştirmeleridir. Neyin iyi olduğunu anlama konusunda

‘çabuk’, kötüyü izleme konusunda ise ‘ağır’ ya da ‘akılsız’ olmalarını ister.

Bu sahte öğretmenlere nasıl davranılmalıdır?

Elçinin 17. ayetteki cevabı birçok modern tavrın ötesine geçer. Pavlus bu kişilere dikkat edilmesini, belirlenerek onlardan sakınılması gerektiğini bildirir. Mesih'in gerçek kilisesinin bunlarla *hiç bağlantısı* olmamalıdır. Bunlar kabul edilmemeli, dinlenmemeli ya da bir diyaloga girmelerine izin verilmemelidir. Tanrı sözüne insan düşüncesiymiş gibi davranılmamalıdır. Yalnızca bizim incelemiş olduğumuz elçilere ait Müjde gerçek Müjde'dir. Bundan sapan her şeye ve buna ödün veren her kişiye elçinin dediği gibi davranılması gerekir. Hristiyan imanlıların bütün insanlara sınırsız yardım göstermesi gerektiği doğrudur. Ama aynı zamanda hataya karşı hoşgörü göstermemeleri de doğrudur.

Bu durumda kilise neden teşvik almalıdır?

20. ayette Pavlus son zaferin ayrımcıların değil, esenlik Tanrısı'nın olduğu konusunda bize güvence verir. O çok geçmeden Şeytan'ı ayaklarımızın altında ezecektir. O zamana kadar bizler bu yanlışla savaşacağız. Çok geçmeden şeytani olan her şeyin boynuna asılacağız. Bu, onunla ezilmeyelim diye bizi düşmanla dost olmama konusunda teşvik etmelidir. Bu şeyleri yapmamızı önlemek için nasıl bir lütfâ ihtiyacımız var? Belki bu, 20. ayetin sonundaki bereketlemeyi açıklar.

...dan selâmlar (16:21-24)

Bu sert uyarıdan sonra elçinin mektubunu bitirmeden önce yapacağı iki işi daha vardır. Belki de aslında 20. ayette bitirmeyi amaçlamıştı, ama onunla beraber olan imanlıların

selamlarını göndermesi gerektiğini düşünerek bu bölümde bitirmedi. Onu hataya karşı son derece hoşgörüsüz görürüz ama sonra kardeşten kardeşe sevgi dolu selamlar iletirken birden bire yüreğinin ortaya çıktığını görürüz. Bu, tamamen olmasa da, Rabbimiz gibi yüreği lütuf ve gerçekle dolu olan aynı kişidir (Yuhanna 1:14). Bizim yaşayanlar arasında en çok Mesih'e benzer olarak tanımlayabileceğimiz kişidir. Bir nefeste gerçek uğruna savaşır, sonrasında lütufkâr bir bereketleme yapar ve nihayetinde kardeşçe iyi dileklere geçer.

Selamların kimlerden geldiğine bakalım. **'Timoteos'** onun sağ koludur, **'Lukius'** ise muhtemelen Luka'dır. **'Yason'** Selanik'te onu ağırlayan değil miydi? (Elçilerin İşleri 17:6-7,9). **'Sosipater'** Pavlus'a hizmetinin bu aşamasında eşlik eden hizmet ekibinden biriydi.

'Tertius' elçi dikte ederken mektubu yazıya geçirmiştir; Yeni Antlaşma'da tek adı geçen yazmandır. Belki de profesyonel biriydi. Kesinlikle Hristiyan'dı ve ilk kiliselerde ortaya çıkan yardım ruhuna uygun olarak **'Rab'be ait biri olarak'** selamlarını gönderir. Böyle eşsiz bir mektubu yazıya geçirme gibi büyük bir hizmeti bizim için yapan birinin kişisel selâmlarını yollamasına izin verilmesi tamamen uygundur.

Bu alçakgönüllü yazmanı **'Gayus'**un selamı izler, Pavlus'a bir zamanlar konukseverlik göstermişti. Muhtemelen Elçilerin İşleri 18:7'de havranın bitişiğinde yaşayan Titius Yustus'tu. Bütün Korint kilisesi onun evinde toplanmıştı. Bu yüce mektup bu evde yazıldığı için her yerde Mesih'in bütün kilisesi onun evini minnetle anmalıdır.

'Erastus' Korint'in şehir haznedarıydı. Üstünde adı olan bir yazıtı taşıyan bir kaldırım orada gün yüzüne çıkarılmıştır, ama onu döşeyen Erastus şehrin işlerine bakan memurdu. Acaba bu aynı Erastus mudur? Eğer öyleyse, belki de güvenilirliği ve sadakatinden dolayı sonradan haznedarlığa

mı terfi ettirilmişti? Yoksa Hristiyan olduğu için alt sınıfa mı indirilmişti? Bunu asla bilemeyeceğiz.

'**Kuartus kardeş**'in de ne anlama geldiğini tam olarak bilemeyeceğiz. Acaba Pavlus yazarken orada bulunan bir Hristiyan mıydı? Yoksa ondan bahsetmek için başka bir neden mi var - örneğin, aynı ailede üçüncü ve dördüncü çocuklar olarak Terius'un kardeşi miydi?

Bu noktada Pavlus bir kez daha bereketler (16:24) ve mektubu bitirir. Ama yüreğinde yine ateş yanar ve söylemesi gereken bir şey daha olduğuna karar verir. Pavlus yazmış olduğu her şeyi özetlemeyi seçer. Bunu bir kapanış duası aracılığıyla yapar.

Kapanış duası (16:25-27)

Kapanış satırları Tanrı'ya bir yücelik yüklemedir. Bu satırlar çeşitli gerçeklerin altını çizer ve büyük bir senfoninin kapanışı gibi kulaklarda iz bırakan görkemli bir duygu bırakır. Mektubun müziği azalarak ortadan kaybolmaz. Son satırlar görkemli, hoşnut edici ve akılda kalıcıdır.

Halkını yaratan Tanrı

Tanrı'nın kim olduğu yüksek sesle duyurulur (16:27). O, bilge olan tek Tanrı'dır. O bütün onur ve yüceliğe değerlidir. O öncesizdir. O'na ancak İsa Mesih aracılığıyla yaklaşılabilir ve öyle tanınabilir. O'na iman edenleri yaratma gücüne sahiptir ve bu gerçek Pavlus'un duyurduğu doğru ve tek Müjde'nin ayırt edici öğretilerinden biridir (16:25).

Pavlus mektubu bitirmektedir, ama daha önce söylemiş olduğu gibi okurlarını yakın gelecekte görmeyi umut eder. Ancak onlara hiç ulaşamayabilir. Onlar onun ellerinde olmayıp Tanrı'nın ellerindedir! Onun sözünü ettiği Tanrı *bu* Tanrı'dır! Bundan daha güvenli olabilirler mi? O'nsuz devam

edemezler. Ama O'nunla, insan desteği olmasa bile devam edebilirler!

Sır şimdi açığa çıktı

Son satırlar Yeni Antlaşma günlerinde yaşama ayrıcalığını bildirir. 25-26. ayet bizi müjdenin bir '**sır**' olduğu gerçeğine yönlendirir. 'Sır' kelimesi Yeni Antlaşma'da, sonradan açıklanacak saklı bir şeyi belirtir. Müjde bir sırdır. Ölümlü insanın düşüncesinin hiç keşfedemediği bir gerçeklik sistemidir. Sonsuza kadar Tanrı'nın düşüncesindeydi ve sonra zamanla açıklandı. Uzun yüzyıllar boyunca peygamberler tarafından dereceli olarak bilinmesi sağlanmıştı, ama şimdi Pavlus'un döneminde, *eksiksiz* bilinir. Ayetler bize bunun bütün uluslara tanıtılmış olduğunu söylemeye devam eder. Müjde artık Yahudiler'in özel mülkü olmayıp herkesin malı olan Kutsal Yazılar aracılığıyla duyurulmuştur. Öncesiz Tanrı'nın buyruğu aracılığıyla bildirilmiştir. İnsanları bir araya getirip iman ederek itaat etmesi amacıyla bildirilmiştir. Bu 'aydınlığa çıkarılmış bir sırdır'.

Bu yorumlar o dönemdeki okurları büyük bir minnetle doldurmuş olmalıydı. O günlerde yaşadıkları ve eksiksiz ortaya çıkan öncesiz Müjde'ye tanık oldukları için ne kadar ayrıcalıklıydılar! Son övgü atfında Pavlus'a memnuniyetle katılmış olmalılar. Bunun bizde etkisi daha farklı olabilir mi?

Bildirdiğimiz mesaj

Ama övgüye uygulamalı eylem eşlik etmelidir. Hristiyan kilisesinin büyük öncülüğünden burada bahsedilmektedir. Bu, **İsa Mesih'in duyurulması**'dır (16:25). Tanrı, sırrın bütün dünyada bilinmesini sağlamıştır. Bu, Kutsal Yazılar'la sunulan bir mesaj olarak tüm uluslara yöneliktir. Eğer böyle olmasa, biz kendimiz hiçbir zaman '**iman ederek itaat**'

etmiş olmaıdık. Bu mesajı başkaları bize bildirdi, şimdi biz sessiz kalıp bildiriıi kendimize mi saklayacağız? Yüce Müjde'yi tüm insanlara bildirelim ki, **‘Bilge olan tek Tanrı'ya İsa Mesih aracılığıyla yücelik olsun. Amin’** diyen ve her zaman büyüyen bir koro olsun.

Kitaplar Üzerine Bir Söz

Kitaplar üzerine bir söz

Tanrı'nın lütfuyla 1957'de kurtulup Mesih'e yaşamımı adadım. Kısa bir süre sonra Inter-Varsity Topluluğu (şimdi Inter-Varsity Yayınları) tarafından basılan *Kutsal Yazıları Araştırma*'nın 1955 basımını edindim. Bu kitap benim o zamandan beri sürekli dostumdur; Kutsal Kitap'ı araştırdığım zamanlarda bana oldukça yardımcı olmuştur. Romalılar'a ilişkin soruların bu kitabın hazırlanmasında etkisi olmuştur.

Anlaşılr bir dilde zor ayetleri nasıl açıklarsınız? F. F. Bruce bu beceriye sahip görünüyor. Önceki sayfaların onun (yine IVS tarafından yayınlanan) Romalılar üzerine Tyndale Yorumları'ndan akisler içerdiğine eminim. Luther'den mükemmel alıntılar bu yorumdan alınmıştır.

Geoffrey Wilson'a çok şey borçluyuz. Onun Romalılar üzerine yazılmış olan Banner of Truth adlı kitabın arkasındaki yorumu bize kısmen ya da kitabın bütünü üzerine yorum yapmış olan büyük yazarları tanıtır. Bunları okumamız için bizi yüreklendirir. Bunlar önsözde belirtilen rehberlerdir. Birçok okurun bu ciltten Wilson'a geçip, Wilson'dan da, alıntı yaptığı yazarlara geçeceğini içtenlikle umut ediyorum. Bu sayede anlaşılmaz gibi görünen noktaları en iyi şekilde anlayacaklar.

Hristiyan yaşamı sürme konusu üzerine yazılmış en iyi kitap, J. C. Ryle'in *Kutsallık* adlı kitabıdır. Diğer kitapların aksine, bu yorumda açıklanmış oldukları gibi Romalılar 6, 7 ve 8'in öğretisiyle tamamen tutarlıdır. Açık ve anlaşılır bir

tarzla yazılmış birkaç bağımsız bölümden oluşur. Açıkçası, değeri ölçülemez. Evangelical Yayınev tarafından basılmıştır.

Hiç şüphesiz Romalılar 9, 10 ve 11'e bu kısa değerlendirmeden daha da detaylı bakmak isteyecek birçok okur vardır. Kitabı hazırlarken, Liverpoollu C. D. Alexander tarafından yazılmış bir kitapçık olan *Romalılar On bir ve İki İsrail*'den yararlandım. Yazara çok şey borçluyum ve onun yakın arkadaşı olma ayrıcalığına sahiptim. Kitapçığı Bible Exposition Fellowship tarafından birkaç kez basıldı, ama ne yazık ki, artık basımda değil. William Hendriksen'in *Peygamberlikteki İsrail*'i incelemeye değer; kısa, ama akademik bir kitaptır. Baker Book House, Grand Rapids, Michigan tarafından basılmıştır. Romalılar üzerine araştırma yapan hiç kimsenin Clavin'in yorumunu es geçemeyeceğini söylemeye lüzum yok. Bu kadar yıl sonra bile, kendi sınıfında bir numara olmaya devam ediyor.